

Giới thiệu Love Love Love

Truyện Love Love Love tác giả La La Do kể về chuyện tình bạn tình yêu của tuổi học đường cùng nhiều nét tình nghịch nhưng cũng rất hồn nhiên của cô nàng cá tính Mỹ Anh.

Bản thân cô lại chọn việc chơi thay vì học để bản thân có thể vui vẻ hơn và quên đi cái quá khứ đau buồn. Nhưng chính việc đó lại mang cô đến gặp anh, mối tình đầu ngọt ngào của cô.

Mỹ Anh chỉ lựa chọn cho bản thân mình một thứ: chơi. Thế nhưng cô chọn việc vui chơi thay vì học lại để khiến cho bản thân không cô đơn mà vui vẻ hơn

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 1

Tôi- một con người là fan của những câu chuyện ngôn tình, nhưng thật sự phải nói truyện ngôn tình gần như là những câu chuyện vớ vẩn và hư cấu của cuộc đời.

"Don't leave me!!!! Don't leave me!!!" tôi ngáp một hơi dài và tự nhủ gần như cuốn truyện ngôn tình nào cũng thế luôn luôn cứ một mô típ giống hệt nhau khiến cho tôi cảm thấy thật chán nản.

Tôi ngẩng mặt lên và bắt đầu nhìn ngắm sao cuộc đời này nó cứ lặp đi lặp lại chẳng cho tôi một chút gì đó màu sắc ?Tôi thở một hơi dài. Sức học tôi cứ như thế. IQ 130 làm gì chứ phải có chút khởi sắc cho cuộc sống muôn màu muôn vẻ một chút chứ như: học hành sút đi! Đi học muộn? Aizzz mấy chuyện đây tôi đã làm đi làm lại đến hàng trăm lần liền rồi. Chán gần chết. Làm loạn fb? Tôi đây sao có gan, bảo toàn tính mạng hơn hết, dễ mất mạng như chơi! Aizzzz.... Thật là chán quá đi!

_Hoàng Mỹ Anh! Em lại làm gì ở đây?- một giọng nói vang lên.

Tôi quay mặt lại đằng sau. à tôi biết là ai rồi. Thầy giáo chủ nhiệm già lớp tôi với sức mạnh công phá của loa phóng thanh level max. Tại sao? Căn bản lần nào tôi làm sai cái gì thì thầy cũng mắng tôi và đưa tôi ra làm trò đùa trong suốt 45 phút của tiết sinh hoạt. Đôi khi ngay cả bản thân tôi cũng đứ tự hỏi bản thân thầy lấy đầu ra mà lăm chuyện để nói thế. Thầy dạy tự nhiên mà chẳng khác gì thầy giáo dạy văn suốt ngày cứ lôi việc tôi ra mà chỉ nguyên nhân kết quả.

_Dạ! Em đang nghiền ngẫm bài giảng của thầy ạh- tôi chán chường trả lời.

_àh! ra là bài giảng của tôi chán chường đến mức em phải ngồi lấy truyện ngôn tình ra giải vầy đúng không?- thầy dứt lấy cuốn truyện ngôn tình và dở một trang bất kì đọc. Thầy đọc lướt qua rồi tôi thấy thầy cứ vờ đồ mặt. Tôi nhận ra "chắc là thầy vớ phải cánh H rồi". Và:

_Thầy đọc cảnh ân ái hay sao mà mặt thầy đỏ thê! Thầy mà....

Không đợi tôi nói tiếp thầy liền nói rồi lấy tay cốc vào đầu tôi:

_Mới tăng này tuổi đầu mà đã đọc những truyện như thế này rồi. Hồi học bằng em...- "đẩy lại bài diễn thuyết muôn thưở"

_thầy àh! Em cũng 16 tuổi rồi chứ!

_Phải rồi! Nên là em đã cho mình cái quyền chảnh mắng học hành hả? Do vậy mà giờ đây em nổi tiếng khắp trường cũng vì đội sổ rồi.

(xin tạm ngắt lời tại đây : tại sao tôi chảnh mắng học tập? Câu trả lời đó là: Bởi bản thân tôi quan niệm, học hành chăm chỉ mà không chơi bởi thì không có tuổi thơ hoàn hảo, một tuổi thanh xuân vui vẻ.)

Thế nên tôi nghĩ: "ờ cũng phải! nổi tiếng quá ý mà! Mai sau ra trường cũng sẽ có bao người muốn gặp mặt và chia sẻ kinh nghiệm về một thời nổi loạn cấp ba cho mà xem"

Rồi thầy lại nói cắt đứt mạch suy nghĩ của tôi.

_ Đi vào lớp học! Hôm nay tôi sẽ giúp đỡ em cải thiện cái thành tích học tập "đáng tự hào" của mình.

"Được thôi" tôi tự nhủ và hi vọng có một chút điều gì đó mới mẻ.

Tôi bước vào lớp trước bao nhiêu ánh nhìn cứ chăm chú, có ngóe trông, có tiếc nuôi. Phải, aizzzz...ánh mắt tiếc nuôi đó là vì đã cùng học với tôi chúng

nó biết sức học đáng tự hào của tôi nên chúng nó mới có ánh mắt như thế. Còn mấy ánh mắt kia ư? Thôi lạy người chỉ cứ chăm chăm vào tôi mà xem trò vui. Với chúng nó, mỗi ngày đi học được xem và chứng kiến những trò chơi do tôi bày ra và xem thầy cô trừng phạt tôi ra sao mỗi khi tôi bị phát hiện là một thú vui và là trò giải trí tao nhã của chúng nó.

_ Có cần đứng góc lớp không thầy?

_ Không cần!- Thầy mỉm cười nhìn tôi, ánh mắt tràn đầy ám khí. à có trò vui- em đi về chỗ ngồi của mình đi!

Tôi ngoan ngoãn đi về chỗ ngồi phía góc lớp của mình và ngóng trông chẳng biết sẽ có chuyện gì. Tôi chăm chú lắng nghe.

_ Hôm nay lớp chúng ta sẽ cử một bạn nam mới chuyển đến đây bạn ấy là học sinh của trường A rất có tiếng đó.

Bên dưới bắt đầu có tiếng thì thầm như kiêu: "nhan sắc thế nào? Bạn ấy có dễ thương không? Hát hay? Đàn giỏi? Học tập tốt?". Thú thật mà nói với tôi những điều đấy chỉ là tầm phào vớ vẩn mà điều tôi quan tâm nhất là: "Liệu thằng cha ấy nó cứ thế khiến cho cái lớp học này thú vị thêm chút nào không?"

_ Trật tự!- thầy giáo cầm cái thước kẻ to định gõ xuống. Sức lực phi phạm. Khâm phục. Khâm phục. Thế rồi thầy ngước mặt lên và ra lệnh.- Được rồi em vào lớp đi.

VSP*

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 2

_ Trật tự!- thầy giáo cầm cái thước kẻ to dùng gõ xuống. Sức lực phi phạm. Khâm phục. Khâm phục. Thế rồi thầy ngước mặt lên và ra lệnh.- Được rồi em vào lớp đi.

Thế rồi bạn nam kì lạ đó bước vào lớp. Hắn ta chỉ nhón một bước chân. Lũ con gái hét lên. Đieć tại. Tôi đem hai bàn tay bịt lỗ tai nhỏ bé và đẩy nháy cảm của mình rồi hai con người vẫn không quên làm công việc của mình: nhìn ra phía cửa lớp. Thú thực cũng chẳng thể phủ nhận, bản thân tôi cũng tò mò không kém tôi ngạc nhiên ánh mắt không rời. Bởi cái hồi mà cái thằng được mệnh danh là đẹp trai nhất lớp tôi, bọn con gái cũng không hét lên đến mức cuồng nộ như thế. Thế nhưng... Hắn ta....

Đi giày Nike xịn nhất! (wtf) (số tiền mà tôi tích góp để mua cái đôi này chắc lúc đó nó cũng hết một rồi!)

Ba lô da của ý! (vl)

Phụ kiện trên tay độc đấy!

Tóc undercut đang làm mới!

Mặt quá kun!

Con mẹ nó nhà giàu lại còn đẹp trai thế cơ chứ!

_ Chào các bạn, tôi tên là Vương Duy Khải từ bây giờ tôi sẽ học với các bạn.- Ôi mẹ ơi, hắn ta có còn là con người không? giọng nói của bạn ấy vang lên. Tôi chỉ có một từ để hình dung: Hay.

_ Được rồi em xuống ngồi ở bàn cuối cùng cạnh Mỹ Anh. Hi vọng em có thể giúp Mỹ Anh học hành tiến bộ.

_ Vâng thưa thầy em sẽ cố gắng-cậu ấy mỉm cười.

Mà thôi đi đẹp trai có làm được gì chứ cùng lắm thì no con mắt. Học hành chăm chỉ tương lai sáng lạng ghi danh bằng vàng của trường chứ gì. Nhảm chán.

Cậu ấy bước đi vững vàng tự tin. Xuống chỗ tôi trong đó có sự tiếc nuối của những bạn gái trong lớp. "Sướng gì chứ! Mấy cậu có ngồi ở chỗ tôi không mà biết? Bộ tưởng người ta kèm cặp là vui lắm chắc? Thằng cha này sức nước hoa kinh chết đi được!". Tôi quay sang mặt cậu ta, nhếch môi lên cười. Cậu ta không hiểu ý nhếch môi lên cười lại một cách thân thiện.

_ Chào cậu!- hần quay sang tôi, tính tương tôi sẽ đáp lại nụ cười thân thiện của hần thì tôi đã làm cho hần hụt hẫng.

_ Em thưa thầy!- tôi nói với giọng nói vững vàng chắc nịch.

_ Lại làm sao?- thầy giáo chán ghét nhìn tôi.

_ EM- MUỐN –CHUYỀN- CHỖ!!!

_ Lí do?

_ Em bị dị ứng với nước hoa!- nghe xong câu nói của tôi mặt thầy giáo biến sắc. Cũng phải thôi thật bất ngờ mà. tất cả mọi người nhìn chăm chăm vào bạn nam ngồi bên cạnh tôi.

_ Là ai xịt nước hoa?- thật sự lúc này từ tận đáy lòng tôi chỉ cầu mong là thằng cha ngồi bên cạnh tôi thì sự thật bao giờ cũng phù phàng hơn ai hết!...

Một cánh tay giờ lên, bên lên nói. Giọng điệu nhẹ nhàng luyến tính.

_ Dạ thưa thầy là em ạ.- thì ra là thằng con trai ngồi bàn bên cạnh.

Tôi thề rằng tôi phải trả thù nó. Con mẹ nhà nó chứ. Ai cho nó nhận tội. Thế rồi tôi bỗng bất gặp phải ánh nhìn của thằng cha Khải--- con mẹ nó chứ quên mất rồi.Tôi thấy hấn nhếch mép lên cười. Phải hình dung như thế nào nhỉ? à soái ca! à cười nhạo tôi. à chế giễu bà này. Bà sẽ cho mày biết tay.

Một lần nữa tôi thề rằng cuộc đời tôi nó thật sự không phải là như truyền ngôn tình nó không phải là gặp trai đẹp rồi yêu. Tôi bao giờ cũng luôn điều khiển nó bất biến khiến cho nó trở nên thú vị hơn là vô vị.

Z^V

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3

Trong giờ học

Aizzz.... Buồn chán vô độ.... Làm ơn hãy cho tôi những ngày tháng thú vị.... Nhìn thằng cha ở bên cạnh tôi mà xem đúng là đại diện tiêu biểu của con nhà người ta chứ. Sao hấn có thể học được trong một tiết học nhàm chán vô độ mà thậm chí tôi còn chẳng buồn nghe. Chăm chú học bài ghi chép chỉ một mình nó mà đã chiếm hơn nửa cái bàn thân yêu của tôi. Đúng là một cái thằng dị nhân vô đối. à tôi đã có cách. Chọc nó. Phá cho bản thân vui một chút chứ!

_ Ê!

_ Há?

_ Sao cậu chiếm lăm chỗ thế!

_ Đâu có!

_ Cậu nhìn xem cậu chiếm hơn nửa cái bàn của tôi thì tôi học hành kiểu gì?

_ Nãy đến giờ cậu cứ nhìn chăm chăm vào tôi đấy chứ! Tôi thấy cậu cứ để ý đến tôi có chăm chú vào học hành gì đâu!- Hơ! Đoán trúng phóc bộ thằng cha này nó có ba con mắt à. Sao nó siêu thế.

_ ờ thì làm sao. Nhưng mà tất cả là tại cậu. Thế nên...- tôi lấy cái thước 20cm và cái bút chì của mình.

xoẹt xoẹt vài cái là xong. Nhìn lại ờ đẹp mặc dù nó hơi lệch nhưng hình như... hấn đang chiếm lợi thế. Thế là tôi bực mình đẩy ghế lên.

_ Whats the fuck?

_ Hoàng Mỹ Anh, em đứng ra ngoài cửa cho tôi! – Aizz lại mắc tội tày đình với mama tổng quản rồi. Đáng sợ quá.

Tôi thất thểu bước ra trong lòng bực tức tại sao ông trời lại chèn ép như vậy chứ.

Con mẹ nó chứ.

Thôi mặc kệ đảng nào cũng trốn được học cái môn GDCD nhằm chán đó. Cái gì mà triết lý chứ. Thử hỏi trong các bài kiểm tra có đưa nào lại nói thật không trật với lòng hay không chứ? Cho đến bây giờ tôi vẫn luôn tin rằng cái mà gọi là giáo dục công dân thực chất nó không hướng con người đến cái tốt mà nó chỉ hướng con người đến cái được gọi là giáo dục sự dối trá cho mọi mọi, triệu triệu con người.

_O.....òA.....

_á..... Đứa nào dám trêu chị đây.- tôi quay người ra và lấy tay nhanh chóng cốc vào đầu thằng đấy.

_Aizzzz..... Đại ca làm gì vậy đánh em đau quá.

Tôi bắt đầu suy nghĩ hình như thằng này hơi quen. Mình gặp ở đâu rồi nhỉ.

_Đại ca! Sao chị lại ở đây?

Quen lắm! Nhìn cái mặt ngu ngu này là trông quen lắm! Thằng nào ý nhỉ?

Tóc mái bằng. Khuyên một tai. Hai răng cửa to đùng hot hot bây giờ.

Hình như là..... là là.....

Tôi đập mạnh tay đét một cái vào đùi: à, là thằng....

_Đại ca, em Tèo đây mà.....

_à, thằng Tèo đây mà..... thằng Tèo đây mà.... HàHà ...Hà.....

_Chị làm gì ngoài này vậy? Chị lại chửi bậy trong giờ đứng không.

_mày là cái gì? Sao mày lại rõ thế?

_Bí mật. Em là Tèo mà! Cái gì em cũng biết.

Nói như nó chứ thế chẳng lúc... nó cũng biết. Tôi lén liếc liếc mắt nhìn nó bằng ánh mắt tà mị. Nhưng cái mặt ngu của nó vẫn giữ một nét đẹp đầy trong sáng. Nhưng vì nó biết tất cả nên điểm này có thể lợi dụng..

_ê cung biết thằng mới đến của lớp chị không?

_à hình như là cái anh đẹp trai để undercut đây hả đại ca.

_Tèo ! mày nắm thông tin cũng nhanh đấy.

_Hi hi- thằng Tèo cười trông quả thật xinh trai.

_Về điều tra nó cho đại ca nhé! Nội trong ngày mai phải có!

_Okei đại ca! cứ chờ tin tốt lành từ em!

Tôi nhìn nó. Tôi nghĩ nó cũng dễ thương đấy. Cười rõ duyên. Nếu nó mà bằng tuổi tôi, tôi sẽ cho nó là huynh đệ tốt. Và dòng suy nghĩ cứ tiếp tục diễn ra...

_Ê! Nhóc đang làm gì đấy!

Tôi quay lại nhìn. Thì ra là anh hai của tôi. Người hơn tôi 1 tuổi. Người anh trai tôi từng yêu thương nhất. Từ nhỏ, anh đã chăm sóc yêu thương cho tôi. Anh luôn bảo vệ tôi và thay mẹ chăm sóc cho tôi nên từ nhỏ cho đến bây giờ anh là người tôi gần gũi thân thuộc nhất.

_O! Sao anh lại ở lại đây.

_lớp anh đang tập thể dục. Thấy nhóc ra đây ngồi nên anh xin vệ sinh để ra chơi với nhóc đấy. Nhóc có chuyện gì à? Thằng nhỏ kia là ai.

_Không có gì đâu. Thằng nhóc kia là đệ tử của em đấy.

_toẹt.....HaHa.....- anh hai bắt đầu cười rộ lên rồi anh hai im ngay lập tức- nhóc đùa anh à?

_Anh thấy em giống như đùa lắm àh? Nó nhận làm đệ tử của em đấy.- tôi nghiêm mặt. Rồi tôi không nghe anh hai tôi nói luôn. Tôi bợ.

_Ê! Nhóc! Nhóc! Nhóc! Nhóc bị phạt đứng không?- anh híp mắt lại nhìn chăm chăm tôi. Tôi bị đánh trúng tim đen nên cũng hơi giật mình. Nhưng chỉ một giây phút rất nhỏ. Đứng vậy. Kiểm chế cảm xúc. Không để bị phát hiện.

_Ê! bị anh nói trúng tim đen rồi đúng không?- nói thật ra thì anh hai tôi cũng giỏi xem biểu cảm lắm. Anh biết tôi như thế nào mà, nhưng mà tôi vẫn im lặng.

_Cũng không sao! Bây giờ anh không hỏi được nhóc thì về nhà cũng tra ra thôi. Nhóc coi chừng anh đấy. Phải nói rõ cho anh biết nghe chưa!

_Anh đi cẩn thận.

_Ngoan lắm nhóc- anh xoa đầu tôi. Nhưng mà đôi khi tôi thấy hành động này thật trẻ con. Tôi không thích người ngoài làm thế với tôi nhưng với anh hai thì là một sự ngoại lệ- này nhóc cầm lấy mà vào căng tin ăn, ngồi ngoài này không có ai trò chuyện chán lắm.(tôi cầm lấy tiền). Được rồi anh đi nhé.

Ờ tôi đi vào căng tin. Hề lộ những thức uống giải tỏa cơn khát.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

..... Tùng..... Tùng..... Tùng.....

Những tiếng trống vang lên. Tôi tự nhủ với lòng mình rằng: Đẳng nào cũng phải đi về lớp thì đi về cho rồi. Tôi thất thểu lê từng bước chân. tôi thấy thật dễ hình dung: mệt mỏi.

Bước vào cửa lớp tôi chợt nhận ra một điều rằng thằng nhóc xấu xí nó vẫn còn ngồi ở đấy. Tôi bước vào chỗ ngồi rồi cố bắt chuyện vs nó:

_Ê! Ê! ấy sinh vào tháng mấy?- Tôi thành thật hỏi nó, nhưng mà nó không trả lời. ừ thằng này mày ngon. Mày dám không trả lời lại câu nói của bà mày àh.

Tôi lại lặp lại câu nói của mình lần nx. Nhưng thằng nhóc đấy nó vẫn chưa trả lời. tôi liền làm ra vẻ đầu gấu, tôi đập bàn. Nhưng hấn không hề hoảng sợ. Mà chỉ vu vu đáp lại một vài câu.

_tôi có tên đẳng hoàng : Vương Duy Khải.- Hấn ta liếc nhìn tôi rồi lại trú tâm vào bài tập của mình.

Cmn chứ tôi có hỏi hấn tên tuổi gì đâu. Tôi chỉ hỏi hấn sinh tháng mấy thôi mà. Gớm tưởng thân thiện thế nào ai ngờ đâu lại chảnh dữ ta.

Tôi định nói tiếp thì hấn lại trả lời lại:

_tháng 10.

à há!!! Bà mày biết ngay mà chỉ xứng đáng gọi chị đây là chị của cung thôi.

_Cung à! Chị đây sinh tháng 9 đó! tháng 9 đó! Chị đây là chị của cung đó. à há há....- tôi cảm thấy thật thoải mái! Chơi vs thằng cha này đúng là vui hết chỗ nói. Cứ tưởng như là cả gần một thế kỉ đánh nhau mới thắng được một ván.

Tôi lại lần nữa chạy xuống căng tin của trường:

_Bác ơi cho cháu hai chai coca cola.

Bác bán hàng thấy tôi vui vẻ, lấy đồ cho tôi. Trả tiền xong xuôi bác liền hỏi.

_Sao hôm nay vui thế.

_Cháu vừa có thêm sư đệ mới.

Không đợi bác nói thêm tôi liền chạy đi luôn. Bởi vì sư đệ đang chờ tôi đem nước về mà.

Tôi hí hửng chạy về lớp học cùng hai chai nước ngọt trên tay.

_Ê! Sư đệ! Sư đệ! Ti vừa mua cho đệ nước này. Đệ muốn uống không?- Tôi mỉm cười nhìn thằng nhóc đó. Tôi đưa một tay của mình lên và vuốt mái tóc của hấn. Chính ra tôi một lần nữa cũng phải thừa nhận thằng nhóc này khá được. Hấn cũng đẹp trai chỉ tội hơi lì một chút. Trông chẳng vui gì cả. Nhưng tôi đã giờ chai nước ra trước mặt nó đã một hồi lâu nhưng nó không thèm nhận lấy. Nay, tôi bắt đầu bức mình rồi đấy. Sao nó vẫn không chịu

nhận lấy thế nhĩ. Hay là nó khinh?- Ê nhóc, nhóc không nhận lấy àh?- nhưng mà nó vẫn lì. à nhóc căng đấy. được!

_Duy Khải! Cậu muốn uống nước ngọt không?- tôi mỉm cười hỏi hấn.

Nhưng hấn vừa đưa tay ra định giắt lấy chai nước ngọt của tôi thì tôi bỗng nhanh chóng lấy lại chai nước ngọt. Bộ cung tưởng chị mày lừa dễ lắm á. Cung đưa tay ra lấy không biết ngại à? Tôi nhếch mép lên cười nhưng hình như thằng nhóc này không biết ngại.

_Không phải cho tôi à?- tôi cười thâm trong lòng;bộ cung tưởng bỏ à?

_Cung nhận làm rồi! Chị đây đã thay đổi quyết định của mình. Sao cung rượu mời không uống lại thích uống rượu phạt chứ?- nói rồi tôi cầm ngược cái chai lên và tu. Mặc dù bộ dáng hơi thô lỗ nhưng tôi thích nhìn cái mặt của thằng nhóc này. Trông vô cảm quá đi mất. Hấn không đỏ mặt. ừm da mặt cũng dày đấy. Được cái trông trắng trắng. môi cũng hồng hồng. Hấn đẹp trai thật nhưng mà.....

_Sur tí!

Phụt

Tôi

Thất

Thần

Bắn trúng mặt của hấn rồi.

Ngại quá đi mất! Tôi đỏ mặt và quay lại đằng sau hét:

_Thằng nào?- thực tình đôi khi tôi nghĩ thầm: chính ra nhiều sự đệ quá cũng không tốt hơi nhiều rắc rối. Nhưng thực tình đôi khi đi với chúng nó cũng vui. Kết bạn với cả tâm sự cũng đều ổn chỉ là bạn gái của chúng nó thỉnh thoảng lại tới đây "tâm sự" nên đôi khi thấy cũng hơi mệt.

_Em Tí đây mà!

Là thằng nào ý nhĩ?

_Em thằng Tèo mà tí!- à ừ trông cũng giống.

_Làm sao?- tôi quay lại cốc đầu nó. Sao tụi này đều làm người ta mất nơ ron thần kinh như nhau thế nhĩ? Nhưng tôi lại để ý hấn. à căng không? Bặm môi. Trùng mắt à? à há!

Cho chết! Ai biểu vừa nẩy từ chối nước của chị mày cơ. Ông trời thật không phụ lòng người tốt đã thay tôi dạy cho hấn một bài học.

_Tí!

_Dạ!

_Ra lau mặt cho sư huynh.

_Sao em phải lau?- nó ngây thơ hỏi tôi. tôi liền cốc cho cái đầu của nó một cái.

_Không phải tại mày mà chị mới phụt nước lên mặt hấn à?

_Nhưng là chị phun chứ! Đầu phải em!

_Không cần nhiều đi làm đi!- tôi trùng mắt với nó rồi quay sang nói với cái tên chảnh chảnh kia – Sự đệ đừng lo để tí bảo sư đệ lau cho nhé! Ngoan! Đừng có trùng mắt ra như thế! Lòi luôn hai con mắt ra đấy.- tôi cảnh cáo nó và lấy tay ra xoa đầu nó. Undercut àh? Chị mày làm mày hết undercut luôn nhé. Xù. Xù. Xù lên. Ha Ha Ha.

Bỗng nhiên, hấn bỗng hất tay tôi ra. Trùng mắt với tôi và đứng lên.

Tôi phát hiện ra: Hấn cao hơn tôi một cái đầu. Hấn nói:

_Cậu. Vì là con gái nên tôi không đánh. Nhưng còn một lần nào nữa. Tôi sẽ khiến cho cậu không còn mặt mũi mà nhìn tôi nữa đâu.

Hấn nói xong tôi liền cười thâm trong lòng. hai con mắt nhìn hấn đầy mỉa mai. Hình như hấn phát hiện ra.

R...U....Ỡ...N...H

Hai con mắt tôi giắt giắt...

_Tôi cảnh cáo cậu.

Hình như tôi thấy trong lòng hơi tức. Chưa bao giờ tôi bị ai hét vào mặt như thế cả. Suốt cả một quãng đời trước của tôi chỉ có hai trường hợp xảy ra là: hoặc tôi khi dễ người khác chứ chưa bao giờ có một ai hét vào mặt tôi như thế. Tôi cũng không vừa đập bàn và hét vào mặt hán:

_Này! Vương Duy Khải! tôi đây cũng tức rồi đấy nhé! Cậu tưởng cậu là ai mà cậu dám hét vào mặt tôi như thế chứ. Chưa từng có một ai dám lớn tiếng trước mặt tôi. Cậu nghe rõ chưa.- Tôi hít một hơi thật sâu- Cậu tưởng cậu là con trai mà bà đây không dám đánh cậu á? Mẹ nó chứ.- tôi bực mình và giơ tay lên. Nhưng mà tôi đây khinh. Đánh thẳng nhóc này chỉ khiến cho tôi bẩn tay. Tôi liền lấy chai nước trong tay, tôi hất vào chiếc áo trắng của hán.- Cậu tưởng cậu ngon á. Làm sao?

Tôi thấy hán trừng mắt với tôi. Tay nắm chặt lại.

Cậu ta giựt lấy chai nước trong tay của tôi. Ờ thì còn sót lại một chút. Cậu ta liền hất chỗ nước còn lại vào áo tôi. Hà. Một suy nghĩ lóe lên trong đầu tôi rằng: lại mất tiền giặt tui rồi.

_Sur ti!- tôi thấy thằng Tí hét lên rồi nó xông vào đánh tên Vương Duy Khải kia.

Nhưng...

Nó không đánh hán. Mà ngược lại nó bị hán đánh.

Khó lắm cơ.

Tôi xông lên ghì lấy cổ hán.

Đập ... Đập vào đầu hán vào cái bàn. Tiếp đến tôi bỗng thấy, một thân ảnh xuyên qua bước vào lớp học này. Và...

Toét... Toét... Toét...

_Các em mau dừng tay lại cho tôi!

Cả ba chúng tôi ngược lên nhìn cái người cao cao đang đứng ở đó. Tôi thờ dài một hơi lần này gấp gấp rồi to rồi. Thôi thì gió chiều nào theo chiều nấy chứ cứ đực mặt vào đây thì chết cả lũ.

Tôi bỗng cười phá lên, rồi liếc mắt đưa tình với cái tên Vương Duy Khải kia và thằng Tí. Lòng tôi nhủ thầm: Làm ơn hãy hiểu ám hiệu này đi. Nhưng tôi bỗng thấy mất cái tên Duy Khải kia giật giật. à hình như hán hiểu ý tôi rồi vậy hợp tác với nhau đi. Rồi cả ba chúng tôi cùng cười phá lên, ngoài miệng thì nhoen miệng cười nhưng bên trong đây nọc độc chỉ chực phun trào. Chúng tôi đứng lên rồi phui bụi cho nhau.

_Thầy à, bọn em có làm gì đâu!- Tôi giả bộ ngây thơ vô tội hỏi. Tại nhiều khi xem trên ti vi hay thấy bọn học sinh làm mấy cái trò vớ vẩn này thì tôi nghĩ bụng cứ thử đi biết đâu lại được.

Thế rồi ông thầy phụ trách nhếch miệng lên, hai con mắt giật giật:

_Bộ tưởng tôi nhìn không ra cái liếc mắt của các cô các cậu à?- ông ta không đợi chúng tôi bào chữa cho bản thân thì túm lấy tai hai thằng con trai. Thì đương nhiên thôi, ông không bao giờ dám đụng đến một sợi tóc của đứa con gái hay ông còn có cái kiêu bên lên trước mặt một thằng lớp tôi, song nhiều khi tôi cũng từng nghĩ liệu ông có bị gay hay không? Cái kiêu mà con trai bê đê mà không bộc lộ ra bản chất bên ngoài đây mới là cái thằng nguy hiểm. Mà mấy cái thằng đây sẽ bị liệt vào danh sách đen của tôi không bao giờ dám đụng đến. Nhưng căn bản giây phút sinh từ này thì lại không thể xem thường được.

_Thầy à? Bọn em đang đùa mà.

_Đùa mà đánh nhau đến thâm quầng cả mắt thế này à?

_à! Thầy cứ bình tĩnh!- tôi sử dụng chất văn trầm cảm của mình- đây là bọn em chơi ượn đồ si, đứa nào thắng thì được đánh vào mặt đứa ấy 10 lần. Nên thằng nhóc này mới bị đánh ra nông nỗi này. Căn bản ở đây em quá siêu phàm nên mới không bị bọn nó đánh trúng mà có em có thua thì chúng nó cũng (giơ tay lên xoa đầu thằng nhóc xấu xa) ... thì bọn nó cũng vô cùng quân tử thầy à. Nam tử hán đại trượng phu, ai nỡ lòng nào đi đánh một nữ nhi yếu đuối. Đúng không, bạn Khải.

Hán cũng không phải dạng vừa, hán cũng mỉm cười đáp lại trông thật đẹp trai hút hồn.

_Tại em thấy cái trò chơi này khá thú vị nên em mới tham gia vào ai ngờ lại khiến thầy hiểu nhầm như thế này.- Nói rồi hán liếc nhìn về phía của những đứa bạn học đang tụ tập lại xung quanh và nở nụ cười- phải không các bạn?

Tôi thấy mấy đứa con gái xung quanh đây hai con mắt chúng nó sáng lên rồi không nghĩ ngợi nhiều, chúng nó liền cho rằng điều những gì thằng cha Khải đây là đúng. Tôi nghĩ thầm đúng là cái bọn hám trai. Nhưng mà tôi đã có lần từng gây gổ với chúng nó nên kể cả không thừa nhận thì chúng nó vẫn phải nói dối vì chúng nó vẫn phải sống trong lớp này nữa mà.

_Thôi được lần này tôi tha. Nhưng mà- ông ngừng lại rồi nở nụ cười nham hiểm, một tay cầm gậy chỉ chỉ lên cái camera- các trò mà để tôi tua lại cái camera và tôi phát hiện không đúng sự thật thì mấy trò.- ông đưa cái tay lên và chuyển động ngang qua cổ.

Thú thực tôi cũng không lo lắng lắm, tại ông này lười lắm có bao giờ xem camera đâu xong ông lại còn chẳng hiểu biết gì nhiều lắm về công nghệ. Tôi quay về phía ông ý đi nịnh bợ vài cái:

_Dạ! Em chào thầy! Thầy đi cẩn thận! Thầy nhớ chú ý đến rèm cửa sổ màu đỏ chấm bi nha thầy!- tôi bỗng thấy ông ý quay lại nhìn tôi, sắc mặt hồng hồng.

Trông bóng thầy khuất sau hành lang mà tôi lại cười phá lên.

_Không hiểu ông ý vừa làm cái gì mà cửa sổ mở toang thế chứ? Ha...Ha.... Ha....- rồi tôi quay sang thẳng Tí, nó vẫn đứng đực ở đấy rồi tôi nghiêng mặt lại, tôi hét- Tí!

_Dạ! – nó ngoan ngoãn trả lời.

_Đóng cửa sổ ở dưới đê mau!

_Dạ?- rồi nó theo tầm mắt của tôi đi chuyển xuống dưới. Rồi hai tay luống cuống che đi- Chị không được nhìn! Chị thật là xấu tính!- thế rồi nó chạy đi.

Nhìn nó chạy vào nhà vệ sinh tôi quay sang thẳng cha Khải. Tôi giờ một tay ra:

_Thanks! Vì sự hợp tác! Huê?- tôi giờ tay ra và chờ hấn trả lời. Nhưng....

Hấn hất tay tôi ra và im lặng bước đi. Với tôi: Im lặng chính là đồng ý!

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Mọi người vẫn thường mong ước cho mình một mái nhà hạnh phúc, nơi có những món ăn ngon, những niềm vui vẻ nho nhỏ. Nơi những đứa con được sống trong niềm yêu thương và phát triển một cách toàn diện về văn thể mỹ. Đôi khi tôi thường nghĩ rằng mọi cảm xúc của tôi nhiều khi cũng chịu ảnh hưởng rất nhiều vào những cuốn truyện ngôn tình. Nhưng thú thực trong ngôn tình chỉ có hai loại nhân vật nữ chính: một là ngốc nghếch và có một gia đình hạnh phúc hoặc ngược lại thông minh nhưng lại chứa đựng trong mình sự đau khổ. Tôi không được liệt vào loại nhân vật nào. Bởi trong câu chuyện về cuộc đời của tôi, nữ chính tôi đây không phải là một trong hai loại nhân vật này...

Tôi về đến nhà trong tâm trạng vui vẻ. Tôi vang lên giọng nói:

_Anh hai! Em đi học về rồi.

Nhưng tôi không thấy ai trả lời. Đáp lại là một sự im lặng đáng sợ. Tôi bỗng nhớ ra. Hôm nay, anh hai đi thi đấu bóng rổ rồi. Tôi ngoan ngoãn vui vẻ lên trên lầu. Đi qua phòng bố mẹ, tôi muốn nán lại, tôi muốn chào hai người họ một câu, thế nhưng đáp lại niềm mong ước, tôi chỉ nghe thấy tiếng đập vỡ đồ đạc cùng tiếng chửi mắng vọng lại từ căn phòng này.

_Cô cút đi cho tôi. Tôi không cần loại đàn bà như cô. Cô nghĩ cô là ai chứ? Cô liệu có xinh đẹp như cô ta? Quyên rũ hơn cô ta?

_Anh im mồm đi! Anh muốn cho các con nghe thấy à?- tôi thấy mẹ tôi bắt lực hét lên. Tôi ghé tòm bà ta.

_Im mồm!- Ba tôi quát lại và đi kèm với nó là một âm thanh chua chát : Bốp. Và tiếp đó là tiếng khóc.

Cho dù có mạnh mẽ, gan dạ đến đâu thì bao giờ phụ nữ cũng là sinh vật yếu đuối nhất. Dù vậy có đôi khi tôi vẫn thường tự hỏi rằng: tại sao ông trời lại sinh ra Adam trước thay vì Eva? Tại sao phụ nữ không thể có được sức mạnh như đàn ông? Tại sao chế độ quân chủ lại duy trì trong suốt gần 2000 năm như vậy. Tại sao lại có sự bất công như thế chứ? Tại sao những vị vua không phải là một người phụ nữ đa tài mà cứ nhất thiết đó lại là đàn ông? Thậm chí tôi đã từng có một ước mơ đó là khi tôi chín tuổi, tôi đã bực bực ước mơ trở thành một nữ tổng thống đầu tiên của đất nước Việt Nam này trong một tiết học trên lớp. Nhưng trên thực tế thì sao? Đáp lại tôi đã nhận được những lời cười nhạo chê bai, họ bảo với tôi rằng điều đó là không thể thậm chí cho đến khi về nhà bản thân tôi không có ai ủng hộ. Ba của tôi, ông ta đã cười vào mặt tôi rồi đánh cho tôi một trận, ngay cả người mẹ của tôi bà còn không nhìn lấy tôi một cái đã quay mặt bỏ đi. Người đã an ủi tôi duy nhất vào lúc đấy chỉ có anh hai tôi. Ngày hôm đó, anh đã ôm tôi vào lòng và an ủi tôi, kể cho tôi câu chuyện về những vị tổng thống khác. Và có lẽ chính vì điều này mà anh hai đã trưởng thành trước tôi rất nhiều.

Không biết từ lúc nào, trước mắt tôi mọi thứ thật mờ nhạt. Từng giọt nước mắt đã lăn dài trên khuôn mặt. Tôi biết cuộc hôn nhân này kéo dài được 17

năm nay đó là sự cố gắng lớn, là một sự hi sinh lớn. Tôi biết bố tôi ngoại tình đã 3 năm nay. Tình yêu này đã tan vỡ từ khi tôi lên 5 tuổi. Nhưng sự nhục cười rằng không phải nguyên nhân do bố tôi mà là nó lại bắt nguồn từ mẹ tôi: bà đi ngoại tình và giờ lại một mực đứng đắn khiến cho bản thân tôi buồn nôn. Tôi thấy thật buồn cười. Tôi ngồi thụp xuống đất. Hai hàng nước mắt trải dài. Từng giọt... Từng giọt... Đã có lúc tôi từng nghĩ rằng mọi chuyện xảy ra là do tôi không tốt, tôi đã cố học hành thật giỏi trong suốt những năm tôi học cấp 1, cấp 2. Nhưng khi tôi hiểu chuyện hơn thì tôi học cấp 3, lúc đó tôi biết được tất cả... Tôi bỗng bật cười. Phải. Tôi cười nhưng lòng tôi đau nhói. Tim tôi thất lại từng hồi.

Tôi nhớ lại hồi đầu năm khi tôi mới vào lớp, một số hôm tôi thấy đứa bạn học cũ của mình đang bàn tán gì đó và thỉnh thoảng liếc nhìn mình với ánh mắt thương tiếc thì bây giờ tôi đã hiểu. Cái cảm giác thương cảm. Đau đớn thay. Khi đó tôi đã làm tỏ ra mình là một đứa mạnh mẽ chỉ để bản thân được chú ý. Để không ai biết được lớp mặt nạ ở dưới. Mọi người tưởng tôi có một gia đình hạnh phúc nhưng thật đáng tiếc thay, ngược lại. Một gia đình tan nát chỉ sống vì lợi ích của nhau.

Tôi vừa khóc vừa cười cho đến khi cánh cửa bỗng mở ra và mẹ tôi sẵn sò nhìn tôi:

_ Mỹ Anh!- tôi lùi lại. Tôi ko biết tại sao nữa. Tôi chỉ muốn theo bản năng của mình đó là lùi lại. Tôi muốn chạy trốn. Sự thật bao giờ cũng thật khốc liệt. Tôi không biết hai người bọn họ đang suy nghĩ điều gì. Nhưng tôi giờ cũng không muốn quan tâm nữa. Tôi biết bố tôi đứng sau mẹ tôi và tôi nhìn thấy ánh mắt bố tràn đầy sự khinh miệt. ở Nhật, người ta vẫn xem thường những Otaku. Họ cho đó là những con người lười biếng chỉ suốt ngày đọc truyện tranh. Nhưng theo tôi thấy thì rõ ràng họ chỉ muốn hi vọng một tương lai tốt đẹp hơn thôi mà. Ai cũng là con người có quyền lựa chọn những gì tốt nhất cho mình chứ... Và tôi cũng muốn lựa chọn điều tốt nhất cho mình: Nếu có một lần nữa được sinh ra, tôi muốn có được sinh ra trong một gia đình hạnh phúc...

Tôi cứ chạy mãi... Chạy mãi... Không ai đuổi theo. Có người ngoài nhưng ánh mắt họ chỉ trực chờ xem có chuyện gì mới sẽ xảy ra. Tôi nghĩ thầm đúng là những con người độc ác. Tôi cứ chạy mãi. Nước mắt tôi cũng cứ lăn mãi không ngừng. Có đôi khi tôi tự hỏi ông trời rằng: Người sinh ra tôi làm gì chứ? Tại sao cứ bắt tôi phải đối mặt với những điều này chứ. Tại sao chứ? ... Và tôi cứ chạy mãi cho đến lúc tôi cảm thấy thật mệt mỏi. Tôi nán lại ngồi xuống tại một trạm xe buýt. Tôi cứ nghĩ mình sẽ ổn thôi nhưng dường như không phải. Nước mắt tôi vẫn không ngừng chảy xuống. Tôi rất sợ một người nào đó mà tôi quen biết nhìn thấy bộ dạng này của tôi nên tôi sẽ gục đầu xuống để che đi khuôn mặt nhem nhuốc này...

Tôi cũng chẳng biết mình đã ngồi bao lâu cho đến khi tôi bỗng nhận ra được có một cái gì đó thật mát lạnh khẽ vào má mình. Tôi ngẩng mặt lên. Là hân. Nhưng hân ở đây làm gì? Nhìn cái mặt vô cảm đầy kia, tôi không thể nhận ra trên mặt hân đang có biểu hiện gì hay hân đang nghĩ cái gì. Nhưng tôi đã rất lâu rồi... rất lâu rồi... Chưa có một ai ngồi xuống bên cạnh tôi, tâm sự với tôi. Tôi tự nhủ với mình: tại sao mày không thể đón nhận một người bạn hả Mỹ Anh. Tôi bỗng nhớ đến đứa bạn trước đây của tôi. Đó là đứa bạn mà tôi tin tưởng nhất, chúng tôi đã từng rất thân với nhau và gắn bó với nhau như hình với bóng thế rồi cho đến một ngày nó bảo với tôi rằng nó chán ghét tôi. Lúc đó tôi thật sự không hiểu tại sao nó lại thế thì về sau tôi mới biết rằng vô tình mẹ tôi và bố nó qua lại với nhau. Thì tôi mới chợt tỉnh ngộ: Mỹ Anh à, mẹ của mày đã phá vỡ gia đình hạnh phúc của họ. Rồi kể từ đó đến nay, tôi không dám tiếp nhận bất cứ một ai làm người bạn của tôi. Bởi tôi đã rất sợ điều đó một lần nữa xảy ra. Nhưng hiện giờ tôi thực sự cô đơn. Tôi tự nhủ với mình rằng: hân sẽ không làm bạn của mình đâu, mình chỉ tâm sự thôi mà! Phải, có lẽ tôi sẽ cố gắng thử một lần nữa: chia sẻ những suy nghĩ của mình.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6

Tôi nâng tay lau nước mắt và đưa một tay ra đón nhận lon coca cola. Tôi hỏi cậu ta:

_ Sao cậu lại ở đây? Cậu đi đâu à?

_ Vô tình thấy cậu ở đây. – hân tỉnh bơ trả lời. Tôi bật cười. Rồi bật nắp lon coca tôi tu ừng ực. Thật mát lạnh. Tôi nhắm mắt lại và nước mắt lại chực rơi.

_ Xin lỗi.

_ Vì.

_ Chuyện sáng nay.

_ Không sao. Dù sao mua một cái áo mới cũng không tốn là bao.

_ Cảm ơn.

_ Dù sao tôi cũng không giỏi dỗ người ta ngừng khóc nhưng mà... cậu đừng khóc nữa!

_ Tại sao?- tôi ngạc nhiên hỏi hân.

_ Cậu khóc trông xấu lắm!- hân liếc mắt tôi một cái rồi lại nhìn về phía trước - tôi có việc phải về trước.

_Này!- tôi liền nắm lấy áo hắn, hắn ngạc nhiên quay lại nhìn tôi- cậu hãy quên hình ảnh đáng thương này của tôi, trông nó thật xấu đúng không? Cậu hãy quên nó đi. Và... Cảm ơn cậu đã ngồi cạnh tôi lúc này. Thật sự cảm ơn cậu.

Thế rồi, tôi thấy hắn xoa xoa đầu của tôi. rồi chốc lát mỉm cười và nói:

_Trả thù.- thế rồi hắn bỏ đi.

Tôi ngậy ngậy một hồi lâu và tôi bỗng bật cười. Phải, đúng vậy thật sự cảm ơn. Và tôi ngồi đấy ngậy ngậy tu nốt lon nước ngọt.

Tôi vẫn ngồi đấy cho đến khi...

_Này, nhóc đang làm gì mà thất thần ở đây thế?- anh hai ngồi trước mặt tôi mỉm cười và hỏi.

_Khóc!- tôi mỉm cười và trả lời. Anh hai nhìn tôi nhưng dường như không có mấy phần ngạc nhiên.

_Lại nữa?

_ừ!

_Là ai?

_Bố và người tình mới.- tôi đáp lại và anh hai tôi bất chợt cười. Trông dáng vẻ đó của anh thực là đáng sợ. Thế rồi anh vẫn im lặng.

_Nhóc ăn gì chưa?

_Mới uống một lon coca!- thế rồi đợi tôi đáp xong anh hai tôi bỗng kéo tôi đứng lên.

_Đi thôi, hôm nay anh khao. Chúng ta sẽ đi chơi đến đêm- thế rồi ánh mắt anh có vẻ trông sáng lên, rồi anh lại cười- anh sẽ giúp cho hai chúng ta quên đi tất cả những chuyện buồn của ngày hôm nay.

Anh hai dẫn tôi bước vào một khu vực giải trí lớn.

_Cho em hai vé!- tôi thấy anh hai nói với cô bán vé.

_Cảm ơn- sau khi nhận vé, anh hai đáp lại- hôm nay nhóc cứ chơi cho thoải mái đi!

Không nghĩ ngợi lâu, chúng tôi đi đến một cái máy nhảy, chọn xong bài hát và chúng tôi liền theo sự chỉ dẫn trên máy và nhảy. Thời gian trôi qua, cuộc chơi vẫn chưa ngừng nghỉ, tôi càng lúc càng mê mẩn theo tiếng nhạc. Tôi nghe thấy mọi thứ trước mắt tôi như là vô hình. Tôi thấy mọi người tụ tập lại họ bàn tán về cách nhảy. Có người khen. Có người dè bieu nhưng tôi không quan tâm. Bởi lời nói của người đời đó là thứ vũ khí nguy hiểm nhất.

Tiếp theo, chúng tôi lại đến khu vực chơi bowling, tôi thấy anh hai tôi chơi trúng phóc. Tôi nhìn theo mà há mồm tâm phục khẩu phục. Phải, tôi cũng muốn mạnh mẽ như anh hai của chính mình. Dù cho tôi có đau khổ vì bố mẹ tôi chẳng nữa thì tôi cũng cảm thấy hạnh phúc vì tôi vẫn còn người anh trai rất yêu thương tôi. Và thời gian cứ thế trôi đi.. Rồi một ngày mai bắt đầu. Một ngày đau khổ đã kết thúc. Dù ngày mai có thế nào, phải, cứ sống cho hôm nay đi đã...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7

Cũng Như mọi ngày, tôi đến trường, nhưng hôm nay lại khác, tôi không một mình cô đơn mà tôi đã có...

_Ngồi dịch ra! Cậu là cái mẹ gì mà cậu chiếm lấy chỗ thế?

Hắn lại nhìn tôi chăm chăm. Thực tình tôi cảm thấy ghét cái kiểu nhìn đấy, đơn giản chỉ vì nó đáng ghét:

_Cậu có dám nhìn cái kiểu đấy lần nữa, tôi chọn lời mất cậu bây giờ.

Thế rồi, hắn cũng không nhìn chăm chăm vào tôi nữa.

Cũng giống như mọi ngày, tôi đến lớp học là chỉ có ngủ và ngủ. Tôi cũng không giải thích được vì sao nhưng thực ra chỉ là các thầy cô giảng bài như ru ngủ. Tôi có thể thừa nhận một điều rằng có thể đây chỉ là lí do tôi chán nản. Nhưng thực sự tôi cảm thấy học hành ở bậc THPT này thật nhàm nhĩ bởi căn bản mai sau ra đời tôi vẫn chẳng dùng được đến nó. Như mấy nước phát triển thì họ rất quan tâm đến định hướng sau này của mình nên hàng loạt vụ tự tử vì áp lực đồng thời vì những lí do khác cũng xảy ra tương đối. Nhiều khi tôi nghĩ cứ sống ở Việt Nam kẻ cũng tốt, hơi nghèo một tí nhưng vẫn sống ổn là được.

Dòng suy nghĩ của tôi cứ miên man, cho đến khi tôi thấy những cú huých chân từ thằng nhỏ xấu xa vào đầu gối tôi thì tôi bắt đầu bực mình. Mẹ nó, chẳng lẽ hần cứ tưởng chia sẻ với tôi một chút là thân quen được chắc. Chẳng lẽ hần tưởng hần nói chuyện với tôi một chút thì bỗng trở thành bạn thân với tôi chắc. Xin lỗi, bà đây không cần nhé. Tôi đã trải qua những năm tháng không bạn bè ngoại trừ mấy thằng đệ tử ra rồi. Bây giờ tôi hoàn toàn bác bỏ ý định coi nó là bạn. Ne vờ...

Thế rồi, tôi liền cho một tay lên, làm giống kiểu con vịt rồi chỏ chỏ trước mặt hần:

_Ê, nhóc xấu xa! Nhóc tưởng rằng mình ngon chắc. Nhóc không có mồm ư? Nói chuyện như một thằng đàn ông xem nào? à, chị thông cảm nhóc còn không phải con trai, nhóc nói ít như trẻ bị tự kỉ ỹ!- lời tôi vừa dứt khỏi mồm thì tôi bỗng nghe tiếng hít thở mạnh. Tôi nghĩ thầm chắc thằng nhỏ đẩy nó tức đây mà. Tôi nặc kệ thế rồi tôi lại thấy một số đứa xung quanh có một chút tiếng cười. Kể cũng lạ, tôi ngẩng đầu lên. Rồi não của tôi thờ dài thườn thượt. Chết rồi lại gặp bà la sát đại nhân rồi...

_Hoàng Mỹ Anh!

_Dạ?- tôi ngẩng đầu lên.

_Em có biết em đang làm gì đấy không?- quả thật bà già này hỏi thừa, tôi rõ ràng là đang ngủ mà nhưng thực tình tôi đây không ngu!

_Dạ, thưa cô em đang... (lấy cây bút chì trong ngăn bàn một cách khéo léo)... nhặt bút chì ạ!

_à thế à? Thế sao nước dãi em trải đầy ra bàn thế kia?- bà ý chỉ chỉ. Tôi thấy thật ngượng ngùng. Nhưng tôi làm gì có chuyện chưa đánh đã khai! Tôi liền lấy cơ.

_Thì em nhặt cây bút chì em lại nhớ đến lời cô nói: Trong lớp phải chăm chú nghe thầy cô giáo giảng bài. Nên y như rằng em cúi xuống bàn ngẫm nghĩ lời cô giảng bài. mà trong lúc đó bất cẩn em lại làm cho nước miếng chảy ra xối xả.

_Còn cái kiểu nghe giảng như vậy nữa à? (Cô ta nén lại lửa giận) Cầm cái ghế lên!

Tôi cầm

_Giơ cao lên.

Giơ cao. Thực tình tôi thấy ngồi cái bàn liền rất phù hợp tại sao lại đổi thành cái bàn rồi chứ.

_Đi ra ngoài chạy mười vòng cho tôi!

_Dạ.- Tôi thờ dài thườn thượt. Aizz, cứ nhìn bầu trời đầy nắng và gió thế này, tôi còn được tăng cường sức khỏe chứ. Không hiểu hôm nay bà ấy làm sao mà dữ dằn như thế. Bình thường, các thầy cô đều muốn để tôi ngồi ở phía cuối bàn nhằm khuất tầm nhìn tránh cho nỗ con mắt vì tôi, nhưng hôm nay, đã có một sự chuyển biến mới, tôi đã được để ý kiểu này đây! Không hiểu là bà ý hôm nay đến thời kỳ mãn kinh nguyệt hay thua chứng khoán như bà cô dạy tiếng anh trong bộ phim rung động người xem You Are The Apple Of My Eyes nữa. Thôi cứ tiến về phía trước đi. Và một tương lai sáng lạng đang chờ tôi ở phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Tôi ngồi thờ dốc, nhìn chiếc đồng hồ điện tử, tôi nghĩ mình cứ ngồi ở đây thôi bởi cũng chỉ còn 10 phút nữa thì hết tiết.

Tôi nằm xuống nền cỏ nóng hổi đã bị thiêu đốt bởi ánh sáng ban chiều. Tôi nhắm mắt lại. Cùng những mảnh kí ức quay ngược lại...

“Mỹ Anh! Cậu đang làm gì đây? Mở mắt ra đi. Tớ có món quà cho cậu này!”

Tôi mỉm cười. Nước mắt tôi chọt lăn dài. Tôi mở mắt ra, ánh mắt tìm kiếm bóng hình trong quá khứ. Nhưng tôi nhận ra mình chỉ còn một mình. Cậu ấy đã đi xa rồi. Chỗ ngồi đó đã bị thay thế. Nụ cười đó. Đôi mắt cười đó. Tất cả đã biến mất khỏi tầm mắt tôi. Cũng tại nơi đây, trái tim tôi đã rung động.

Tôi cô độc. Mọi thứ đều không thuộc về tôi. Đột nhiên trái tim tôi không khỏi đau nhói. Tôi cảm thấy đau lắm. Nó làm tôi nhớ kỉ ức . Nơi này... Thật sự rất nhớ.

_ Có vẻ người đó rất quan trọng với cậu?- một giọng nói vang lên.

Tôi mở mắt ra. Lại là hấn. Sao hấn biết được.

_ Sao cậu biết được.

_ Bí mật.

_ Sao cậu lại ra ngoài này?

_ Sao cậu không về trong lớp?

_ Tôi không muốn học môn học đó với mụ la sát.

_ Tôi cũng thế.- thật kì lạ, tôi quay sang nhìn hấn, thật dễ chịu. Hấn không hề có sự áp bức nào cả. Hấn khi trong lớp học với hấn lúc này thật hoàn toàn khác nhau. Một là lạnh lùng hoặc hai là ấm áp. Nhưng còn cậu ấy lại đem đến cho tôi sự vui vẻ.

_ Tôi gối đầu lên đùi cậu được không?

_ Được!

Không hề chán chừ, tôi gối đầu lên và hít một hơi dài. Dần dần chìm vào giấc ngủ. Thật bình yên...

Chúng ta luôn phải tự thức tỉnh mình rằng không thể chìm quá sâu vào giấc mộng đẹp chỉ vì khi ta thức dậy giấc mộng đó sẽ mau chóng vỡ vụn. Vì vậy, tôi cũng sẽ không chìm vào giấc mộng này để rồi mỗi khi tỉnh giấc tôi sẽ mất đi thăng bằng mà thật lâu... thật lâu... tôi mới có thể tìm lại... Nhưng mà hãy để tôi được cảm nhận nó, một chút... chỉ một chút thôi...

Nhưng sau mỗi giấc mơ ta đều phải tỉnh giấc...

Tôi hào hứng, bước vào lớp với khí thế hừng hực. Ngồi xuống bàn, tôi mới vô tình thấy bảng điểm hồi học kì 1 của thằng nhóc xấu xa. Nhân lúc nó chưa vào lớp tôi mới lỏn nó ra xem trộm. Kề ra thằng nhóc này điểm số cũng cao đấy nhỉ. Nó xếp thứ 1 trong khối mà nó cũng xếp thứ nhất toàn trường. Giờ tôi nghĩ thâm mình cái hồi xa xa đây trong toàn trường tôi xếp hạng gần hết hay sao ý. Nhưng mà sao nó lại chuyển trường thì tôi cũng chưa bao giờ được biết. Thế rồi, tôi đột nhiên ngẩng đầu lên thì tôi bỗng bất gặp thằng nhóc ấy. Tôi nhìn nó cười hi hi:

_ Chợt quá à! Xin lỗi đệ đệ nhé! Ti chỉ xem thử thôi mà!- thế rồi hấn cũng thôi trừng mắt , hấn ngồi xuống đột nhiên hấn lại hỏi.

_ Cậu học cũng giỏi lắm mà nhưng sao cậu không chịu học hành?

Tại sao ai cũng hỏi tôi câu hỏi đó. Nhưng đó lại là câu hỏi tôi không muốn đáp lại bởi cho dù đã từ rất lâu nhưng cõi lòng tôi vẫn rất tan nát. Vì vậy tôi trả lời bằng quơ.

_ Không thích.

_ Tại sao?

_ Tôi không thích những người học hành chăm chỉ?

_ Tại sao?

_ Sao cậu hỏi lắm thế?- tôi bực mình hỏi lại hấn. Từ bao giờ hấn bắt đầu nói nhiều thế nhỉ. Tôi có cảm giác hấn muốn tìm hiểu rất nhiều từ tôi. Vì vậy tôi đẩy ghế ra đứng lên. Tôi liếc mắt hấn, hình như hấn có vẻ sợ tôi tức giận nên hấn mới bủn rủn.

_ Cậu đi đâu?

_ Bỏ tay ra nhanh lên!- tôi bực mình quát hấn.

_ Cậu đi đâu?- hấn cũng không vừa nhìn tôi. Thực tình khổ lắm tôi thì đã bực mình lại còn vội nữa cơ.

_ Không liên quan đến cậu.- tôi quát lên và dùng dằng gỡ áo của mình ra khỏi tay hấn.

_ Cậu là bạn ngồi cùng bàn với tôi.- hấn nhả nại nói lại.

_ Được rồi, cậu bỏ ra được rồi đấy, nghe cho kĩ đây: Tôi đi...

_ Đi đâu?

_ĐI ... TÈ -tôi vừa ngắt lời bỗng thấy hấn mặt đỏ đỏ. Được cái này tôi thừa nhận, ai cũng đỏ mặt thôi mà. Nhưng nhu cầu thiết yếu của cuộc sống mà.

Tôi vẫn còn nhớ hồi tôi học lớp 10, tôi đã có một thành tích khiến mọi người ghen tị. Lúc đó tôi cảm thấy mình thực hạnh phúc . Tôi là một con ngoan, trò giỏi. Người người yêu quý, thầy thầy yêu quý. Lên cấp 3, ai cũng có những suy nghĩ chín chắn hơn cho bản thân mình, những tình cảm hồi cấp hai chính là tiền đề để họ có được một tình yêu trưởng thành. Và tôi cũng vậy. Cậu ấy. Những ngày tháng ấy... Tôi không bao giờ có thể quên được...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9

Hôm nay, bầu trời mưa. Tôi quên mang ô mất rồi. Kể ra cũng không cần nhờ vả đến anh hai làm gì bởi hôm nay anh ấy còn đi hẹn hò với một chị nào đó. Hồi ban chiều, anh có gọi điện hỏi tôi có ô chưa nhưng tôi liền nói dối là có rồi chỉ bởi, tôi biết anh cũng chỉ có mang một cái ô. Nhưng cho dù không có ô thì bọn đệ tử của tôi, bọn nó lại có rất nhiều.

_Này Tèo!- tôi gọi nó và đưa một tay lên ngoắc ngoắc.

_Dạ! Đại ca gọi em?- nó tiến lại gần về phía tôi.

_Hôm nay đưa chị mày về.- tôi ra lệnh với nó.

_Nhưng còn thằng Tí?- nó bỗng ngưng ngắc hỏi tôi rồi nó lại nói- nó hôm nay không mang ô.

_Nó không có bạn gái đưa về chắc.- thế rồi tôi thấy nó còn định nói cái gì đó nữa nhưng lại thôi. Bởi nó vừa định nói thì tôi đã lôi nó đi rồi.

Đi với thằng Tèo căn bản tôi thấy vui vì nó hay kể mấy chuyện cười cho tôi bớt nhàm chán mà chuyện cười của nó cũng thật vô duyên bm. Nói ra thì hơi tục nhưng đó là những câu chuyện nhạt nhẽo nhất mà tôi từng nghe.

Chẳng hạn:

_Đại ca, chị biết không? Lần trước em vừa mới đọc được một câu chuyện cười như sau: có một con rùa đi qua một bãi phân trâu thối ối là thối nhưng sau khi nó đi qua trên bãi phân đó chỉ có ba dấu chân. Đồ chị biết tại sao?

Đấy thấy chưa? Câu chuyện có vẻ rất thú vị nhưng thông qua cái mồm của nó thì mọi câu chuyện dù thú vị cũng chỉ có hai từ để nói: nhàm chán.

_Không biết.

_Aizzz, đơn giản vì một chân nó phải bịt mũi rồi!- nói với tôi chưa xong nó đã bật cười trước rồi.- Ha... Ha ...Ha... Chị thấy buồn cười không, Đại ca?

Tôi nhìn nó cười với anh mắt khinh bi. Mày nhìn cái mặt chị mày giống buồn cười lắm à? Chuyện của mày thật nhảm nhí, chị mày còn chưa cười thì mày đã cười rồi.

_Ha Ha Ha...- tôi cũng cười- mày kể chuyện nhảm nhí thật ấy! Ha Ha Ha- tôi trừng mắt nhìn nó và rồi tôi lấy một tay ghì cổ nó, còn một tay cốc đầu nó. Mặc cho nó kêu oai oái tôi vẫn không buông tha. Căn bản đánh cho nó thông nào lần sau phục vụ cho nhu cầu giải trí của chị mày đây tốt hơn.

Thế rồi tôi cũng phải ngừng vì lí do, nước mưa sẽ ướt vào người. Rồi dường như nhớ được chuyện gì đó, thằng Tèo nói với tôi.

_Đại ca!

_Há?- tôi quay sang nó.

_Em đã tìm hiểu về thằng nhóc đó xong xuôi hết rồi.- mặt nó nghiêm trọng lại nhìn tôi. Cái vẻ hồn nhiên ngây thơ vừa lúc nãy còn ẩn hiện đã biến mất. Nhưng nhìn nó tôi chỉ hận không được véo cái má của nó. Trông nó thật là đáng yêu.

_Được. Chị đến nhà nhóc một chuyến.

Vừa bước vào nhà của thằng Tèo, tôi mới thấy nhà nó xa hoa diễm lệ đến vô cùng. Hồi đầu năm, tôi có nghe nó rằng gia đình của bọn nó là một gia đình rất là giàu có. Không ai biết cha mẹ nó làm gì nhưng thú thực giờ được tận mắt chứng kiến đây thì tôi đây mới cảm thán được rằng gia đình mình thật nhỏ bé. Chỉ bằng một con kiến mà khi gia đình nó đập cho một phát thôi chắc cũng chết nghèo nó rồi.

Nhìn mỗi cánh cửa ấy mà xem thật xa hoa. Tôi quyết định chọn lấy một phòng rồi mở ra. Thật rộng. Sa hoa quá. Tôi liền buộc miệng hỏi:

_ Đây là phòng nhóc à?- nói xong tôi cũng không ngừng liếc nhìn xung quanh.

_ Không, đại ca! Đây là phòng cho người giúp việc.- nó nói xong, đưa về mặt khó tả liếc nhìn tôi. Aizzz, đúng là nhà giàu có khác ngay cả phòng dành cho người giúp việc cũng sa hoa vô cùng.

_ Thế phòng nhóc ở đâu?

_ ở cuối dãy phòng.- nó chỉ cho tôi rồi chúng tôi tiến về phía trước.

Bước vào phòng, đó là một căn phòng sạch sẽ, chiếc đèn trùm sa hoa trắng lệ, những chiếc rèm cửa màu đỏ chói. Những bức tường đồ sộ. Và còn có cả ảnh sex. Hai con người tôi giật giật. Kể cũng phải, tầm tuổi này rồi mà nó lại là con trai không tiếp xúc với mấy thứ đồi trụy này mới gọi là lạ. Nhưng từ tận trong tâm can tôi, tôi không thể chịu nổi khi cái thằng nhóc tưởng chừng ngây thơ này lại tiếp xúc với mấy cái thứ vô liêm sỉ thế này. Thế nên, tôi nhanh nhẹn ghì lấy nó và cốc vào đầu nó vài cái, mắng:

_ Thằng nhóc này, mày sao lại có thể để các thể loại thế này trong phòng cơ chứ?

_ á.... Đại ca... đau... em đâu có để! Là thằng Tí nó để đấy chứ!

_ Lại còn chối nữa hả?- tôi cốc thêm mấy cái nữa.

_ Tại nó thấy bố mẹ không để ý đến em nên nó mới đem hết tranh từ phòng nó sang nhằm đánh lạc hướng bố mẹ ấy chứ!- tôi bỗng ngừng tay lại. Phải, người ta có một gia đình hạnh phúc còn tôi đây thì sao chứ? Cái gia đình thôi tha tan nát ấy.

Dường như thằng Tèo thấy tôi có điểm gì đó bất thường nên nó cũng không dám nói nhiều nữa, nó liền đánh lạc hướng chủ đề và thoát ra khỏi tay tôi. Nó đi đến chiếc máy tính.

_ Đại ca ra đây!- nó gọi tôi, tôi bước ra- chị xem này, đây là tất cả những thông tin về hấn.

_ Nhóc con có về giới đấy nhì!

_ Cũng bình thường thôi- nó ngại ngừng gõ đầu- nhưng hồ sơ thằng nhóc này thật khó để phá mã xâm nhập vào thông tin của học sinh tại trường.

_ Tại sao?- tôi hỏi.

_ Em không rõ. -nó ngừng lại một lúc rồi nói- khi em thâm nhập vào máy chủ của nhà trường, có một phần mềm bảo mật bảo vệ cho hồ sơ của hấn, không giống như những học sinh khác trong trường rất dễ dàng đánh cắp. Thậm chí trong quá trình phá mã, có một loạt các virus được cài sẵn sẽ phát tán từ các chương trình bảo vệ thâm nhập vào máy đang lấy tài liệu mật và phá hủy toàn bộ máy.

_ Thế máy nhóc không sao chứ?- tôi quan tâm hỏi.

Thế rồi nó hót hót cái tóc của nó lên về mặt đầy căng căng:

_ Đương nhiên là không sao rồi!- đấy tôi biết mà cái thằng này nó rõ thông minh về máy tính. Chứ tôi nhớ cái hồi học lớp 8, về máy tính, thậm chí viết cái chương trình tôi còn chẳng biết viết cơ mà.

_ Đưa chị xem- tôi nghiêm túc lật bộ hồ sơ của hấn. Một bộ hồ sơ rất đẹp. Đẹp không tí vết. Thật kì lạ. Gia đình hấn chỉ có hấn là con duy nhất. Cha mẹ hấn cũng vô cùng bình thường. Nhưng tại sao hồ sơ của hấn lại được bảo vệ một cách không bình thường thế nhỉ? Thì cùng lắm ăn trộm một chút xem cho vui ai ngờ bị ăn thế nhì. Thực tình nhìn hấn mà xem, thật chẳng giống đứa con sinh ra trong một gia đình bình thường gì cả. Nhưng nếu tôi cứ giữ cái kiểu suy nghĩ thế này thì thực chẳng khác nào hấn ta... tên nhóc Vương Duy Khải..... sinh ra trong một gia đình toàn người ... điên. Nhưng kể ra vẫn còn một nguyên nhân nữa là: ... Là: ... Mà thôi quên đi. Chuyện nhà hấn chứ có phải chuyện nhà mình đâu, tìm hiểu một chút đã thấy ngại lắm rồi. Nhưng, tại sao những học sinh mới chuyển đến không được lưu trong tập tin mật đó mà cứ nhất thiết phải là thằng nhóc đó chứ? Thế rồi tôi quay sang thằng Tèo ngoắc ngoắc cái tay gọi nó:

_ Tèo. Chắc mày cũng lòi được tất cả lí lịch của thằng nhóc con này đúng không?

_ Vâng. Nhưng nếu thông tin trong trường hạn chế như thế này thì rất khó để truy xét về gia thế của anh ấy.

_ Nhưng với năng lực Hacker của mày thì sẽ không mất nhiều thời gian đúng không?

_ Vâng nhưng phải có cả thằng Tí hỗ trợ nữa bởi xem ra anh Khải này không phải là một nhân vật tầm thường.

_ Được. Chị sẽ nhờ thằng Tí giúp một tay.

_ Nhưng chị Mỹ Anh.

_ Há?

_Sao chị lại nhờ em, tìm hiểu về anh ấy?

_Đột nhiên thấy hứng thú, muốn tìm hiểu. Hẳn đường như biết được một số bí mật nào đó.- tôi quay về hướng nó nở nụ cười quý mị rồi lại tiếp tục nói.-
đừng ra bộ mặt đó, đâu có kiểu như hắc bang mà nghĩ đâu!

Một lúc sau... tôi mãi không thấy nó nói chuyện gì với mình. Tôi liền quay về phía nó hỏi:

_Ê, Tèo. Mày đang làm cái gì đấy?

_Cũng không có gì quan trọng lắm. Em vừa nhờ chị giúp việc đem một ít đồ ăn lên đây.

Nó vừa nói xong mà hai con mắt của tôi bỗng sáng bừng. Đồ... Ăn... Trời đất ơi... Tôi được khao đồ ăn ngon. Đúng lúc này, cái bụng hấu ăn của tôi bỗng kêu réo lên.

_Này Tèo, mày gọi đồ gì đấy?

Nó liền đáp lại bằng một nụ cười hiền bơ:

_Không có gì nhiều nặng cả. Em chỉ bảo chị ý chuẩn bị cho em xúc xích chiên, khoai tây chiên, hộp kem thái, cùng mấy thứ đồ ăn vặt khác ý mà.

Fuck, thế mà bảo là không nhiều nhất gì á. Với cái đồng lương huu trong túi của tôi, một ngày tôi chỉ dám ăn một cái bánh ngô là cùng. Thật chẳng dám để cho bọn nó gọi là đại ca. Thật xấu hổ.

_Ờ, thôi hình như hôm nay chị phải đi học thêm. Chị đi về trước nhé.

Thế rồi, tôi liền thấy một thứ ánh sáng kì dị lóe lên trong mắt nó.

_Chị từ bao giờ đi học thêm thế?

Hà...Hà... nó đoán trúng rồi. Khổ thân tôi. Tôi quay lại đằng sau, ngại ngùng nhìn nó:

_Nhóc à! Chị ngại ăn đồ chùa lắm.

_Không sao!- nó tiến đến gần tôi, xoa xoa cái đầu của tôi- em mời đại ca ăn.

Ôi trời ơi, nhìn cái hành động của nó kia, nó định làm bộ làm dạng đây mà. Chim trĩ làm sao có thể biến thành phượng hoàng. Từ một thằng đệ tử bé nhỏ làm sao có thể biến thành đại ca được chứ.

Tôi nhanh chóng lấy thân mình ghì chặt nó vào tường:

_Này, nhóc làm cái hành động gì thế?-tôi trợn mắt với nó.

_Ơ... Đại ca... đau em... Em có làm gì đâu.

_Không làm gì á? -tôi liền lấy một tay cốc đầu nó.- thế vừa nãy bộ đáng xoa đầu của nhóc là có ý gì?

_Dạ... Dạ... Không có ý gì.- nó mau chóng phủ nhận hành động của mình. ôi trời ạ, nhìn nó mà xem nhện đau đến đỏ hết cả mặt. Đúng là cái loại học trò bốn mắt chỉ chăm chăm vào cái vì tính nên cũng chẳng luyện được cơ bắp là bao. Vậy nên tôi quyết định:

_Được, chị sẽ chiều cô cho cùng. ở lại đây ăn đồ ăn vặt.- tôi mỉm cười đầy tự hào. hai tay đưa lên vỗ ngực giống King kong.

Thình thoảng, tôi lại cảm thấy bản thân mình thật đáng xấu hổ. Mặc dù là một cái đứa ghét tuyệt đối ăn đồ chùa nhưng tôi chưa bao giờ từ bỏ được cái thói quen ăn đồ ngon của mình đặc biệt là ở những đứa nhà giàu giàu. Cũng bởi trong tôi luôn có một quan điểm rằng: nhà nó giàu thì san sẻ cho mình một ít chắc cũng chẳng sao đâu. nên vì vậy tôi luôn tiến về phía đồ ăn- nơi có nguồn ánh sáng hấp dẫn dụ dỗ tôi đến với muôn vàn sở thích ăn uống.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10

Lúc tôi trở về đến nhà là lúc tôi khự nự vác cái bụng to huych huych của mình trở về nhà. Không có ai ở nhà. Tôi cười bản thân mình. Lên trên lầu. Tôi tắm rửa và đặt lưng xuống giường. Thật buồn chán. mở chiếc điện thoại của mình ra, tôi cầm tai nghe và nghe nhạc. Thành thoảng đây mới là phút giây yên lặng nhất. Tôi chỉ có một mình. Tôi có thể tự do suy nghĩ. Thậm chí khóc cũng không ai biết. Tôi lắng nghe tiếng nhạc. Người hát không ai ngoài cậu ấy. Nụ cười cậu ấy ấm áp vô cùng, đôi mắt cười không chút âu lo, giọng nói cậu ấy ấm áp dường như vẫn vang lên trong đầu tôi. Tôi vẫn nhớ ngày đầu tiên tôi gặp cậu ấy, hôm đó. Bầu trời cũng như hôm nay, đầy mưa. Không giống những người khác: một trời nắng đẹp. Tựa như bầu trời mưa này như dự báo trước cho tương lai của chúng tôi. Bởi trời đã đổ mưa cũng có nghĩa là: ông trời đã khóc thương cho chúng tôi. Hôm đó, tôi ngồi ở một dãy bàn bất kì, không một người bạn. Nhưng trong khoảnh khắc nào đó, tựa như truyện ngôn tình, cậu ấy ngồi xuống bên cạnh tôi, nở một nụ cười ngọt ngào:

_Chào cậu, tôi tên là Nhật.

Ban đầu, tôi chỉ bằng quơ cười chào đáp lại cậu ấy nhưng càng ngồi gần cậu ấy tôi càng phát hiện ra cậu ấy rất hợp với tính cách của tôi. Thực tình mà nói hai người ngồi cùng nhau thì đương nhiên là sẽ nói chuyện với nhau, nhưng trong tôi đó không phải là tình bạn bình thường nữa mà đó chính là: Sự rung động.

Tôi dường như chìm sâu vào giấc ngủ không quan tâm đến những suy nghĩ vừa miên man. Tôi nghe thấy cậu ấy nói với tôi rằng:

_Mỹ Anh à, cậu sống vẫn tốt chứ? Mình ổn mà. Cậu đừng cô đơn như thế nữa. Hãy thử làm quen với một ai đó đi! Mỹ Anh à, mình nhớ cậu nhiều lắm- thế rồi tôi thấy bóng bạn ý càng mờ xa và tôi ngày càng thấy chiếc bóng ấy mờ nhạt dần. Tôi không muốn thấy cậu ấy rời xa tôi, và lúc đó tôi đã chạy theo:

_Cậu đừng đi... Tôi rất thích cậu... Tôi đồng ý... Tôi đồng ý vô điều kiện... Xin cậu...- nhưng tôi chưa kịp nói dứt câu, cậu ấy đã biến mất. Tôi chợt òa khóc, từng giọt nước mắt lăn dài. Tôi cảm thấy lồng ngực tôi đau nhói nhưng tôi vỗ ngực vẫn không thể hết được. Tôi chợt mở mắt ra. Và tôi nhận ra là mình mơ và mọi cảm xúc thật chân thật. Tôi đã khóc.

Trong thế giới tâm linh, nhiều khi đối với những giấc mơ, khi một ai đó là người bạn quen biết xuất hiện trong giấc mơ của bạn gọi bạn đi theo thì thật sự nguy hiểm bởi lúc đấy bạn sẽ không thể tỉnh lại được nữa. Nhưng trong giấc mơ đấy, tôi không thể đi được. Tôi bị bắt đứng yên một chỗ và chỉ có thể tận mắt chứng kiến cậu ấy bỏ tôi đi... Lòng tôi lại đau nhói lên. Có một cảm giác thật khó tả. Nó nhói sâu vào trong tận trái tim tôi.

Tôi chạy đến bên bàn học và mở máy tính lên. Đã một năm trôi qua, tôi đã không động đến chiếc máy tính này bởi nó chính là ký ức. Nhưng khi tôi vừa mở ra thì ..

Một tiếng nhạc réo rất vang lên... Bản sonata- tôi chợt nhận ra. kèm theo đó là một dòng chữ:

TÔI

RẤT

NHỎ

CẬU

Tôi mở to mắt ra và lồng ngực đập dữ dội. Tôi thấy bức ảnh của cậu ấy chụp cùng tôi nhưng trong phút chốc, tôi chợt thấy bức ảnh đó bỗng trở nên màu đỏ. Càng ngày càng đỏ. Bức hình của tôi dường như biến mất. Thay vào đó, bức hình của cậu ấy ngày càng được phóng to ra trước mắt tôi. Và dường như có máu chảy ra từ trong bức hình ấy.... Máu...

Tôi hoảng sợ và hét lên.

Tôi sợ. Tôi sợ.

Tôi sợ mọi người bảo tôi là kẻ giết người.

Kẻ giết bạn trai mình...

Tôi bịt tai lại và trợn trừng mắt về phía chiếc máy tính đấy.

Tìm tôi thành tích đập thành từng hồi... Như tiếng trống... cứ đánh vào lồng ngực..

Dường như anh hai nghe được tiếng hét của tôi, anh chạy sang hốt hoảng nhìn tôi:

_Sao thế, Mỹ Anh?- rồi theo ánh mắt tôi, anh bỗng chợt nhìn thấy dòng chữ đó. Anh mau chóng đập chiếc máy tính đó xuống. Rồi anh trợn trừng mắt và đưa tôi vào trong lòng. Anh an ủi tôi:

_Không sao! Đã có anh ở đây rồi. Em bình tĩnh lại đi. Em không phải là người đó! Anh tin em. Cho dù không ai tin em thì vẫn có anh tin em. Em hãy bình tĩnh lại đi, em gái.

Nhưng mọi thứ không hề thuyên giảm trong mắt tôi, mọi thứ mọi người dường như đều cho là tôi chính là thủ phạm. Không một ai tin tôi. Ngay cả chiếc máy tính đã một năm tôi không dùng đến. Cho dù suốt cả một năm nay tôi không sử dụng máy tính nhưng thật khó để một ai đó có thể truy cập vào máy tính của tôi. Liệu có phải cậu ấy?

_Không! – tôi hét lên- làm ơn đừng đi theo tôi nữa! Tôi không hề làm gì cả! Tôi vô tội. Tôi trong sạch. Làm ơn. Đừng có như vậy mà.

Tôi run lên. Cổ họng tôi nấc nghẹn. Tôi như muốn chết đi sống lại. Tôi tự hỏi bản thân mình đã làm gì khiến cho tôi ra nông nỗi này.

Thế rồi, tôi bò lên chiếc máy tính, lay nó. Khởi động lại nó. Một phút... Hai phút... Ba phút... vẫn dòng chữ đó. Bản nhạc đó réo rắt. Nó tựa như là tiếng hét. Là sự than vãn của một linh hồn.

Tôi sợ hãi. Ném chiếc máy tính xuống dưới nền nhà. Nó vẫn réo một hồi sau đó im lặng. Căn phòng truyền vào tĩnh mịch.

Tôi ngồi thờ đốc. Trống ngực trong tôi đập liên hồi. Anh trai tôi đến bên cạnh, anh ôm tôi vào trong lòng và nói:

_Đừng sợ! Đừng sợ! Ngày mai em hãy nghỉ học ở nhà một hôm đi!- anh vuốt ve mái tóc tôi. Nhưng tôi vẫn ngờ nghệch. Trong phút chốc, tôi phản kháng lại. Tôi đẩy anh hai ra và nói:

_Không! Em tuyệt đối không ở một mình.

_Nhưng em sẽ không được ổn định.

Nhưng đầu óc tôi vẫn tràn ngập hình ảnh kia, tôi sợ hãi và đầy dè chừng. Bức ảnh đó dường như thấm đầy máu. Thanh âm đó như là tiếng hét vọng lại, thật đáng sợ. Tôi không phải là người đó. Chắc chắn không phải là người đó. Bởi vì tôi biết cậu ấy đã luôn... vui vẻ... và bản thân tôi cũng vậy!

Dù cho ngày hôm nay, đã có chuyện gì xảy ra thì tôi sẽ luôn mạnh mẽ đối mặt với ngày mai bởi cho dù có gì đi chăng nữa, nếu tôi khóc sẽ không ai đến bên cạnh tôi, lau khô đi nước mắt của tôi, ngoại trừ cậu ấy. Nên cho dù cho "cậu" là ai... tôi sẽ luôn tìm ra "cậu"...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Ngày hôm sau... Bầu trời xám xịt... Độ ẩm trong không khí có phần tăng cao...Trời vẫn mưa... Tôi không nghỉ học... Tôi đang đi trên con đường của những kí ức. Cách đây một năm, khi con đường này tràn ngập màu tím đầy lãng mạn của hoa bằng lăng. Những tia nắng len lỏi qua những tán cây, cảm chiếc ô trên tay tôi trường. Tôi luôn ngâm nga câu hát và chờ cho đến khi cậu ấy xuất hiện và nở nụ cười trước mặt tôi rồi nói: “Mỹ Anh, buổi sáng vui vẻ!” một nụ cười ấm áp, những xúc cảm của một mối tình đầu đầy tan vỡ mà tôi mãi không thể quên được.

Nhưng giờ đây mọi thứ ấy đã biến mất, tôi không còn gì. Ngay cả mối tình đầu đầy đẹp đẽ của tôi cũng biến mất.

Tôi nhìn những vũng nước nhỏ, tôi nhìn thấy bản thân mình, tôi thấy mình đang ủ rũ. Không. Đó không phải là tôi. Trong mắt của tất cả mọi người, tôi luôn là một con người vui vẻ, tôi không biết buồn. Thậm chí là không biết... yêu. Bởi câu chuyện này chính là bài học nhắc nhở cho tôi.

_Dường như, cậu thích những ngày trời mưa lắm?- một tiếng nói vọng lên sau lưng của tôi.

_Từ bao giờ cậu hay chen vào cuộc sống nội tâm của tôi?- tôi nhếch miệng lên cười giễu cậu ta. Rốt cuộc cậu ta là ai chứ? Sao cậu ta luôn muốn tìm hiểu tâm tư suy nghĩ của tôi?

_Là một người bạn mà cậu đã quên.- cậu ta cười nhìn tôi. Trong kí ức của tôi

Thế rồi bỗng chốc cậu ta nắm lấy tay tôi. Rồi nhìn thẳng vào mắt tôi:

_Nếu tôi nói là tôi thích cậu thì sao? Cậu để tôi tìm hiểu thế giới nội tâm của cậu chứ?

_Cậu là ai?- tôi đầy nghi ngờ hỏi.

_Tôi là Vương Duy Khải. Bạn trai mới của cậu.- cậu ta nhìn chăm chăm vào mắt tôi, không hề chớp mắt.

_Được.- tôi muốn thử tìm hiểu về thân thể nhà cậu ta- vậy cậu cho tôi biết, cậu thích tôi ở điểm nào?

_Your voice. Your smile. Your eyes. Everything about you that makes me fall in love.

_Được.- tôi mỉm cười đầy hài lòng và phần tò mò cũng bị dấy lên. Tại sao cậu ta lại biết nhiều về tôi đến vậy. Tôi sẽ tìm hiểu. Sẽ vạch trần những bí mật bị giấu kín.

Thế rồi, chưa đợi tôi lên tiếng cậu ta đã kéo tay tôi chạy đến một nơi nào đó mà tôi không biết.

_ Cậu đưa tôi đi đâu?

_ Một nơi bí mật. ở đó cậu sẽ được thấy những bất ngờ.

Tôi biết cậu ta sinh ra trong một gia đình giàu có. Nên việc cậu ta dẫn tôi lên một chiếc xe màu đen bốn chỗ không có gì là lạ cả. Chiếc xe khá đẹp. Không phải loại xe nhập khẩu trong nước.

_ Cậu không ngạc nhiên à?

_ Không. Mà tại sao chứ?- tôi hỏi lại cậu ta.

_ Không phải cậu đã từng tìm hiểu về thông tin cá nhân của tôi đấy sao.

_ Tôi có thể đoán ra đó là thông tin giả.- tôi nói với hắn một cách đầy tự tin và mỉm cười. Một nụ cười đắc thắng.

_ à... – hắn cười- thì ra cậu không ngu như tôi tưởng.

à... Ra là vậy! Được rồi. Mới vài giây vừa rồi tôi thừa nhận mình có hơi hoài cổ một chút, mong muốn mình sống nội tâm một chút nhưng mà... tôi thì có chúa rằng là... Fuck... Trước mặt thằng cha này... tôi không thể sống với quá khứ được. Cái gì chứ? Ngu á? Này nhớ, bà mày IQ 130 cũng cao đấy nhé. Cu cậu thì được bao nhiêu chứ. Xin lỗi đi! Chết đây không hề ngu chút nào... Chẳng qua chỉ là... không chịu học hành thôi mà.

Hai con mắt tôi giật giật. Tôi quay sang hắn giờ giờ cái tay lên:

_ Này, cậu có muốn ăn đòn không? Sao cậu dám nói tôi ngu? Đây là điều một đứa bạn trai nên nói à?

_ Vậy tại sao cậu không chịu học.- hắn liếc nhìn tôi.

_ Này, cậu hỏi hai lần rồi đấy!!!! Học học học! Suốt ngày học! Cậu có tin rằng mai sau cho dù tôi không biết hàm log là gì tôi vẫn sống như thường không?- tôi nhớ lại câu nói của Kha Cảnh Đằng đã nói với Thẩm Giai Nghi.

_ Tôi tin!

_ Vậy vì sao cậu còn hỏi làm gì nữa! Thôi chuyển đề tài. Cậu còn nói thêm vài câu nữa là tôi sẽ đánh cho cậu vài phát đấy!- nói xong tôi liền đưa nắm tay lên dọa rồi hươ hươ trước mặt cậu ta.

Nhưng hình như ông lái xe có vẻ bất bình từ nãy đến giờ tôi thấy ông ấy nhủ mồm suốt nhưng lần này ông ý không nhin khi thấy cậu chủ mình bị dọa đánh nữa. ông ta liền lên tiếng:

_ Cô mau bỏ tay xuống đi! Cô có biết đây là ai không?

_ Không!- tôi lắc đầu. Tôi thích tự mình khám phá hơn. Nhưng mà thôi kính trên nhường dưới, dù sao ông chú này cũng lớn tuổi rồi.

_ Cậu ấy là cháu trai của ông X đấy.

_ à- tôi "à" lên một tiếng. Nhưng mà nhắc đến cái uy của ông X thì sao chứ? Chú ta định nhắc rằng trước mặt tôi là một sóai ca sao? Phải đối xử tử tế chắc. Xin lỗi đi, ai thì được nhưng hắn thì còn lâu. Thế rồi tôi liền quay phắt sang hắn- ồ, xin lỗi nha! Giờ mình mới biết được bạn ngồi cùng bàn với mình là con ông cháu cha. Mình thấy hơi ngạc nhiên. Mình xin lỗi nhé. Để mình xoa cho bạn đỡ đau nhé- tôi lấy tay xoa xoa chỗ tôi vừa đánh rồi nhún nhún hết mái undercut của hắn đi.

_ Cậu thôi đi!- tôi thấy được sự bất bình từ hắn.

_ Cậu mới thôi đi!- tôi thấy điều này thật ngớ ngẩn- làm gì có kiểu cháu trai của ông X nào mà từ cái trường Lomonoxop chuyển sang đây. Cậu nên xem lại cái trường này đi. Nó thật không có giá trị.

_ Cậu tin những gì mà chú ấy nói?- cậu ta đẩy về ngạc nhiên nhìn tôi.

Tôi ư? Tôi có tin một ít. Nhìn cái mặt nghiêm túc của chú ta thì tôi cũng có tin một chút nhưng làm gì có chuyện học ở trường Lomonoxop như vậy chứ?

_ Thế rốt cuộc cậu là ai?- tôi ngạc nhiên hỏi nhìn cậu ta.

_ Nhà giàu mới nổi.

à thì ra là thế. Thấy thấy chưa! Chỉ được cái mác mới nổi mà làm quyền á. Cậu làm như cậu là nhà giàu mới nổi là oai lắm ý. Xin lỗi đi! Nếu cậu mà là cháu trai của ông X thì tôi đã là bà nội của chủ tịch nước.

_à ra là thế!- tôi nhìn cậu ta đầy vẻ khinh thường.

Thế rồi không để chúng tôi nói chuyện lâu, chiếc xe đã dừng lại tại một khu trung tâm thương mại. Đó là một tòa nhà rất cao, được xây dựng trên một mảnh đất vàng nơi có một khu dân cư đông đúc, giao thông thuận lợi mà cái ông bố nhà giàu mới nổi thật là vợ được một cục vàng khổng lồ. Tôi nhận ra kinh tế nhà cậu ta phát triển nhờ cái cục vàng này. Thật là giá trị.

_Ok! Cậu định mời tôi chơi gì?

_Không chơi!

_Vậy đi đâu?- tôi nhìn cậu ta đầy thắc mắc.

_Đi ăn! Khi buồn cách tốt nhất để giải quyết đó chính là ăn.

_Được- ăn cũng chính là món khoái khẩu của tôi. Mà đơn giản vì cậu ta đã mời nên tôi sẽ không kiêu dè. Dù gì thì tôi cũng không thích cậu ta nên cũng chẳng cần giữ gìn hình tượng như cái kiểu yếu điệu thực nữ. Mà cho dù cậu ta có bảo thích tôi thì cậu ta nên nhớ rằng yêu nhau từ trong ra ngoài, từ hình dáng đến tư thái- cậu dẫn tôi đi ăn món kem ý đi.

Cậu ta nhìn tôi rồi cười cười.

_Cậu thật tham ăn.

_Tôi biết.

Đúng là một tên nhà giàu mới nổi, cậu ta dẫn tôi vào một quán kem ý to đùng. Khi tôi bước vào cái mũi của tôi đã đánh hơi được hương vị của kem rồi. Nào là vị kem dừa thanh nhả, béo ngậy. Làm tôi lại liên tưởng đến từng li kem dừa màu trắng ngào ngạt mùi sữa và vị bùi bùi của từng sợi dừa được rắc lên kem cùng với đó là một ít nước cốt dừa. àizzzz... vừa nhắc đến là chảy nước miếng. Không những vậy tôi cũng không thể để lỡ cơ hội được. Tôi còn phải ăn kem chocolate. Từng viên kem đậm mùi vị sô cô la và nó thật đáng mát lạnh và một ít bột sô cô la. Nghĩ đến thôi cũng đủ làm cho con người ta có nhiều liên tưởng. Không còn kem vani, kem xoài,... hàng trăm kem luôn. Phải ăn thật nhiều để không hối hận.

_Tôi ăn hết tất cả các loại kem ở đây nhé!

_Nếu cậu ăn hết được.

_Được! Nói lời phải giữ lấy lời.- thế rồi không đợi hắn trả lời tôi đã kêu chị phục vụ lấy ra cho mình những loại kem mà tôi yêu thích. Tôi gọi đồ ăn mà tôi lại thấy hai con người của mắt hắn trở lên nhìn tôi với bộ dạng trầm trở và đầy thần phục. Tôi lại nhìn hắn trong lòng đầy đắc ý, ánh mắt hơi hếch lên bộ dạng mặt mày đắc thắng mình rằng: cậu đã thấy lực ăn phi phàm của tôi chưa? tôi đã cảnh cáo cậu rồi mà. Thế nhưng hắn nào có chịu thua kém tôi, hắn cũng nhìn đầy vẻ khiêu khích: cậu nghĩ chỉ với từng ấy đồ ăn của cậu mà cậu có thể làm khó cho tôi được ư? Cậu hơi bị mơ mộng quá rồi đấy. Nhưng trước ánh mắt khiêu khích của hắn, tôi lại thầm vén cao khuôn mặt của mình lên rồi nhìn chằm chằm vào mắt hắn: được cậu cứ chờ đấy. Rồi khi hắn dường như đang có ý định đáp trả tôi thì cái tên lái xe lại đáp trả:

_Cậu chủ à? Cậu có bị lác mắt không?

Tôi thầm nghĩ: được rất đúng thời cơ. tôi đưa ánh nhìn tràn đầy khích lệ giành cho tên lái xe đó. Thế nhưng hắn cũng nhanh chóng đoán được ánh mắt đầy vẻ cổ động của tôi giành cho tên lái xe đó nên hắn liền trả lời:

_Sao chú không tự tìm hiểu nguyên nhân làm cho cháu bị lác mắt.- thế rồi tôi thấy hai người họ nhìn về phía tôi khiến cho tôi suy nghĩ. Tôi trừng mắt nhìn mắt nhìn họ vỗ vỗ ngực khiến cho đồ ăn trôi xuống. Ôi trời mẹ ơi, sao mà có thể loại quay nhanh 180o như vậy chứ? Thế rồi tôi chẳng quan tâm đến bọn họ, thật nhàm chán mà. Tôi tiếp tục chuyện tâm với niềm đam mê đồ ăn của mình.

Khi tôi ăn xong ly kem đầu tiên thì tôi bỗng nhìn thấy gương mặt của Nhật- cái gương mặt tràn đầy ám áp khiến tôi ngây ra một hồi lâu. Tôi không muốn mình là một con bánh bèo suốt ngày ừ ừ ừ. Mà chỉ nhìn thôi khiến người ta muốn ghét do đó tôi ngăn nước mắt sắp trào nhưng đôi mắt tôi lại đỏ ngầu và sống mũi tôi chỉ mới bắt đầu cay cay. Tôi giờ đôi bàn tay của mình chạm về phía gương mặt đó. thế nhưng, sự thật vẫn là sự thật, tôi vẫn không thể chạm được nó chỉ là ảo ảnh. Qua hàng mi đầm nước mắt tôi nhận ra một gương mặt đầy xa lạ, một gương mặt đang ngạc nhiên nhìn tôi thế nhưng lại ẩn hiện một nét gì đó tức giận. Tôi bỗng chợt tỉnh lại thấy mình đã làm sai, tôi vội đẩy ghế, băng quơ kiếm một cớ nào đó:

_Xin lỗi, hình như tôi có việc phải về khi khác tôi khao cậu vậy.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

_Xin lỗi, hình như tôi có việc phải về khi khác tôi khao cậu vậy.- nói rồi tôi cũng không muốn chần chừ lâu, tôi liền cấp lấy cái cặp của mình và định chạy thế nhưng, hần đường như còn nhanh hơn tôi vội níu giữ lấy cổ tay tôi. Rồi kéo tay tôi đi ra khỏi trung tâm thương mại. Nhưng trước khi đi hần không quên dặn dò ông lái xe của mình.

Hần lôi tôi đến một con hẻm khuất rồi bấy giờ mới thả bàn tay tôi ra rồi hần nói:

_ Chẳng lẽ cậu không thể quên đi được cậu ấy để sống tốt hơn với bản thân ? Hay cậu cho rằng cứ hành hạ bản thân mình ra nông nổi này là sẽ làm cho người bạn trai đã mất của cậu hạnh phúc. Cậu xem lại chính mình mà xem cậu liệu có tốt như những gì mà cậu ấy mong muốn không?

Như con tức giận được bộc phát, tôi cũng không đè nén lại những cảm xúc của mình:

_ Cậu nghĩ cậu là ai mà cậu dám nói như thế với tôi! Cậu nghĩ cậu là bạn trai tôi chắc? Cậu cũng không phải là bạn của tôi, tôi nói cho cậu biết cậu cũng chỉ là một người ngồi cùng bàn với tôi mà như vậy thì đã sao chứ cậu có quyền gì mà xâm phạm vào quyền riêng tư cá nhân của tôi chứ?

_ Phải, tôi là vậy đó. Chứ cậu nghĩ mình thì khá hơn ai? Suốt ngày ôm khư khư một đồng hồ đồng hồ kỉ ức của quá khứ để rồi động một chút là khóc thì cậu có khác nào một con bánh bèo không chứ? Thành tích học tập thì rớt xuống một cách thảm hại nhưng vẫn không tìm cách để kéo nó lên. Tôi tưởng cậu là một con người lạc quan nhưng không ngờ bản chất bên trong cậu lại tồi nát như thế. Như cậu đã từng nói với tôi: Bề ngoài thì dát vàng nhưng bên trong thì thối nát... .

Phải chính tôi đã từng nói với hần những câu như thế. Chính là tôi bề ngoài thì tỏ mặt vui vẻ nhưng bên trong thì đau khổ khôn nguôi không ai nhìn thấu bởi dường như tôi thấy chưa từng có ai cố hiểu tôi, chưa từng có ai nhìn thấu được nội tâm của tôi.

_ Phải rồi. Tôi bên trong thối nát, tôi không hề bảo rằng tôi vẫn ổn, hàng ngày tôi vẫn cố gắng lê từng bước của mình cố gắng không để rơi nước mắt chỉ để diễn kịch cho các người xem. Nhưng mà hôm nay màn kịch đã được vén lên thì tôi cũng đâu cần diễn trò trước mặt các người nữa! Chẳng lẽ ngay cả một lần các người tại sao không tự hỏi chính mình rằng từ đâu tôi thành ra như thế này? Các người nào ai hiểu rằng tôi ngày nào cũng như sống trong chính địa ngục của mình.- tôi bắt đầu khóc. Đã có nhiều lúc tôi tự hỏi bản thân mình rằng:Mỹ Anh đã từng có ai thấu hiểu mày chưa? Đã từng có ai khiến mày nói hết ra tất cả những suy nghĩ mày chất chứa bao lâu nay chưa? Chưa có một ai... . Mày có nhận ra không Mỹ Anh? Mày luôn luôn cô đơn. Phải rồi là tôi luôn cô đơn.

Thế rồi tôi bỗng cười òa lên. Thế nhưng tôi không thấy vui. Tôi cảm thấy lòng mình đau nhói. Trái tim tôi như bị ai đó bóp nát như muốn thoi thóp chống cự nhưng vô vọng. Cuộc sống của tôi chỉ là những chuỗi ngày dài vô vọng. Không một ai quan tâm, từng ngày trôi qua tôi như chỉ muốn chết đi. Bởi tôi không có ai. Anh trai tôi ư? Chẳng lẽ hần yêu quý tôi chắc hay thực tế chỉ muốn lợi dụng nhau? Cho dù sớm hay muộn thì tôi cũng phải nhận ra một sự thực phũ phàng ấy. Còn bố mẹ ư? Họ quan tâm đến tôi chắc? Họ đã bao giờ thực sự nghĩ cho bản thân tôi hay chỉ luôn nghĩ làm sao kiếm đủ tiền để đi bao cho những người tình nhân nhỏ bé của họ. Mỗi ngày về nhà, nhìn những cử chỉ thân mật gần gũi của họ mà ngay cả chính bản thân tôi cũng thấy phát ốm. Tôi đã không còn hận họ bởi hận chính là mình chứng chứng minh cho việc tôi vẫn còn hi vọng. Nhưng sự thực thì hi vọng của tôi giành cho họ đã biến mất từ lâu.

Thế rồi tôi bỗng thấy ai đó ôm tôi vào lòng:

_tôi xin lỗi. Tôi xin lỗi. Tôi không biết rằng tôi sẽ làm cậu đau lòng như vậy.- là hần, tôi vội vàng đẩy hần ra và lạnh lùng nói:

_Vậy cậu trả lời đi: Cậu là ai?

Thế nhưng tôi thấy hần có vẻ ngập ngừng như muốn nói thế nhưng lại không thể nói được.

_ Cho dù tôi có nói cậu cũng không nhớ tôi là ai đúng không? Candy?

Candy?! đã là một khoảng thời gian dài, không có ai gọi tôi bằng cái tên như thế chỉ trừ có một cậu bé. Tôi nhớ không rõ lắm đó là khi tôi đang học cấp I, tôi đã có một người bạn thân, rất thân, nhưng tôi không thể nhớ rõ tên, cũng không thể nhớ rõ khuôn mặt. Cậu ta hay gọi tôi là Candy, cậu ta hay mua cho tôi kẹo, cậu ta hay xoa đầu và cùng tôi đi trên suốt chặng đường dài về nhà. Rồi trong một khoảnh khắc nào đó, tôi nhớ rằng tôi đã ở trong một nhà kho tồi tàn, bên cạnh là cậu bé ấy, người mình toàn mùi máu tanh nồng nặc xuất hiện nhưng đôi mắt vẫn kiên cường nhìn về phía trước. Sau đó khi tôi tỉnh lại thì tôi không còn nhớ gì nữa. Chỉ là một khung cảnh màu trắng với một mùi thuốc sát trùng nồng nặc.

Tôi tròn trừng mắt hần. Ngập ngừng nhìn hần. Bấy giờ mới nhấp nháy đôi môi:

_ Cậu là người đó?

Thế rồi không định để cho tôi có cơ hội trả lời, cậu ta liền ôm lấy tôi và nói:

_ Cảm ơn cậu đã nhớ! Tôi cũng rất rất nhớ cậu Candy à! Từ hôm nay tôi sẽ luôn ở bên cậu.

Cuộc đời của tôi chính là một trò đùa ngay cả thằng cha này cũng chính là một trò đùa. Tôi không tin tưởng bất cứ ai. Ngay cả việc thằng nhóc này là bạn học cũ hay hần là người đã cứu tôi. Sẽ luôn ở bên tôi ư? Thật nhảm nhí!

Tôi liền đẩy thằng cha này ra. Tát cho hần một cái tát với một tiếng bốp đầy chua chát. rồi tôi bỏ đi.

Ngày hôm sau, tôi đến lớp mọi thứ vẫn chẳng thay đổi, tôi vẫn được chúng bạn nhìn với một con mắt đầy ngưỡng mộ. Và tôi... vẫn đóng một vở kịch nhằm chán trong đó tôi là một diễn viên chính đầy tài năng cũng đầy hứa hẹn.

kịch bản nó như sau:

ngày xưa ngày xưa, có một cô bé, cô ta đã từng sống trong một gia đình đầy hạnh phúc thế nhưng bố mẹ cô ta dù sống chung với nhau nhưng họ vẫn ước mong được giải thoát và đi tìm cho mình hạnh phúc mới và bỏ bê hai đứa trẻ tội nghiệp mà người ta vẫn thường gọi là kết tinh cho tình yêu nồng thắm của hai người. Nghe nói hai anh em nhà họ rất yêu thương nhau nhưng đằng sau sự nghe nói ấy chính là cái gọi là lợi dụng. Người anh vì biết người em tương lai có rất nhiều tài sản nên đã vô cùng yêu quý và cưng chiều nó bởi vì trong dòng họ bố và mẹ của chúng không cho phép người con trai có quyền độc chiếm trừ khi người con gái nhượng hết khối gia tài khổng lồ ấy. Và sau đó, đứa con gái dường như cũng tìm được cho mình tình yêu nơi tuổi thanh xuân thâm lặng thế nhưng người bạn đó lại chết đồng thời đem đến cho đứa con gái bao nhiêu tai họa...

chẳng biết kết thúc thế nào nhưng liệu nó có là một kết thúc có hậu thì vẫn là một bí ẩn.

Thế rồi tôi lại nằm dài ra. Hai tay vỗ bốp bốp tán thưởng cho kịch bản xuất sắc của mình rồi thở một hơi. Rồi tôi nhắm mắt lại và hi vọng trong giấc mơ này mọi thứ sẽ thực sự thay đổi hạnh phúc sẽ luôn ở bên tôi.

Trong cơn mơ, tôi thấy có một giọng nói gọi tôi nhưng khi tôi nhìn về phía trước thì tôi không thấy ai, tôi chợt mở mắt và tôi nhìn thấy thằng Tí:

_ Chuyện gì vậy nhóc?- tôi ngạc nhiên hỏi nó.

_ Đại ca! Em tìm ra rồi!

_ Tìm ra gì vậy?

_ Trong suốt một thời gian dài nỗ lực tìm kiếm, em đã tìm ra thông tin mà chị cần tìm rồi!

_ Đưa cho chị đây coi nào.- tôi nhìn bản thông tin thì tôi vô cùng thấy choáng váng, thì ra là như vậy! Ra là hần có ông nội làm hiệu trưởng kiêm chủ tịch hội đồng quản trị ở đây. Thăm nào mọi thứ về hần mới được che giấu kỹ như vậy, chắc lại sợ cái kiểu mọi người trong trường biết rồi lại lừa gạt lợi dụng thế này thế nọ. Aizzzz... Đúng là nhà giàu mà... thế rồi tôi lại tiếp tục xem và thật ngạc nhiên. Ồ thật ngạc nhiên không những vậy hần còn là con của một doanh nhân nổi tiếng thành đạt nhưng cái tên này thật là quen thuộc hình như tôi đã nghe qua Vương Hoàng Triết. Hình như tôi đã gặp ông ta ở đâu đó rồi. Ông ta là... Ông ta là... à... – tôi đập bàn mạnh. Tôi đã nghĩ ra. Ông ta là chủ tịch hội đồng quản trị kiêm tổng giám đốc của tập đoàn X. Ông ta không phải là loại nhà giàu mới nổi như hần đã nói. Ông ta là giám đốc của tập đoàn nổi tiếng trong những năm gần đây đang thống trị thị trường nội địa trong nước không những vậy những năm gần đây ông ta còn định dần thân và thu tóm mảng chính trị của cả nước. Không ngờ nhà hần có thế lực như vậy. Vậy nên là chắc hần ông ta đã đắc tội với nhiều người như vậy. Nên mới bảo vệ con mình như thế này. Thế mà không hiểu họ cho con cái mình rúc vào xó xỉnh này để làm gì chứ? Chẳng lẽ nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất? Thật không hiểu mấy người nhà giàu đó nghĩ gì nữa...

_ chị nghĩ ra cái gì chưa?- thằng Tí thều thào bên tai khiến tai tôi hơi ngứa. Nhưng câu nói của nó đã khiến cho tôi trở về thực tại.

Tôi cảm ơn nó và kêu nó quay trở về lớp. Tôi ngồi suy nghĩ vợ vẫn và chờ hần tới.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 13

Thế rồi chuông reo. Hần chắc đến muộn. Tôi thở dài.

Vị chủ nhiệm vĩ đại của chúng tôi đi vào. ông thốt lên những lời lẽ tựa như sắt như cùm mà người ta hay gọi là đánh thép:

_ Hôm nay, lớp chúng ta sẽ đón thêm một bạn nữ mới.

Lời của vị chủ nhiệm có chất giọng đánh thép còn chưa thốt ra hết thì các đứa con trai trong lớp đều ồ lên. Xong thậm chí tôi còn phảng phất nghe được cái gì mà đã biết tin này từ trước hay nghe nói đứa con gái này xinh lắm. rồi thậm chí ngay cả cái thằng gay trong lớp tôi nó cũng biến đổi tâm sinh lý tất thường của mình. Hần hất hất tóc, rồi giả cái giọng ồm ồm, hỏi mượn cái sáp giữ tóc dưới con mắt trầm trồ của bọn nó:

_ Mà biết từ trước rồi à?- một thằng con trai hỏi.

_ ừ.- nó vừa mở hộp sáp ra và nhìn vào trong gương vuốt ít ít.

_Mày hết bê đê rồi à.

_ừ.

_từ lúc nào thế?

_từ bây giờ.

_tại sao?

_con bé đấy xinh lắm!

_Sao mày không nói sớm.

_sao?

_tao yêu mày mất rồi.- tôi thấy nó ngừng động tác của mình lại và nhìn thẳng con trai nọ với ánh mắt nhu mì. nó chớp chớp hai con mắt khiến cho thằng con trai nọ hơi cứng lại khuôn mặt rồi hần bắt chợt nói.

_eo ôi! làm người ta ngại muốn chết!- thế rồi nó vội vã hôn chụt một cái vào môi thằng kia. Khiến cho thằng đấy không chịu được mà rú lên:

_mẹ kiếp! Nụ hôn đầu của tao... ú...ú...ú... nụ hôn đầu của tao giành cho một thằng bê đê...

Thế rồi cả lớp bỗng bật cười trước hành động của nó. Một thằng nhanh nhẩu đáp lại:

_Thế mày chưa từng yêu ai bao giờ sao?- cả lớp bỗng bật cười.

_Kì ức tươi đẹp đấy bạn à. Nụ hôn đầu giành cho một thằng bê đê... ú...ú...- một thằng khác lại nói.

Rồi thằng con trai bị đánh mất nụ hôn đầu đời của nó ngượng chín mặt, hần chạy lên xin phép thầy giáo đi vệ sinh. Nhưng bọn lớp tôi đâu có chịu buông tha cho nó:

_Mày định đi vệ sinh hay vào đây bôi son đây hoặc mày có thể mượn tao nước hoa để quyến rũ nó.- và một lần nữa nó lại bỏ đi trong sự ngượng ngùng của mình.

_cả lớp trật tự.- giọng của ông “La Sát” vang lên. thế rồi ông lại quay sang nhìn cô bạn gái mới đến- Em bước vào đi.

Thế rồi nó bước vào kèm theo đó là giọng ồ của một đồng đũa trong lớp. Tôi cũng buộc phải thú thật là nó rất xinh đẹp. Phong thái nhẹ nhàng quyến rũ mà ở cái tuổi 16 này hiếm đũa con gái nào có được. Thế nhưng miêu tả thế thôi chưa đủ mà nó còn là ở cái hai “gò đồi” ở trên ngực nó mà riêng tôi nhìn mà còn phải cảm thấy tủi hổ mà xem lại cho bản thân của mình 34A thôi còn nó. Tôi nhìn là C. Không to cũng không nhỏ vô cùng phù hợp với dáng người đầy đặn cùng nước da màu hồng trắng sáng. Giọng nói thanh cao vô cùng nhã nhặn. Tôi xem lại mình mà cảm thấy xấu hổ thay cho bản thân mình.

_Chào các bạn tôi tên là Thanh Nhã.

Cả lớp ồn ào lên. Người đẹp như tên. Thế nhưng có một số đũa thì nói là nó xinh đũa thì nói là nó phẫu thuật thẩm mỹ mà ra. Một lũ giả tạo.

Thế rồi lại nghe thấy ông đập bàn:

_được rồi, hôm nay em sẽ bắt đầu luôn nhé và khởi đầu sẽ là Hoàng Mỹ Anh. Cô bạn vô cùng cá tính của lớp ta.

_nhưng thưa thầy.- tôi đứng lên nói. Ông ý không đáp trả lại tôi mà ông ấy nhìn về phía tôi- ở chỗ này đã có người ngồi rồi ạ.

_Hai bạn nữ ngồi với nhau sẽ tâm đầu ý hợp dễ dàng giúp nhau hơn nên Nhật, em hãy ra chỗ bạn Mỹ Anh ngồi, là cái bạn đang đứng kia kìa. Từ hôm nay, em sẽ ngồi ở đó. Còn Khải bạn ấy sẽ ngồi ở bàn đối diện.

Tôi thích ngồi một mình hơn là ngồi với một người khác đặc biệt là con gái bởi với tôi chúng nó thường hay xoi mói người nhất trần đời.

_Chào cậu.

Thế nhưng để mong cô bạn dễ thương của tôi đang ngồi bên cạnh kia tránh xa tôi.

_Chào cậu.- tôi ngoáy mũi và tôi vừa cảm nhận được có một cục cứt mũi to đùng đang chờ được lấy ra để tăng diện tích cho bầu không khí trong lành này. Tôi liền lấy tay tôi nó ra rồi quẹt quẹt số nước mũi đang dầy ra rồi bắn xuống dưới đất. Thế rồi tôi lại cười cười nhìn cô bạn, quẹt quẹt mũi vài phát rồi lại đưa cái tay của mình ra- rất vui được gặp cậu.

Cô bạn đưa đưa cái tay hơi run run của tôi ra thế rồi nhìn lên khuôn mặt của cô nàng, tôi thấy hai con mắt cô ta giật giật. Rồi theo ánh mắt của cô nàng tôi đã thấy cái gì? à! Đơn giản lắm ý mà! Cứt mũi còn dính trên tay. Vậy nên áp dụng phương pháp táo bạo nhất mà tôi có thể nghĩ ra được. Đúng vậy, không gì khác đó là phương pháp tiếp cận đối phương. Tôi liền vội vàng giữ lấy tay cô ta bắt bắt bắt, lắc lắc lắc trong khi cô ta há hốc cả mồm ra khiến

tôi tự hỏi rằng phải chăng cô ta có thể cảm nhận được hương vị tuyệt vời mà cứ mỗi tôi có thể đem đến. Sau một hồi khuấy động, tôi buông tay cô ta ra và... OMG.. thật ngạc nhiên cứ mỗi lần mắt tôi nhìn sang tay cô ta nó đang ở trên đó. Tôi thấy cô ta mắt tròn tròn miệng cứ hít vào thở ra đều đặn rồi cô ta hét lên một tiếng rồi chạy ra nhà vệ sinh. Aizzz kể cũng tội cho cô ta, ai bảo sống sạch quá làm gì kia chứ. Người ta đã nói rồi: ăn bẩn sống lâu ăn cứ trâu bắt tử. Rồi tôi lại ngược cái bản mặt của mình lên phía thầy giáo và tôi. Tôi thấy cái bản mặt của ông đang lại gần tôi và ông lấy cái bàn tay to như cái vung của mình như định ụp xuống đầu tôi và tôi liền chạy ra cửa:

_Em thấy thầy còn lâu mới đánh được em. Tôi liền chạy ra phía cửa lớp vừa nhìn ông ấy vừa cười cười nhưng tôi...

Bốp...

Như một bức tường...

_Đứa nào?- tôi hét toáng lên và nhìn lên lại là hấn. Thế nhưng hấn không thèm quan tâm đến tôi mà ngược lại hấn liền đút hai tay vào túi và lờ bản mặt của tôi đi và bước vào lớp.

Tôi hận. Tại sao lại có những thằng cha xấu xa như thế chứ. Tôi là một cái đứa: mình mắng bọn nó phải nghe, mình khóc bọn nó phải dỗ. Nên cái thằng nhóc này là một tên khốn nạn. Tôi cũng đâu phải một đứa bình thường liền đuổi dài cái chân của mình ngay từ cái lúc hấn định bước đi.

Không thành.

Hấn quay lại nhìn tôi. Nhếch một nụ cười khiêu khích rồi tôi cũng không tâm thương. Liếc trái liếc phải nhìn thấy một cục tẩy nhỏ. Liền sử dụng chiêu công kích. Lấy hai tay. Điều chỉnh nhịp thở rồi ném.

_Wow....- cả lớp ồ lên.

Oh yeah!!!! Một phát ngay giữa trán. Ta đây là đệ nhất. Thế rồi không đợi lâu tôi quay ra cửa và bước đi.

Oh yeah!!!! Thật sự là đã lâu rồi chưa lấy lại được hình tượng của bản thân tôi đây... Ha Ha ha

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 14

Tôi bước đi từng bước nhẹ nhàng cẩn trọng. Thế nhưng dường như tôi cảm giác được rằng từng bước chân tôi đi đều vang lên một tiếng nữa. HƯ CÁU làm sao có chuyện đó xảy ra được. Thế rồi tôi chạy.

Cạch Cạch Cạch...

Chà... sàn nhà ở đây vang thật đó. Thế rồi tôi nhanh nhẹn nhìn xuống... Háng... Tại có lần tôi đã thấy một bộ phim của Thái là "Mười cách gọi ma". Có đứa đã nhìn xuống háng để nhận biết được có ma đi theo mình không. Tôi thấy hơi sợ đấy! Nhìn thử thôi mà! Nhưng nhờ đâu nhìn thấy ma? Thế nhưng tôi vẫn nhìn xuống. Nhưng.. tôi không thấy ai. O, thế chẳng lẽ tất cả đều là dối trá? Không! Chắc không đâu nên tôi thảm tử nhủ trong lòng: Háng ới? Mày còn ổn không.

Thế rồi cho đến lúc tôi ngẩng đầu lên thì. Bụp. Tôi đập đầu vào cái gì đấy cứng cứng. Tôi rất hận và vô cùng muốn chửi ầm lên. Thì tôi bỗng giật mình. Thót cả tim...

_Sao cậu cứ đi theo tôi làm gì?- tôi bức tức hỏi. Tôi vẫn nhớ như in kể từ khi tôi gặp thằng nhóc này thì tôi biết đã có điều gì đó không ổn rồi.

Tôi lờm lờm nó.

Nó cũng lờm lờm tôi.

Hai đứa lờm lờm nhau.

Rốt cuộc sau một hồi lâu tôi ngược nhìn nó và nói:

_Này, rốt cuộc cậu muốn gì?

Nó không nói nhiều lời, liền cầm lấy tay tôi thật chặt. Tôi toan vùng ra nhưng thấy sắc mặt hấn ta hơi tệ nên cứ thôi chỉ dùng dằng mấy cái cho ra vẻ. Chẳng may nếu có gì phát sinh còn chửi được vào mặt nó. Thế rồi tôi cũng lờ mờ đi theo hấn tới nhà thể chất. Mỗi lúc tới đây, hấn mới thả tay tôi ra

đứng trước mặt tôi rồi hắn đưa cho tôi một tấm ảnh:

_ Cậu nhận ra chứ.

Tôi sùng sốt. Sao hắn lại có bức ảnh này?

_ Cậu lấy ở đâu ra?- tôi gần giọng tra hỏi cậu ta.

_ Chắc cậu cũng nhận ra đứa trẻ còn lại chứ?

_ Đây là hàng xóm của Nhật.

_ Không sai. Đây chính là tôi.

Tôi không thể tin được. Tôi không ngờ thằng nhóc đó là hắn ta.

Thật là...

HƯ' CẦU...

Làm sao cái thằng nhỏ xấu xấu bẩn bẩn, còi dí di trong này lại là thằng nhóc này? Tôi cầm tấm ảnh và len lén nhìn hắn. Sao khác thế nhỉ?

_ Này. Cậu đùa tôi à?

_ Hà.- hắn ta há hốc mồm miệng mình rồi chớp chớp hai con mắt nhìn tôi. Nhìn sao mà ghét thế chỉ muốn đâm phát vào mặt. Hắn tưởng mình là chó con dễ thương hả. Có mà mặt hắn trông như con khi ấy.

_ Làm sao có chuyện có một cái thằng nhỏ xấu xấu bẩn bẩn trong này lại là cậu được?

_ Chẳng lẽ cậu không biết người ta có câu: thời gian có thể thay đổi tất cả hả?

Tôi nhìn hắn mà cảm giác sao mồm không tài nào khép nổi. Sao tự dưng triết lý vậy.

_ Cậu.. Cậu nói xem... Thằng nhỏ này có gì giống cậu.- tôi hỏi hắn- từ cái mắt cho tới cái mũi làm gì có chuyện xảy ra như thế này trừ khi là lột xác.-rồi dường như tôi nhận ra một điều nên ghé sát vào người hắn- ày dà, tôi nói cho nghe này: có gì thì cậu cứ thừa nhận đi có ai trách đâu. Cậu...

Đi

Thăm mĩ viện

đúng không?

Không biết có phải đúng không nhưng tôi có cảm giác rằng: khi tôi phát ngôn ra câu nói đó thì hắn dường như vô cùng tức giận, chỉ hận không thể lấy được cái ghế phang ngay vào đầu tôi. Thế rồi tôi thấy hắn thờ dài dầy nhẫn nhịn. Hắn tóm lấy đôi vai của tôi khiến tôi giật mình. Hắn nhìn chằm chằm vào mặt tôi khiến cho con tim tôi như loạn nhịp. Thế rồi hắn nói:

_ Rốt cuộc tôi phải làm như thế nào thì cậu mới có thể tin tưởng tôi?- tôi nhìn hắn đôi mắt chớp chớp rồi tôi cười xòa.

_ Cậu đã bao giờ trải nghiệm có một tên điên tự nhiên nói hắn là bạn tôi, tôi nợ hắn một ơn nghĩa và rồi tôi tự nhiên lại phát hiện hắn còn là bạn thân hàng xóm của người tôi từng thích. Cậu có tin tưởng được không rồi tôi cũng không hiểu vì sao hắn lại đầu thai vào cái trường quỷ quái này? Không những vậy tôi còn nhận ra hắn là con trai của xã hội đen cậu có tin được không?

_ Cậu đã biết rồi thì tôi cũng không dài dòng nữa.

_ Được!- tôi nhìn hắn đầy thách thức.

_ Tôi biết tất cả về cậu Hoàng Mỹ Anh...- thế rồi hắn kể.

Nhưng bản thân, tôi không thể tin được. Hắn thích tôi? Nhưng điều đấy không quan trọng! Trong suốt quá trình kể, tôi cảm giác hắn thật đáng sợ. Không giống như vẻ bề ngoài của hắn nữa mà bên trong con người hắn khiến tôi rét lạnh xương sống.

Hắn kể rằng: Khi xưa, hai gia đình chúng tôi vô cùng thân thiết với nhau nên chúng tôi chính là cái mà người ta vẫn hay gọi trong ngôn tình đấy chính là thanh mai trúc mã. Thế nhưng, hắn chính là con trai của vị tổng giám đốc kiêm chủ tịch hội đồng quản trị gì gì đấy như tôi được thằng Tèo thông báo, đương nhiên, điều đó cũng đồng nghĩa với việc ông ta có rất nhiều kẻ thù. Nhưng người ta không thể đánh vào ông ta bởi trong quá trình làm việc của ông ta không hề có một chút sơ hở ngoại trừ... hắn- con trai của ông ta. Ông ta không thể ngờ đến họ đánh vào điểm yếu này.(được rồi, tôi đã nhận ra vì sao, không thể lấy cấp được thông tin mật của thằng nhóc này. Đó là vì: sợ bị trả thù. À còn vì sao hắn học ở mấy trường này? Thì đơn giản có thể là vì ông ta quan niệm rằng là: nơi nguy hiểm nhất là nơi an toàn nhất! Với cả đây là trường của cha ông ta nên con ông cũng sẽ được bảo vệ an toàn. Haizzzz... Ông ta là con người độc nhất vô nhị!). Thế rồi, một lần trên đường đi học về, chúng tôi đã bị bắt cóc. Và chúng tôi bị đưa đến một căn nhà

kho cũ kĩ. Hắn bị đánh đập trong quá trình bảo vệ cho tôi. Nhưng may mắn sau đó đã mỉm cười, chúng tôi đã được tìm thấy và được đưa vào bệnh viện. Hắn bảo bởi vì trước đó tôi bị người ta đánh vào đầu cho nên bất tỉnh và mất một đoạn trí nhớ còn hắn thì may mắn hơn chỉ bị bất tỉnh thôi. Sau đó vì để đảm bảo cho tôi thì hắn chuyển nhà nhưng lại vô tình đến gần nhà Nhật. Và hai người họ chơi thân với nhau...

_ Cậu đã thấy đấy! Nhìn thì chúng tôi không giống nhau nhưng xét về chiều cao, vóc dáng và khuôn mặt lúc nhìn nghiêng thì chúng tôi lại giống nhau. Cậu thân với Nhật tôi biết chứ. Lúc gặp lại cậu tôi đã nhận ra được cậu chính là người tôi hằng tìm và mong ước được nhìn thấy bấy lâu nay- thế rồi hắn ôm chầm lấy tôi và cho tôi một hơi ấm cơ thể. Người hắn thật thơm. Tôi ôm lại hắn chờ hắn kể tiếp.- Nhưng tôi thấy cậu và Nhật như vậy tôi không nỡ phá hoại hai người rồi để cậu bị cho là cấm sùng. Tôi đã yên lặng dõi theo cậu rồi cho đến một ngày, Nhật đã tỏ tình với cậu. Tôi đã vô tình đứng đằng sau đi theo hai người. Thế nhưng bản thân tôi cũng không ngờ được rằng cậu lại từ chối Nhật trong khi tình cảm của hai người vốn rất tốt. Và lúc đó khi Nhật bỏ đi thì tôi mới chợt nhận ra có một tên đã đi theo tôi và chỉ chức giết tôi thế nhưng vì hắn đứng đằng xa và khi nhìn thấy Nhật đã tưởng là tôi...

Hai cậu ấy đã được thế mạng cho nhau. Và mạng đến trong mình những nhiệm vụ khác nhau. Nhật đã hi sinh để cậu ấy được sống và đồng thời cậu ấy còn sống lại mang một nhiệm vụ thay Nhật bù đắp cho tôi. Nhưng nó không là bù đắp nó xuất phát từ phía con tim của Khải.

Tôi cảm thấy tấm lòng của tôi như bị tan chảy. Tôi cảm giác muốn khóc. Tôi cũng hiểu cái cảm giác này, cái cảm giác bị mọi người bỏ rơi và đổ tội rằng chính mình đã hại chết Nhật. Cái cảm giác bị mọi người cho là một kẻ giết người dù rằng gián tiếp hay trực tiếp.

_ Vậy là cậu đã trải qua cảm giác đó.- tôi ôm cậu ấy vào trong lòng rồi vỗ về cậu ấy.

_ uhm...- cậu ấy đáp lại rất nhẹ.

Tôi thực khâm phục cậu ấy bởi cho dù thế nào đi chăng nữa cậu ấy vẫn luôn giữ vững tinh thần của mình không bị lay động. Vẫn không bỏ bê việc học, chán chường đời sống như tôi.

Thế rồi tôi bỗng ngược nhìn lên và ngắm nghía khuôn mặt của cậu ấy. Tôi cảm giác khuôn mặt của cậu ấy thật đẹp. Nó như quyến rũ tôi. Thế rồi tôi thấy cậu ta cũng nhìn vào khuôn mặt tôi. Hai đôi mắt nhìn chăm chăm nhau như có mê luyện với nhau. Tôi thấy cậu ta mỉm cười với tôi rồi chậm chậm đặt đôi môi của mình lên đôi môi của tôi. Tôi thấy khuôn mặt cậu ta to ra đến mức cực đại. Tôi vô cùng bất ngờ. Cậu ta cứ tiếp tục hôn tôi. Hai tay tôi buông thõng.

_ Sao không đáp lại- mẹ nó tôi sững sờ. Và nhận ra hai cánh tay của cậu ta khẽ vòng qua eo tôi và thiết chặt nó lại. Lưỡi của cậu ta khiêu khích tôi. Nhưng tôi không hề chịu thua liền đáp lại cậu ta.

Đây chính là nụ hôn đầu của tôi. Nụ hôn này tôi đã tự hứa là để cho Nhật thế nhưng cậu ấy đã mãi mãi dời xa tôi. Lúc đấy trái tim tôi đã tan vỡ. Thế nhưng tôi sẽ rồi phải tìm cho mình một tình yêu mới một mục đích để sống. Còn Nhật tôi giữ cậu ấy vào trong tâm khảm trái tim, nơi sâu thẳm nhất về một mối tình đầu đầy non nớt đáng yêu, đáng trân trọng.

Còn Khải ư? Tôi yêu cậu ấy. Tôi thừa nhận tôi yêu cậu ấy. Có thể là hơi vội vàng nhưng tôi có thể cảm nhận. ở nơi lồng ngực này, con tim tôi đang đập lên rộn ràng như là một câu trả lời cho thứ tình cảm này. Đây là mối tình thứ hai của tôi. Đây là người mà tôi trao đi nụ hôn đầu của đời mình. Trong kí ức của tôi nụ hôn đầu rất ngọt và ấm áp, hạnh phúc.

Nụ hôn đầu... rất ngọt... và.... ấm áp...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

Ngày hôm sau đến lớp, việc tôi làm đầu tiên đó chính là đưa mắt nhìn về phía chỗ ngồi của tôi. Không có bóng dáng ai cả. Phù. May quá. Ngại muốn chết. Tôi vẫn nhớ như in ngày hôm qua... mà thôi...

(sau khi cậu ta ngừng lại. Tôi thấy mặt mình như đỏ lên. Được rồi, tôi thừa nhận là tôi ngượng. Tôi ngượng. Nhưng cậu ta thì mặt dày. Cậu ta nhìn tôi cười. Thế nhưng lúc đấy tôi đã đẩy cậu ta ra và tức giận bỏ đi. Thật là đáng ghét. Tôi có thể cam đoan 100% rằng: Tôi còn không nhớ mình đi về bằng gì. Đã ăn cái gì. Thân trí tôi không hề ổn định trong suốt đoạn thời gian đó. Azzzz... Tôi hận. Suốt cả đêm qua tôi đã không ngủ được. Tôi cứ nhìn chăm chăm lên trần nhà và mỗi lần nhìn lên tôi lại thấy ngay cái cảnh ấy. Tôi thề rằng tôi muốn động thổ.)

Tôi nhanh chóng ngồi xuống bàn học. Ngắm về phía cửa sổ. Cảm giác hôm nay bầu trời vô cùng, vô cùng sáng lạng.

Một lúc sau, tôi nghe thấy một tiếng bụp. Hình như là cặp sách của ai đó. Tôi mới ngược nhìn sang. Thấy cậu ta. Tôi đỏ mặt. Cậu ta đỏ mặt.

Hai đứa nhìn chăm chăm nhau. Mãi một hồi lâu sau:

_ chào buổi sáng!-hai đứa chúng tôi đồng thanh. Đỏ mặt.

_ Tôi qua cậu ngủ ngon chứ?- hai chúng tôi đồng thanh nói. Đỏ mặt một lần nữa.

Thật sự mà nói thì... tôi muốn nói với cậu ấy rằng... Không phải! Muốn bóp cổ cậu ấy và bảo là: “Này, cậu có biết rằng chỉ vì cậu... mà... cả đêm qua tôi mất ngủ không? Tôi chỉ suốt ngày nghĩ đến cậu đấy.”

Tôi cười cười nhưng mặt vẫn đỏ.

Chúng tôi cứ như vậy, ngồi xuống, mà giữ im lặng với nhau một lúc. Nhưng ở dưới ngăn bàn, có hai bàn tay đang chặt lấy nhau. Mười ngón tay đan vào nhau, xen kẽ, thật chặt. Hi... Ngượng thật!

Bỗng có tiếng gõ bàn. Hai người chúng tôi ngước mặt lên. Nhưng tay vẫn nắm. Điều này khiến cho tôi có hơi chút buồn cười.

Nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn với cặp mắt xinh đẹp này. Tôi chợt nhận ra. Đây là người bạn tên Nhã Nhã gì đấy. Bởi tôi nhớ rõ ràng trong kí ức của tôi. Người cũng giống như tên vô cùng dịu dàng.

Tôi nhìn bạn ấy và bất gặp một ánh mắt hơi rụt rè, hơi e ngại. Trong mắt tôi bỗng hiện lên hình ảnh của ngày hôm qua. Thế nhưng, nó lại được gói gọn trong hai chữ: Hi mũi. Tôi chợt nghĩ rằng: Thôi xong rồi, Khái mà biết được thì có lẽ tôi đây sẽ đi đầu xuống dưới đất quá!

Tôi lại nhìn Nhã. Theo ánh mắt của cậu ấy tôi chợt nhận ra: cậu ấy đang nhìn chăm chăm vào tay của tôi. Thôi được rồi! Ồn rồi! Tôi liền khẽ rời bàn tay âm áp kia và nói:

_ Cậu ngồi sang bàn trống phía bên kia đi. Cậu ấy từ bây giờ sẽ ngồi ở đây. Thầy sắp xếp rồi.- tôi nhìn cậu ấy với một ánh mắt e ngại, luyến tiếc.

Và rồi, cậu ấy đứng lên. Nhìn về phía bạn học sinh nữ ấy bằng một nụ cười:

_ Chào cậu! Tôi là Vương Duy Khải!- cậu ấy chìa đôi tay ra xem chừng là muốn bắt tay.

Thế nhưng có vẻ Nhã không muốn bắt tay cho lắm. Nên Nhã chỉ nhẹ nhàng đáp lại một câu:

_ Chào cậu. Tôi là Vũ Thanh Nhã.

Dường như Khải biết được Nhã không có ý định bắt tay với mình. Cậu ấy chỉ mỉm cười bước đi. Tôi đã từng nghĩ khi cậu ấy nghe xong cái tên của Nhã, cậu ấy sẽ mỉm cười nắm lấy đôi bàn tay nhỏ nhắn của Nhã và nói: “Rất vui được làm quen với cậu. Người đẹp mà tên cũng đẹp.” Thì tôi sẽ tức điên lên. Lao đến cái cổ trắng ngần kia và cắn cho cậu ta một cái để hình thành một thứ mà người ta vẫn thường gọi là “dấu hôn”. Nhưng cậu ta không làm vậy nên tôi rất hài lòng với biểu hiện đó. à, cái này trong ngôn tình người ta gọi là... phải... CHIẾM HỮU!

Tôi thấy Nhã ngồi xuống:

_ ờ... Tôi xin lỗi về chuyện hôm qua... Là do tôi xúc động quá! Cậu không sao chứ?- tôi e dè hỏi cậu ấy. Vừa hỏi, tôi lại vừa nhìn sắc mặt của cậu ấy.

_ ờ... Không sao đâu!- cậu ấy cười nhẹ nhàng. Thế rồi, tôi thấy cậu ấy giơ tay lên chỉ về phía Khải- cậu ấy là bạn trai cậu à?

_ Hả- mắt tôi trở lên. Tôi rối bời vì không biết phải làm như thế nào. Tôi nhìn ra chỗ của Khải thì bỗng chốc lại nhận thấy cái nhìn đầy ẩn ý của cậu ấy như muốn xem xem tôi sẽ định trả lời như thế nào. Tôi phân vân: liệu mình có nên nói không. Nhưng... tôi nhìn mặt con bé ý: có ý muốn xâm phạm lãnh thổ ư? Hãy xem ta đây!- à! Đó là bạn trai của tôi. Cậu ấy đẹp trai chứ hả?

Nhưng sau đó tôi không nhìn thấy nét mặt của Nhã mà chỉ chăm chú nhìn về phía của Khải, cười đáp lại.

_ Phải! Rất đẹp trai!- cô ấy nói.

Nhưng tôi nghe thấy dường như cô ta đang gần từng tiếng nghe rất đáng sợ. Nhưng tôi không hiểu. Cô ta muốn gì...

Tiết sinh hoạt...

_ Bây giờ chúng ta đã là học sinh lớp 11 rồi, các em nay đã sắp lên lớp 12 rồi. Vậy nên hãy tập trung vào học tập không được học hành chểnh mảng nữa.- thầy chủ nhiệm ngừng một hồi. Rồi hít thật sâu. Chỉ vào mặt tôi- đặc biệt là em đấy Mỹ Anh à.

Nghe xong câu nói này, tim tôi bỗng chốc đập thình thịch từng hồi. Tôi dường như linh cảm được một điều gì không hay sắp đến.

Nhưng mà tôi nói thật chứ! Điều này, tôi đã nhin rất lâu rồi. Làm ơn đi, tại sao mỗi tiết sinh hoạt thầy đều nhắc đến tên tôi như vậy chứ? Why? Why? Chẳng lẽ thầy muốn tôi Sick to death?

Tan học...

Trên sân thượng...

_ Mỹ Anh?-Khải gọi tôi.

_ Hớ?- tôi đáp lại.

_ Chúng ta cùng thi vào một trường đại học đi!-cậu ấy nhìn tôi nói.

_ Học lực của tôi bây giờ có khi không theo kịp các cậu ấy chứ.- tôi cười cười đáp lại.

_ Vậy thì, tôi sẽ kèm cặp cậu. Rồi chúng ta sẽ cùng thi vào trường A.

_ Cậu điên à? Tôi làm sao mà thi được vào trường đấy.- tôi mặc cười.- tôi dốt toán lắm.

_ Tôi sẽ kèm cặp cho cậu. Tôi không muốn chúng ta học hai trường khác nhau. Bởi nó khiến cho tôi cảm thấy khoảng cách dường như là quá xa.

_ Được. Tôi sẽ cố- tôi nhìn cậu ấy. Tôi muốn thử. Muốn cố gắng cho một tình yêu thử hai.

Thế rồi, tôi thấy cậu ấy rút ra trong cặp một tập đề cương và nói với tôi rằng:

_ Về cậu đọc những tập đề cương này rồi làm cái đề này nhé. Có gì không hiểu thì bảo với tôi. Tôi sẽ giảng cho cậu. Mai tôi sẽ chấm điểm đề thi này.- cậu ấy nhẹ nhàng nói với tôi. Nhưng mà tôi dường như không nghe thấy gì. Tôi cứ lia lịa gật đầu và cầm lấy tờ đề.

Thế rồi tôi thấy cậu khoác vai tôi. Tôi thấy mặt mình đỏ lên. Tôi không biết cậu ấy có đỏ mặt không nhưng tôi thấy ngượng quá.

_ Đi thôi. Tôi đưa cậu về nhà.

Tôi cảm giác mình như muốn điên lên. Nổ hai con tim luôn. Tim tôi cứ đập thình thịch... thình thịch. Một cảm giác thật là VI DIỆU ...

Ngồi lên chiếc xe đạp... Cậu ấy chở tôi. Từng con đường ngoằn ngoèo quanh co, uốn khúc. Chiếc áo sơ mi trắng của cậu ấy thật đẹp. Đẹp một cách lạ thường. Tôi dường như chỉ mong khoảnh khắc này cứ kéo dài mãi. Thế rồi tôi bỗng nhớ ra một điều:

_ Hôm nay, bác tài xế không đưa đón cậu à?

_ Không!- cậu ấy nhẹ nhàng đáp lại.

_ Tại sao?- tôi thấy tò mò.

_ Vì tôi muốn đưa cậu về nhà.-cậu ấy trả lời.

Tôi há hốc mồm ra. Ôi trời đất ơi! Thật ngọt ngào. Không. Không phải... Mà quá là ngọt ngào ngọt ngào luôn. Cậu ấy vì muốn đưa tôi về nên đã đi xe đạp. Oh My God!

Tôi cứ thế bụm miệng cười trong suốt chặng đường đi về. Tôi có một cảm giác: Hình như đây mới là yêu.

Kít... Chiếc xe dừng ở đầu hẻm.

_ Đến đây thôi.- tôi mỉm cười đứng nhìn cậu ấy.

_ Cậu đi về cẩn thận!- cậu ấy nhìn tôi mỉm cười.

_ Ờ.- tôi cười ngọt ngào đáp lại cậu ta.

_ Bye bye...- tôi vừa chạy vừa vẫy tay chào tạm biệt cậu ấy.

Tôi có cảm giác dạo này ông trời yêu tôi quá. Cho tôi một người bạn trai tuyệt vời. Ôi cuộc đời sao mà thấy toẹt vời đến vậy chứ! Hí hí...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Tôi bước đến trước cửa nhà...

_Cút ra khỏi đây mau... Mau cút đi... Cút mau...

Tôi nghe thấy có tiếng chửi bới, ở phía nhà của chúng tôi. Dân tình đứng xung quanh bàn tán. Tôi lách mình qua hàng người chật cứng ở đó.. Và tôi sững sờ...

Một chiếc váy ngủ còn mặc trên người nhưng xộc xệch. Những túi đồ quần áo để bên cạnh. Thú vị thật... Thú vị thật... Thì ra đó là tiếng của cha...

_Anh có quyền gì mà đuổi tôi ra khỏi nhà.- bà ta hét lên.

_Một con đàn bà như cô không đáng được sống trong ngôi nhà này. Cô rõ chưa?- ông ta chỉ vào mặt người đàn bà đó và quát tháo- tại sao trên đời này lại có người phụ nữ như cô: làm tình với một người đàn ông khác trên giường của vợ chồng mình.

Hơ... Thật nực cười... Cuộc đời này... Đủ thú vị rồi đấy. Tôi cảm giác sao mắt tôi như nhòe đi. Nhưng tôi đã dụi mãi mà vẫn không khá hơn là bao. Đương nhiên, hai con người đó còn ai khác nữa. Hai con người mà tôi rất mực “ghét bỏ”.

Ông ta là bố tôi. Còn người phụ nữ đó chính là mẹ tôi. Tình cảnh này, tôi có thể nói là yêu quá thành hận không?

_Đứng lại!- nữ chính đã đứng lên và thể hiện sức mạnh quật cường của mình- Anh đứng lại đây cho tôi.

_Cô định làm gì tôi?- nam chính đã cất lên tiếng nói của bản thân.

_Tôi không định làm gì anh đâu! Thế này đi.- tôi thấy nữ chính đứng lên chống hai chân thờ đốc một hồi rồi nói- anh cứ thử đuổi tôi ra khỏi cái nhà này mà xem, tôi sẽ không để cho cô tình nhân bé nhỏ của anh yên đâu!

Không đợi nam chính phản ứng, nữ chính đã giờ chiếc điện thoại có chứa hình ảnh của nữ chính.

Thế lực của bà ta có vẻ lớn mạnh hơn rồi đấy. Có vẻ như nữ chính đã áp đảo nam chính rồi. Hoan hô. Nam chính dường như không thể làm gì được liền đập nát chiếc điện thoại và bực bội liếc nhìn nữ chính.

Tôi nhếch miệng lên cười nhìn hai cặp diễn viên được yêu thích nhất. Rất đáng để hoan nghênh.

_Nào, bây giờ để tôi vào được chưa.- bà ta khoanh tay vào và nói đầy thách thức.

Nhưng có vẻ nam chính không cam chịu, ông ta đứng đực ra đấy không nhích bước chân của mình.

Tôi cảm giác rằng: hình như mình đã quen với tình cảnh này rồi thì phải? Tôi thấy mặt tôi không động một chút nước mắt. Mắt tôi không còn bị nhòe đi nữa. Nhưng nhìn cái tình cảnh đây thì rốt cuộc đã đến lúc tôi cũng phải ra mặt rồi.

Tôi bước lên, nhìn hai con người đấy và nói:

_Diễn đủ rồi chứ?- tôi liếc mắt nhìn sắc mặt của bọn họ- tôi hỏi là : hai người diễn đủ rồi chứ? Rốt cục còn định diễn đến bao giờ chứ? Hai người đi vào nhà ngay cho tôi.

_Con bé này...- người đàn bà ấy đưa một tay lên vỗ vào mặt tôi- từ bao giờ mày có cái gan quát mắng bọn tao như thế hả? Tao nuôi mày như thế để mày có thể quát tao như thế hả?

mẹ tôi gần từng tiếng nhưng ba của tôi cũng vô cùng phối hợp. Ông ta liền đưa một tay lên và tát vào mặt tôi.

“Bốp”.

Một âm thanh chua chát.

Nhưng tôi không còn gì nữa. Tôi không cảm thấy gì cả. Tôi thấy không hận họ. Bởi mọi người vẫn thường nói khi chúng ta hận một ai đó thì chúng ta vẫn còn tin tưởng, hi vọng vào họ rất nhiều. Nên tôi không cảm thấy hận. Mà tôi sững tấy đỏ và tôi nhìn chăm chăm vào họ:

_Bây giờ chúng ta đi vào nhà được chưa? Thưa ba? Thưa mẹ?

Tôi có một cảm giác lạ. Có một ai đó đang nhìn chăm chăm về phía tôi. Tôi quay lại đằng sau và nhìn. Khái. Tôi sững sốt. Cậu ấy sao lại ở đây? Tôi không muốn ai nhìn thấy tôi trong hoàn cảnh này. Cả cuộc đời này, tôi ghét nhất là sự thương hại thể nhưng được một ai đó chia sẻ gần gũi cũng rất tốt. Nhưng tôi không thích ai đó biết chuyện của gia đình mình.

_Cậu đi đi.- tôi lạnh lùng liếc nhìn cậu ta. Thế rồi tôi quay mặt đi, mặc dù tôi biết cậu ta vẫn đứng đó nhìn tôi cho đến khi tôi vào trong.

Thế rồi họ cũng yên lặng đi vào phòng khách của căn nhà mình.

Tôi vớt cặp sách xuống ghế. Gọi điện cho anh hai. Xong rồi tôi quay ra liếc nhìn họ. Hai con người ở hai ghế đối diện nhau. Lườm nhau.

_Thôi đi! Ngày nào cũng diễn cái trò này. Hai người có thấy cái trò này có cũ không?

_Mày thì biết gì mà nói: con nít mà còn đòi lắm chuyện.- “nữ chính” nói rồi bĩu môi vô cùng điệu.

_Xin thưa với mẹ rằng con đã 17 tuổi rồi. Con đã lớn để đủ hiểu những chuyện đang diễn ra rồi thưa mẹ.- tôi nói xong và để ý đến ánh mắt bà ta. Không biến chuyển nhưng bà ta liếc nhìn tôi.

Tôi nhìn họ với một ánh mắt chán chường.

_thôi được rồi, hôm nay chúng ta hãy nói chuyện một cách tử tế đi!

_Mày muốn nói gì?- bố tôi cất tiếng- chúng tao chẳng có chuyện gì để nói với mày cả.

_Hai người không có nhưng tôi thì có rất nhiều chuyện muốn nói với hai người đấy.- tôi mỉm cười nhìn hai bọn họ một cách đắc thắng- nếu hai người cảm thấy như thế này một thì tại sao không LY HÔN. Đó có vẻ là cách tốt nhất cho hai người đấy.

_Không đòi nào! –có một sự đồng thanh vang lên.

_wow!- tôi ngạc nhiên nhìn họ rồi họ rồi vỗ hai tay của tôi- hai người có một sự đồng thanh phết đấy. Vậy sao hai người cứ cố làm khổ nhau làm gì? Tôi có thể gọi đây là biểu tượng của một tình yêu không nhỉ?

_Mày đừng có nói linh tinh ở đây. – mẹ tôi tức giận, quát tháo.

_Đừng kích động thế, mẹ yêu! Kích động quá không tốt cho da mặt của mình đâu! Nhưng mà hình như mẹ có tật giật mình đấy!- tôi nhẹ nhàng đáp lại và quan sát nét mặt của bà ta. Hơi đỏ nhưng không dễ dàng thấy.

_Thế bây giờ mày muốn gì?- bố tôi bình tĩnh nói. Quà là một con người thật đáng ngưỡng mộ. Một con người như thế này tại sao người mẹ thân yêu của tôi có thể bỏ đi mà ngoại tình chứ?

_Đơn giản lắm... Tôi...- tôi đang định nói...

_Mỹ Anh...- cửa mở ra và anh hai tôi hót hải bước vào.

ồ! Cuối cùng thì người anh trai yêu quý của tôi cũng đã về rồi.

_Anh hai! Ngồi xuống đây đi anh!- tôi mỉm cười nhìn anh ta rồi chỉ về cái ghế mình đang đứng gần nhất.

Tôi mỉm cười nhìn ba người bọn họ. Tôi ngồi xuống ghế. Vắt chân và thông thả đàm phán.

_Hình như cả hai người có vẻ ghét gia đình này lắm. Vậy hai người còn sống với nhau và để hai chúng tôi ra làm gì? Hay là say rượu rồi tưởng nhầm đối phương rồi... làm bừa à?

_Mỹ Anh! Sao em dám nói thế?- anh trai tôi ngắt lời tôi.

_Đến bây giờ mà anh hai yêu quý của tôi vẫn còn đối tốt với họ đến như thế cơ à? Anh hai muốn gì ở tôi và ở họ mà tại sao lại đối xử với chúng tôi tốt thế.- tôi ra vẻ mặt đầy ngạc nhiên hỏi.

_Em nói thế là có ý gì, Mỹ Anh?- anh ta dùng bộ mặt ngạc nhiên hỏi.

_ồ! Anh không muốn nói thì để tôi nói nhé!- tôi nhìn anh ta đầy mỉm cười- có phải anh muốn khỏi gia tài của tôi đúng không?

_E.m.- anh ta muốn ngắt lời tôi.

_Khoan! Bình tĩnh đã anh hai yêu quý đừng xúc động mạnh như vậy. Anh tưởng tôi không biết chắc? Tôi...

_Chúng mày đang làm náo loạn cái gì ở đây vậy?- bố tôi xúc động nói.

_Cũng không có gì cả. Chỉ là về vấn đề tranh chấp tài sản thôi mà!- tôi nhìn ông ta và mỉm cười.

_Có vẻ chúng mày đã đủ lớn để làm cái việc tranh chấp với nhau rồi ấy nhỉ? Tao có cần nói rằng phim truyền hình ảnh hưởng đến chúng mày nhiều quá không?- mẹ tôi nói. Bà ta nhún mày.

_Vâng đúng là thế! Nhưng con nghĩ rằng: sắp đến lúc mẹ phải đi chăm sóc cho da mặt của mình. Nhăn mày nhiều quá không tốt đâu.- rồi tôi lại quay sang nhìn anh trai của tôi- anh hai à! Vỡ kịch đến đây là kết thúc. Chúng ta không thể nhắm mắt làm ngơ được nữa. Tôi... - tôi đưa một tay của mình lên chỉ về phía ngực anh ta và nói- tôi biết tất cả rồi.

Tôi mỉm cười quay gót. Xách cặp và đi lên phòng trong sự ngỡ ngàng của ba con người đó!

Đóng cửa phòng lại.

Tôi thở dài.

Và nước mắt tôi lăn dần xuống.

Từng giọt , từng giọt.

Cuộc đời của tôi thật tệ hại...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17

Cuộc đời của tôi thật tệ hại.

Tôi nghe thấy những tiếng hét và tiếng quát chửi của bố tôi.

_Thằng con trai hỗn hào này. Sao mày dám làm thế với khối tài sản của em mày. Bây giờ, mày còn định làm gì với gia đình tao nữa? Mày có phải con tao không? Mày còn nhớ tao đã dạy cho mày những gì không?- bố tôi quát và những tiếng tát liên hồi.

Tôi vẫn nhớ những gì mà ba tôi đã dạy: Làm một người con trai thì phải trở nên mạnh mẽ. Phải trở thành một bậc quân tử chứ không phải làm một không phải làm một kẻ tiểu nhân. Dù là con gái hay làm con trai cũng giống như nhau không được đánh giá thấp bản thân, luôn tự tạo cho mình một cơ hội gây dựng một sự nghiệp .

Tại sao một gia đình vốn đang rất tốt đẹp lại thành ra thế này? Tại sao một con người đang rất mực khiến chúng tôi kính trọng lại trở thành một con người khiến cho tôi kinh tởm? Quả thực thời gian có thể làm thay đổi tất cả...

_Tất cả im đi! Thật là đau đầu muốn chết!- tôi nghe thấy tiếng của mẹ tôi ở dưới tầng. Bà ta xách chiếc túi của mình lên lưng thững bước từng bước xem chừng có vẻ là nặng nề lắm. Thế nhưng tiếng đồ đạc bị đập vỡ, tiếng ngăn cản, tiếng khóc cứ vang lên đều đặn trong khoảnh khắc này.

Tôi lên mở cửa ra nhìn. Hành lang. Tôi thấy mẹ tôi. Bà ta đang hút thuốc. Bà ta ngồi thở dài. Bà ta khóc... Tại sao? Rốt cuộc là có chuyện gì? Đáng lẽ ra bà ta phải mệt mỏi chứ! Bà ta lôi chiếc điện thoại ra. Đến lúc này, bà ta còn định gọi cho ai ư? Không! Tôi thấy bà ta nhấn tin.

“Bíp”

Tiếng chuông tin nhắn của tôi. Tôi sững sốt. Bà ta nhấn tin cho tôi. Bà ta nhắn gì vậy? Tôi liền choàng quơ lấy chiếc điện thoại. Mở mục tin nhắn.

“Mỹ Anh à! Cứu mẹ với!”

Tôi tròng mắt. Tim đập nhanh. Có chuyện gì đang xảy ra với tôi vậy?

Tôi sợ hãi. Tôi quay ra nhìn mẹ. Đột nhiên tôi thấy bà ta thở dài. Bà ta nhìn về phía tôi. Và... Nở một nụ cười quý dị. Bà ta có vẻ lăm lăm trong mồm cái gì đó với tôi. Nhưng tôi không đoán ra.

mẹ kiếp... Tôi chợt đóng sập cửa lại... lắng nghe... bà ta bước về phòng... Tiếng đóng cửa... Tôi thấy tiếng hai bước chân vội vàng... có bước chân đang đi về phía phòng tôi. Tôi chợt nhanh tay khóa cửa phòng lại...

“tạch”... “tạch”... “tạch”

“cộc, cộc , cộc”

Thế rồi có tiếng bút bi viết trên giấy. Tôi bỗng chợt nhìn xuống khe cửa.

Tôi giật mình.

Trên tờ giấy, có một hàng chữ màu đen.

"Mọi việc không như em tưởng đâu. Hãy quan sát. ở ngay gần em thôi."

Tôi nghe thấy tiếng chân bước đi, có tiếng cười man rợ vang lên phía trên cầu thang. Sau đó là một âm thanh tĩnh mịch.

Rốt cuộc có điều gì đang đang xảy ra?

Tôi hơi sợ nhưng vẫn tự trấn an mình. Như để tìm kiếm một thứ gì đó, tôi bật MSN. Một tin nhắn xuất hiện.

Khải: “Cậu vẫn ổn chứ, Mỹ Anh?”

Mỹ Anh: “Cậu đang thương hại tôi à? Tôi không sao đâu!”

Khải: “Thế thì tốt rồi!”

Mỹ Anh: “Cậu có vẻ thấu hiểu chuyện ở nhà tôi nhỉ!”

Khải: “Tôi không biết gì đâu. Chỉ là bất gặp thôi! Cậu để quên đề thi trong giỏ xe tôi.”

Mỹ Anh: “Vậy sao? Dù sao cũng cảm ơn. Ngủ ngon. à mà, chắc tối nay không làm được bài tập rồi!”

Khải: “Không sao! Ngủ ngon!”

Tôi tắt điện thoại. Thở dài. Lòng đầy thắc mắc. Mọi việc thật sự rất kì lạ. Tất cả điều này dường như trở nên tồi tệ hơn kể từ khi Nhật ra đi nếu tôi nhớ không lầm. Một ý tưởng bỗng lóe lên trong đầu tôi: Hay là đến trường và mở hộp tủ đồ của Nhật. Tôi vẫn thường giữ chìa khóa của tủ cậu ấy bởi khi đó cậu ấy đã nói rằng: “Mỹ Anh à! Mình muốn cậu giữ lấy chìa khóa này bởi nếu như vậy sẽ không còn có một cô gái nào tặng quà cho mình nữa ngoại trừ cậu!”. Lúc đấy tôi không nghĩ nhiều. Tôi chỉ cười sượng đến mức ngoác miệng ra. Vậy nên liệu tôi sẽ tìm thấy một cái gì đó ở trong hộp tủ đồ này chứ? Thôi thì cứ đến đi, biết đâu tôi sẽ tìm được thứ gì đó.

Tại trường.

_Chào bác!- tôi mỉm cười chào bác bảo vệ.

_Sao tối rồi, cháu vẫn còn đến đây?- bác ngạc nhiên hỏi.

_Cháu để quên một số thứ ạ.

_Được rồi cháu vào đi.

Tôi đi một mạch vào trường. Tôi bật đèn hành lang và đi ra nơi chứa đồ của học sinh. Đáng sợ thật đấy. Bởi thường thì mỗi bộ phim học đường nếu có cảnh học sinh đi vào trường buổi tối như thế này, một lúc sau sẽ có một vụ án mạng hay một xác chết oan hồn xuất hiện.

“Cộc”, “um”- có tiếng động.

_Ai đó?- tôi lên tiếng. Nhưng đáp lại là một sự trống vắng kinh khủng. Không có tiếng đáp lại.

Tôi lấy chiếc đèn pin của mình ra soi. Và cất tiếng một lần nữa:

_Có ai ở đây không?- không một ai trả lời.

Thật kì lạ.

Một chiếc bóng vụt qua. Tôi thấy tim mình đập nhanh.

_Ai đó?- tôi liền chạy theo. Đây là hướng về phía sân thượng. Tôi lại liếc nhìn xung quanh cẩn thận.

“Thịch”- cửa sân thượng mở toang. Bóng đen vụt qua.

Giờ này trong trường sẽ không còn ai ngoại trừ bác bảo vệ nhưng bác ấy đang ở dưới phòng trực. Vậy đó là ai. Tôi nghi ngờ rồi chạy theo.

Tôi đứng trên sân thượng. Không có ai. Chỉ có tiếng gió vi vu ngút ngàn.

_Ra đây đi. Rốt cuộc ai đang ở đây? - tôi cất tiếng lên một cách đầy “mạnh mẽ” nhưng không có ai đáp lại. Tôi nhìn thấy một bóng đen đứng trên lan can. Bóng đen đấy là của một nữ sinh. Thật quen thuộc. Nhưng cậu ta đứng trên đấy làm gì. Tôi bước vội về phía cậu ta.

“Phập”. Cầu dao bị ngắt. Mất điện. Trước mắt tôi hơi tối sầm lại vì chưa thể thích ứng với ánh sáng hiện tại. Tôi hơi ngập ngừng. Nhưng tôi không thay đổi sự quan tâm là bao. Lúc tôi nhìn lại vị trí đó. Tôi không thấy ai. Cậu ta đâu rồi? Tôi nhìn xung quanh. Không có ai. Thật kì lạ.

Thế rồi tôi lại bước xuống. Dùng chiếc đèn pin và qua ánh đèn mờ mờ. Tôi nhìn dãy hành lang. Tối tăm. Được rồi. Được rồi. Tôi thấy hơi sợ. Nhớ lại như vừa lúc này. Về. Về. Không tìm nữa để mai tìm sau. Sợ muốn chết đi được.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 18

Ngày hôm sau. Tôi đến lớp.

Không một ai?

Hôm nay được nghỉ sao? Không? Tôi đánh vào đầu mình một cái và mỉm cười. Bởi vì mọi người đi đâu đó thôi. Họ vẫn đang để cặp ở đây mà. Tôi vừa định bước vào lớp.

_Chị Mỹ Anh, Chị Mỹ Anh...- tôi thấy tiếng thở gấp của thằng Tĩ, nó đang chạy về phía tôi.

_Sao vậy nhóc?- tôi mỉm cười và cốc đầu nó một cái.

Nó liền giữ tay tôi lại. Nghiêm túc nhìn tôi rồi nói với một ánh mắt thật đáng sợ:

_Bây giờ không phải thời gian đùa nữa. Có chuyện lớn rồi chị ơi!

_Chuyện gì vậy?

... Tôi hốt hải chạy theo nó... Đến nơi...

Không thể tin được. Cậu ấy... Sao lại nằm ở đây? Khuôn mặt trắng bệch mất sức sống.

_Chị quen biết người đó chứ?- nó thở hổn hển nhìn tôi hỏi.

_Chị biết!- tôi sợ hãi nhìn nó.

_Đó là ai?

_Đó là người bạn thân hồi trước của chị. Cậu ta tên là: Linh Đan.

_Tôi hôm qua chị có đến trường chứ?

_Có.- tôi thấy mình hơi run. Lẽ nào...?

_Chị Mỹ Anh, từ giờ phút này trở đi, mọi lời nói, hành động của chị sẽ bị cảnh sát theo dõi- nó nói tôi với một giọng nghiêm túc- do vậy chị phải cẩn trọng với lời nói và hành động của mình. Cho dù chị chưa đủ tuổi trưởng thành đi chăng nữa.

_Đại ca!- thằng Tèo hốt hải từ đằng xa chạy lại.

_Hó?- tôi nhìn nó. Tim tôi đập mạnh như sợ có một điều gì đó sắp xảy ra.

Cảnh sát đã đến đây rồi. Họ suy đoán nạn nhân tử vong cách đây 10 tiếng. Qua camera có thu được những hình ảnh cuối cùng của chị và nạn nhân đứng trên ban công. Còn những thước phim sau do sự cố mất điện nên không được ghi lại. Thế nhưng ban nãy khi kiểm tra đường dây điện họ phát hiện ra rằng: trong khoảng thời gian 8h29 thì đã bị ngắt điện, và trong khoảng 2 tiếng đồng hồ sau đó. Đã có ai đó nối điện trở lại. Do vậy hiện nay, chị là người bị nghi ngờ nhiều nhất. Đồng thời hiện nay họ chưa khám nghiệm tử thi nên chưa phát hiện ra điều gì đặc biệt nhưng theo suy đoán ban đầu, nạn nhân đã tử vong do ngã từ trên tầng cao xuống.

Tôi sửng sốt. Nhất thời run lên một cái. Vậy ra người tối qua tôi gặp không ai khác đó chính là Linh Đan. Tôi không hề biết gì.

_Mỹ Anh.- một tiếng nói từ xa vọng lại như an ủi tinh thần cho tôi- Cậu đã biết tin rồi!

_Khải à? Giờ tôi phải làm sao đây?

_Cậu cứ bình tĩnh. Tôi sẽ giúp cậu.- cậu ta nhìn tôi và ánh mắt tràn đầy thần khí khiến cho tôi an tâm thêm phần nào.

“Xin mời em Hoàng Mỹ Anh lớp 11A0 lên phòng ban giám hiệu. Xin nhắc lại một lần nữa, xin mời em Hoàng Mỹ Anh lớp 11A0 lên phòng ban giám hiệu.”

Cả ba con người đều nhìn chăm chăm tôi khích lệ tinh thần cho tôi.

Tôi gật đầu, vững vàng cất bước đi. Bỗng chốc tôi nhìn thấy từ phía đằng xa. Cô bạn cùng bàn- Thanh Nhã, đang đứng nhìn tôi. Nhìn theo những bước chân tôi đi và mỉm cười một cách đầy thân thiện.

Tại phòng hiệu trưởng.

“cốc, cốc, cốc”

_Mời vào.- tiếng thầy hiệu trưởng vang lên.

_Dạ, chào thầy.- tôi bước vào.

_Vào đi.- thầy mỉm cười nhìn tôi. Đến khi tôi bước đến chỗ thầy, thầy lại ra lệnh- em ngồi xuống đi.

Tôi ngồi xuống và liếc nhìn căn phòng này. Đây là một căn phòng gọn gàng sạch sẽ với tông màu chủ đạo là màu ấm nên khiến con người không quá bị áp lực.

_Được rồi.- thầy mỉm cười- bây giờ tôi sẽ để cho cảnh sát ngồi nói chuyện với em.

Thầy hiệu trưởng bước ra ngoài và người cảnh sát đang ngồi ở phía bên cạnh liền nhếch miệng cười. Cái điệu cười ấy khiến cho tôi hơi ớn lạnh.

_Chào cháu.

_Chào chú.

_Trước khi bắt đầu cuộc điều tra cháu có gì muốn nói không?

_Vi hiện tại cháu chỉ trong tình trạng bị nghi ngờ, cháu có bị tạm giam không?

_Không bởi chú không xin giấy phép của cơ quan.- một hồi- chúng ta bắt đầu được rồi chứ? Kể từ bây giờ mọi lời nói của cháu sẽ được ghi âm lại.

_Vâng.

_Linh Đan là bạn thân của cháu?

_Vâng.

_Thông qua điều tra từ một số người bạn của Linh Đan cho thấy, cháu và Linh Đan có hiềm khích với nhau khi còn bé?

_Không có ạ.

_Vậy sao hai người không chơi thân với nhau nữa?

_Mẹ cháu phá hoại gia đình của bạn ấy.- tôi nói xong liền nhìn ông cảnh sát, tôi thấy đáy mắt ông ta lộ ra một tia châm biếm.

_Tôi hôm qua cháu đến đây làm gì?

_Tìm một số đồ đạc mà cháu cần tìm. Chú có thể xem qua camera.

_Sao cháu lại đi lên sân thượng?

_Cháu thấy lạ bởi cháu nghe thấy một số tiếng động cùng một bóng đen.

_Như những nữ sinh khác thì họ sẽ thấy sợ, tại sao cháu không thấy sợ?

_Cháu tò mò.

_Chỉ thế thôi?

_Vâng.

_Được rồi. Chúng ta kết thúc tại đây.

Thế rồi chú ta nhanh nhẹn bước ra ngoài.

Tôi cũng bước ra ngoài. Khải cùng hai thằng Tí và Tèo cũng đang chờ tôi.

_ Mỹ Anh.- Khải gọi tôi.

_ Đại ca!- hai thằng Tí và Tèo chạy lên phía trước tên Khải- họ không làm khó chị đấy chứ?

_ Không có!- tôi mỉm cười nhìn hai người bọn họ.

_ Đại ca, vừa rồi bọn em đã bàn bạc rằng chúng ta sẽ xem lại camera một lần nữa để xác định rồi đi lên phía sân thượng xem xét.

_ Được- tôi gật đầu, đồng ý

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 19

Trên máy tính.

_ Bây giờ bọn em sẽ quay lại cảnh khi chị và Linh Đan trên sân thượng ngày hôm qua.- hai thằng Tí và Tèo nhìn tôi.

_ Được.- Khải nói.

Chúng tôi xem đoạn băng đầy chăm chú. Có thể đã xem đi xem lại đến hàng trăm lần. Cho đến khi hình như Khải bắt gặp một điều gì đó.

_ Khoan đã.- Khải cất tiếng. Thằng Tí liền nhanh chóng dừng đoạn băng lại.

_ Anh phát hiện thấy điểm gì khả nghi sao?- thằng Tí hỏi.

_ Hãy nhìn ở vị trí này mà xem- Khải chỉ vào hướng đó- Hình như có cái gì buộc vào bụng của Linh Đan. Các cậu có thấy không?

Cả ba chúng tôi đều nhìn kĩ. Đúng. Đúng là có một sợi dây.

_ Các cậu hãy nhìn thử về tư thế của nạn nhân đi- cả ba chúng tôi đưa mắt nhìn- Rõ ràng có thể nhận ra rằng đầu của Linh Đan đang trong tư thế ngoẹo cổ. Không hề nhận ra mình đang làm gì.- Thế rồi cậu ấy lại chỉ về hướng của tôi- Trong khi đấy Mỹ Anh lại đứng từ phía này, chứng tỏ cậu ấy không hề là hung thủ.

Thế là cả ba chúng tôi đều nhìn cậu ấy với ánh mắt khâm phục. Rồi trong mắt cậu ấy ánh lên niềm vui vì tôi không phải là thủ phạm và bản thân tôi đã được chứng minh. Tôi bắt gặp ánh mắt cậu ấy thì chỉ nhìn cậu ấy cười. Nhưng dường như Tèo vừa nhận ra điều gì đó, nó liền lôi chiếc điện thoại của nó ra.

_ Alo? Có phải các anh là người giám nghiệm tử thi đúng không?- Tèo nói- làm ơn hãy xác minh cho tôi rằng: có phải Linh Đan đã sử dụng một lượng thuốc nào đó và trên eo của cô ấy có dấu hiệu bị lằn do dây thừng buộc gây ra không. Cảm ơn.

_ Chúng tôi sẽ gửi kết quả cho cậu trong thời gian ngắn nhất.- phía bên kia đầu dây điện thoại đáp lại.

Thằng Tèo gấp điện thoại và nhìn chúng tôi, nó liền gật đầu ra hiệu. Tôi hiểu điều nó muốn nói. Vậy tiếp theo chúng tôi cần làm đấy chính là:

_ Lên sân thượng và kiểm chứng điều chúng ta vừa phát hiện.- thằng Tí vỗ đùi đen đét.

Nhìn họ như vậy, tôi dường như cảm kích họ vô cùng. Tôi vẫn nhớ, hồi học cấp hai, đã có một người bạn gái hỏi tôi rằng: “thế nào là bạn?”. Lúc đó tôi đã nhìn cô ấy, mỉm cười và nói rằng: “Bạn bè đó là lúc chúng ta gặp hoạn nạn luôn ở bên cạnh giúp đỡ chúng ta. Đó là những người đồng hành cùng chúng ta trong những lúc vui buồn nhất.”. Và bây giờ khi đứng ở đây, tôi xúc động và nhận ra rằng: gần ngay thôi, có những người bạn tốt vô cùng mà tôi luôn có thể tìm ra và cảm nhận được tình cảm mà họ giành cho tôi. Thành thực cảm ơn các cậu...

Trên sân thượng.

_ Bây giờ chúng ta sẽ tìm vị trí đứng của Linh Đan.- Khải nói- Mỹ Anh cậu còn nhớ chứ?

_ Tôi nhớ! Cậu ta đứng ở vị trí kia!- tôi nhớ lại và chỉ về phía Linh Đan đã đứng.

_Được rồi! Bây giờ chúng ta sẽ bắt đầu xem xét.- Khải ra lệnh nói.

Trong khoảng thời gian đó chúng tôi đã dừng lại đoạn băng kia và để nhằm xác định và tìm ra dấu vết nào đó của dây thừng. Nhưng có vẻ không dễ như chúng tôi tưởng bởi ở trên sân thượng này, theo thời gian, một số thành tường không còn giữ nguyên được trạng thái ban đầu nên dường như để tìm ra được dấu vết.

Trong khi mọi người đang nỗ lực tìm kiếm, tôi cố gắng hồi tưởng lại mọi chuyển động cũng như âm thanh của buổi tối ngày hôm qua. Tôi đứng đây suy nghĩ và xác định được hình ảnh của Linh Đan. Sợi dây thừng buộc eo cô ấy. Tôi suy đoán và đặt mình vào hung thủ.

Nếu tôi là hung thủ, tôi sẽ: tìm một chỗ có thể quan sát được nhất cử nhất động của tôi và khiến cho máy quay không thể phát hiện. Vậy nên, tôi nhìn xung quanh. Đồng thời vì hung thủ có sử dụng dây thừng và camera đặt tại phía bên trái sân thượng. Nên điểm mù của camera: Đó là ở phía cạnh của khu vực nhô lên của sân thượng. Đồng thời, ở đây đã từng có một cái gương cầu lồi nếu tôi nhớ không lầm. Thế nhưng... tôi bước ra thì.. chiếc gương đã biến mất và chỉ còn lại phần cán gương bị gãy. Tôi nhìn sát lại và chú ý hơn thì có thể nhìn thấy được một vài sợi gai nên có lẽ đó chính là thành phần của sợi dây đã buộc eo Linh Đan. Suy nghĩ một hồi lâu, tôi liền nhìn ra phía vị trí điểm mù đó... Ợi đã. Có dấu vết của giày. Nhưng nhìn dấu vết này... Có lẽ đó là khoảng size 37-39. Đó là dấu vết của một nữ sinh? Tôi đoán thế bởi vì có vẻ dấu giày này rất trùng khớp với dấu giày của tôi. Hơn nữa, còn có một đoạn trượt dài nho nhỏ do dấu giày bị chéch do lực ma sát. Và không chần chừ, tôi liền gọi ba người bạn họ.

_Các cậu? Lại đây! Tôi dường như đã phát hiện ra điều gì đó này!- tôi gọi ba người bạn họ.

Thằng Tí chồm hồm ngồi xem, dựa theo độ dài, và dấu vết của giày để lại, nó cất tiếng.

_Dường như hung thủ có vẻ trụ rất lâu với cái xác đấy.- nó nhìn tôi cười.

_ón lạnh!- tôi đáp lại. Nhưng hình như lúc đấy cậu ta chưa hẳn đã chết- chị nghĩ cậu ta có vẻ bị đánh thuốc mê thôi bởi trước đó chị đã nghe được tiếng chống cự rất nhỏ.

_Bây giờ có vẻ đã đến lúc gọi điện cho cảnh sát để họ kiểm chứng một lần nữa rồi đấy.- thằng Tèo nhìn tôi cười. Vì bây giờ đã là khoảng hơn 9h, nắng đã lên đến đỉnh, thằng Tèo vì để bảo vệ cho con mắt của nó, nên nó đã đeo một chiếc kính dâm. Thế nhưng khi nó vừa nói xong câu đấy, cái kính râm nó liền chỉnh lại rồi vênh mặt lên với tôi.

_Làm trò, mày! – tôi lấy cái khuỷu tay cốc vào đầu nó cho nó đỡ vênh. Thế rồi nó liền trừng mắt nhìn tôi, lòng đầy oán hận.

Khi cảnh sát đến, đã là một tiếng sau đó.

10h.

Họ đưa cho chúng tôi một kết quả khám nghiệm, có phát hiện được một số vết lằn ở trên cổ và trên eo nạn nhân. Và trong cơ thể nạn nhân còn phát hiện được một ít chất Botulinum.

_Đấy là chất gì?- tôi thắc mắc hỏi.

Từ phía cảnh sát, họ cũng vui vẻ trả lời rằng:

_Đây là một loại chất độc ngăn chặn luồng thần kinh đến cơ, do đó làm liệt vận động cơ. Một lượng nhỏ của chất độc này cũng có thể giết chết rất nhiều người. Nạn nhân sẽ bị mờ mắt, nói liú, khô miệng và khó nuốt ... Hệ hô hấp bị tổn thương và gây ngạt thở dẫn tới tử vong.

Hung thủ thật là một con người đáng sợ.

Nghĩ đến tình cảnh ngày hôm đấy, tôi run người.

Họ đi lên sân thượng và bắt đầu khám sét và tiến hành đo và phân tích dấu giày. Lần này không còn là chút qua loa đại khái nữa, họ bắt đầu tiến hành một cách cẩn thận hơn. Và việc tôi trong sạch đã được chứng minh. Thế nhưng để tìm ra được hung thủ, tôi vẫn bắt tay vào tiến hành điều tra với họ.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Bước chân vào lớp, những con mắt nhìn về phía tôi có chút sợ hãi, có chút miệt thị, dường như phải chăng không tin tưởng vào bản thân tôi. Tôi rất muốn minh oan cho bản thân mình nhưng có lẽ minh oan với họ cũng vô dụng cho nên tôi cũng thôi. Chỉ cần bản thân tôi biết và cảnh sát biết rằng: Mỹ Anh tôi

đây trong sạch vô cùng là được rồi.

Tôi lặng lẽ, tiến về phía mình. Lúc này, tôi cảm nhận thấy một ánh mắt luôn nhìn chăm chú tôi không dời. Tôi tìm kiếm xung quanh, sau cùng là tôi phát hiện ra, đó là ánh nhìn của ... Thanh Nhã. Tôi nuốt nước bọt. ... ực. ... Tôi cảm thấy rằng: cậu ta dường như muốn ăn tươi nuốt sống tôi.

_Chào cậu.- tôi mở ra một nụ cười thân thiện đầy gương gạo.

Thế nhưng cậu ta:

_Lẽ ra giờ này, cậu không nên ở đây!- cậu ta nói và tôi... Và tôi thấy buốt lạnh sống lưng. Tôi đã đọc truyện trinh thám nhưng với cách ăn nói của cậu ta, tôi có thể liên tưởng ngay ra rằng: cậu ta chính là một kẻ thâm hiểm biến thái. Ôi mẹ ơi, con muốn đi động thổ. Cậu ta nói khiến cho tôi đã sợ cậu ta rồi lại càng sợ hơn, tựa như cậu ta là một con rắn độc chỉ hận không thể tiến gần tôi ngay lúc này. Cậu ta nói xong, tôi chỉ biết: im lặng là điều trân quý nhất lúc này.

Người cậu ta phát ra một thứ hàn khí khiến tôi rét lạnh. Tôi ngồi xuống ghế rồi cố gắng dịch ra đầu bàn cách cậu ta càng xa càng tốt. Dính vào từng này thứ chuyện là đủ rồi.

_Mỹ Anh.- bỗng nhiên cậu ta nói.

_Hà?

_Nghe nói nữ sinh đây là bạn thân trước kia của cậu?

_ừ.- tôi đáp lại mà sao thấy lòng mình buồn rười rượi. Nhưng ... sẽ không có lí do gì để cho cậu ta có thể hỏi những câu hỏi này. Không lẽ nào... Cậu ta... Nhưng cậu ta mới đến, có thù oán gì với tôi đâu chứ. Tôi một lòng đầy thắc mắc.

_Cậu không cảm thấy vui vì đã có người trả thù cho cậu sao?- cậu ta nói khiến bản thân tôi rùng mình. Tôi không đáp lại.

Thế rồi trong suốt buổi học đây, tôi và cậu ta không nói chuyện. Tôi thấy cậu ta có vẻ kì lạ mặc dù cậu ấy đối xử với mọi người rất bình thường.

Sau giờ học chúng tôi gặp mặt. Cả bốn người đối mặt với nhau.

_Đại ca!- thằng Tèo mở miệng- em nghĩ bây giờ cho dù không nhắc đến chuyện đây thì chúng ta vẫn phải đối mặt.

_Hờ? Chuyện gì?- tôi vẫn chưa thực sự hiểu điều nó muốn nói là gì.

_Chuyện anh Nhật.- thằng Tí nói, trong lòng tôi nổi bùm bùm bùm. Tôi thở dài một tiếng tự an ủi bản thân mình rằng trước sau gì vẫn phải đối mặt. Thế nhưng điều tôi lo lắng lại không phải chuyện này nữa mà là Khải. Cậu ấy... sẽ để ý chứ?

_Tôi không sao. Cậu không cần để ý.- Khải nói. Nhưng mà tôi nghĩ thấy được mùi dấm chua ở đây. Hừm... có ai đang ghen à nha. Nên tôi híp mắt lại cười cười nhìn Khải làm cậu ấy bất chợt mà đỏ mặt.

_Chuyện anh Nhật, anh Khải đã nói rõ với bọn em. Nên chúng ta không cần kể lại sự việc thế nhưng, hiện tại, có thể thấy được rằng: kể từ sau sự ra đi của anh Nhật, chị vẫn giữ chìa khóa hộp tủ đồ và chưa có ai đụng chạm đến nó phải không?- thằng Tèo nói.

_Đúng.- tôi đáp lại.

_Vậy bây giờ chìa khóa ở đâu?

_Trong cặp chị.

_Đưa nó cho em.

Chúng tôi lấy chìa khóa và bắt đầu đi xem xét mọi thứ. Không có vẻ gì đặc biệt. Chỉ có một số bức thư tình do các nữ sinh trong trường gửi, một số bài kiểm tra, và một cuốn nhật kí. Đây có thể là vấn đề trọng yếu nhất.

_Uhm... Vậy sao chúng ta không đi xem thử tủ đựng đồ của chị Linh Đan nhỉ?- thằng Tèo đột nhiên phát biểu.

_Nhóc độ này có vẻ thông minh hiểu biết nhiều phết đấy.- tôi nhìn nó cười cười.

_Có lẽ chỉ có ai đó không chịu sử dụng IQ của mình thôi.- nó nói móc tôi. Con mẹ nó chứ. Tôi nhìn nó, ánh mắt tôi tràn đầy sát khí, tôi thề rằng nếu có cái vật nào đó thật nguy hiểm ở đây, tôi sẽ phang cho nó vài quả để nó bớt tự kiêu đi.

_Nhóc con độ này được lắm rồi đấy!- tôi phát ra hàn khí nên ngay lập tức nó thu lại bộ nanh vuốt của mình.

_Hi hi hi... hình như chị lại nói hơi quá!- nó nói xong liền liếc nhìn đi chỗ khác.

Bước đến phía chiếc tủ đó. Chúng tôi mở cánh tủ ra. Nó thật gọn gàng ngăn nắp. Nhưng trong chiếc tủ đó chỉ độc duy nhất một thứ: đó là một cuốn sổ

nhật kí.

Ngay lập tức, chúng tôi nhìn chăm chăm nhau, lòng đầy háo hức chỉ chờ không thể mau chóng chia làm tư cho mỗi người. Tôi nhìn thấy được khát vọng của bọn họ nên đã sử dụng quyền nữ vương của mình.

_Tôi là phụ nữ ở đây. Do vậy tôi có quyền.- tôi nói xong nhìn ba người bọn họ. Bọn họ mặt ỉu xù. Tôi mỉm cười đắc thắng.

Chúng tôi liền giở ra xem, hàng chữ ngay ngắn, gọn gàng.

“Trang 1:

Hôm nay, bầu trời trong xanh. Tôi thấy trong người không được khỏe cho lắm.”

_Thế là hết?- thằng Tĩ cảm thán.

Tôi liền gõ vào đầu nó một cái.

_Chị đây cho mày đọc cùng đã là quý hóa lắm rồi, mày con muốn gì nữa?- tôi gào thét- nhật kí con gái chỉ cần chừng này chữ thôi là nhiều rồi!

_Em bỗng rất muốn tìm hiểu xem nhật kí của chị thế nào.- nó bĩu môi một cách dễ thương.

_Yên tâm đi! Chú mày không có cơ hội cao quý đó đâu!- tôi nhìn nó, nở một nụ cười đầy khích lệ.

Nó “hừ” một tiếng. Chúng tôi liền bật cười.

Chúng tôi lại tiếp tục đọc.

“Trang 2:

Hôm nay, trời mưa to. Tôi đang đi trên đường về, cảm thấy hơi lạ. Thấy hơi rợn. Như kiểu có ai đó theo dõi tôi. >-

Chúng tôi nhìn nhau...

“Trang 3:

Đã mấy ngày nay tôi không viết nhật kí, tôi thấy cảm giác kia càng lúc càng chính xác hơn. Hôm qua tôi đã phát hiện ra một nữ sinh, hay đi theo tôi, cô ấy hình như là một nữ sinh mới đến bên lớp 11A0 hay sao. Tại tôi đã từng ngó qua nhìn cô ấy khá nhiều lần. Nhưng hôm nay, tôi không thấy nữa.”

Chúng tôi dường như cảm nhận được manh mối.

“Trang 4

Hôm nay tôi nhận được một hộp quà, bên trong có một hộp son, nó được đặt ở trước cửa thêm. Mác nhãn vẫn chưa được bóc. Hàng hiệu. Và có kèm theo một dòng chữ: “Chúc cậu luôn luôn hạnh phúc”. Tôi thấy hơi kì lạ. Liệu có ai đang thầm thương trộm mến tôi. Nhưng mà không sao! Tôi đã có bạn trai rồi với lại dù sao cũng hàng xịn mà. Đương nhiên. Dùng luôn.”

“Trang 5

Hôm nay, tôi ở lại trường hơi muộn. Hi... Tôi định sẽ làm một trò chơi giành tặng cho người bạn thân đã phá hoại gia đình của tôi... Mỹ...”

Đọc đến đây, tim tôi lạc mất một nhịp bởi cũng từ chính trang này trở đi là kết thúc. Cũng đồng thời là một dấu tòi mực đáng sợ. Chúng tôi nhìn nhau như thẩm nhận ra. Rốt cuộc đã tìm ra được hung thủ rồi. Người đó chính là:

Vũ Thanh Nhã- cô bạn ngồi cùng bàn với tôi.

_Mỹ Anh! Cậu có nhận ra rằng: giờ phút này, cậu đang gặp nguy hiểm không?- Khải nhìn tôi.

Và cuối cùng tôi đã nhận ra: tôi chính là mục đích mà hung thủ muốn nhắm đến. Tôi im lặng không đáp lại Khải.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Tôi đây chính là con người mà trong tương lai sẽ bị bắt cóc, dọa nạt, ... đủ các kiểu từ phía hung thủ. Vậy nên vì để bảo vệ cho tôi, Tì, Tèo và Khải đã thay phiên nhau hộ tống tôi về nhà và đi học. Nghe ra thì có hơi nực cười nhưng bắt buộc phải như vậy. Khi nhìn thấy cảnh này, người mẹ của tôi đã nói:

_ Có vẻ mày còn trắng hoa hơn mẹ mày rồi đấy!- bà ta cười rồi nhếch khóe miệng của mình.

_ Nhưng con cảm thấy vẫn còn thua kém người mẹ thân yêu của con nhiều lắm ạ.- tôi lễ phép đáp lại nhưng bà ta chỉ trừng mắt với tôi mà không nói gì.

Còn người cha “thân yêu” của tôi thì ông ta... đã tát tôi hai cái và nói với tôi rằng:

_ Hai mẹ con chúng mày bản chất không thua kém gì nhau.- nói xong ông ta bỏ đi.

Còn anh trai tôi, sau ngày hôm đấy, chúng tôi không nói chuyện mà chỉ liếc mắt nhìn nhau. Nhưng khi biết điều này, anh ta chỉ vỗ tay vài cái, nhoen miệng cười rồi rời đi.

Cuộc sống với gia đình này, thật ảm đạm chứa nhiều điều thú vị.

Tôi tắm rửa và đi lên phòng của mình.

“tút”. Có một tin nhắn được gửi đến. Là ai vậy ta? Tôi tự hỏi. Tôi mở tin nhắn ra và xem:

“Xuống nhà được không? Tôi có chuyện muốn nói.”

Đây là tin nhắn của Khải? Giờ này gặp nhau làm gì vậy? Tôi lòng tràn đầy thắc mắc.

Tôi nhẹ nhàng bước xuống nhà, rồi rón rén mở cửa. Tôi đi ra khỏi cổng và đứng một hồi lâu sau. Thì tôi bỗng nghe thấy tiếng động từ đằng sau lưng, thế nhưng khi tôi chưa kịp quay lại thì trước mắt đã tối sầm và phần gáy đau điếng. Lúc bấy giờ tôi mới nhận ra, mình đã mắc bẫy rồi. Nhưng đã muộn mất rồi.

Lúc tôi tỉnh lại thì bấy giờ mặt trời đã bắt đầu le lói những tia nắng. Tôi bỗng thấy hơi đau đầu rồi chợt nhớ ra rằng mình đã bị đánh cho bất tỉnh. Tôi liền nhìn xung quanh để xác định vị trí của mình.

Tôi bỗng bật cười. Đọc nhiều truyện trinh thám rồi, tôi cũng tưởng rằng mình sẽ bị nhốt trong một căn nhà kho tối tăm, chuột chạy tung tăng, xung quanh toàn mùi ẩm mốc. Thế nhưng có vẻ hơi trái ngược lại. Tôi bị nhốt trong một căn phòng có vẻ nằm trên gác mái, vô cùng xinh đẹp, có rất nhiều gấu bông nhưng điều khiến tôi kinh hãi đó là: toàn bộ các con gấu bông ở đây đều bị mất một bên mắt, bông đều bị lòi hết ra. Còn có đó là rất nhiều ảnh của tôi, nhưng các tấm ảnh đó đều không nguyên vẹn mà những tấm ảnh đó đều bị cào xé rách nát một cách thảm thương nhưng bị cào xé chỉ có tôi. Thì ra tôi đây chính là kẻ của khiến cho người khác ghen tị. Tôi thật là cười không ra nước mắt. Tôi thật tự hỏi mình đã làm gì để cho con người này ghen tị như vậy chứ?

Tôi đang nhìn ngó xung quanh xem có cái gì có thể giúp cho tôi thoát ra khỏi đây được không thế nhưng hung thủ có vẻ trối rất chặt và đặt tôi ngồi trên cái ghế nên xem chừng muốn thoát cũng khó khăn. Tất cả chỉ tại cái ghế đáng ghét này. Tôi liền nhìn cái ghế rồi nguyên rửa thầm nó trong lòng. Thế rồi, cánh cửa của căn phòng bỗng mở, một thứ ánh sáng phát ra, một mùi hương nồng đậm quyến rũ bỗng nhiên xuất hiện- đó là mùi hương của thức ăn. Bụng tôi liền réo lên một cái “lục” “lục”. Và tiếng cửa đóng lại. Cuối cùng hung thủ đã xuất hiện. Người đó là ai? Đương nhiên là người đó là Thanh Nhã. Như trong tâm đoán của chúng tôi.

Cậu ta bước vào nhẹ nhàng và mỉm cười với tôi:

_ Cậu dậy rồi à? Cậu đói đúng không?

Tôi thờ dãi tự nhủ rằng cậu ta hỏi câu này có quá thừa thãi chẳng?

_ Sao cậu lại bắt tôi tới đây?- lòng tôi tràn ngập thắc mắc.

Thế nhưng không nhanh không chậm, cậu ta liền giáng cho tôi một cú tát.

“Bốp”

Tôi trừng mắt nhìn cậu ta thì cậu ta chỉ cười nhìn tôi và đáp lại:

_ Ăn trước đi rồi chúng ta bắt đầu nói chuyện. Cậu dậy sớm phết đấy! Mới có 6h thôi.

Tôi im lặng nhìn cậu ta đút cho tôi ăn. Trông cậu ta khác hẳn bình thường mà tôi gặp. Một bản chất phù thủy đến kinh ngạc. Tôi vừa ăn vừa nhìn cậu ta, tôi tự nhủ với bản thân mình rằng: liệu đã có ai đó phát hiện ra tôi đã biến mất chưa?

_ Cậu đang tự hỏi xem có ai phát hiện ra cậu biến mất chưa ư?- cậu ta nhìn tôi. Tôi tự nhủ: từ khi nào cậu ta đọc được suy nghĩ của tôi vậy? Tôi liền nhìn cậu ta mà không nói như để chờ đợi câu trả lời - vậy để tôi trả lời cho: Đáp án là chưa đâu!- cậu ta vừa nói xong vừa phát ra những trận cười đầy mỉa

quái. Tôi ớn lạnh.

Thế rồi, tôi thấy cậu ta nhìn chăm chăm tôi một hồi lâu rồi nói rằng:

_ Cậu biết tất cả rồi đúng không?

_ Chuyện gì?

_ Đừng giả bộ ngạc nhiên nữa!- cậu ta nhếch mép cười- tôi thừa nhận cái chết của Linh Đan là do tôi gây ra! Và... còn cậu... Tôi cũng sẽ giúp cậu có cái chết như cậu ta nhưng như những con thú săn mồi: Trước khi giết chết là phải... đùa giỡn...- thế rồi cậu ta có những hành động liên tưởng rồi cười một cách man rợ. Tôi nói đã gà hết sống lưng. Tôi giờ đây trong lòng thâm nhủ có ai đó mau mau đến đây giải cứu tôi đi chứ như thế này chắc tôi xộc máu ra mà chết mất. Tôi chắc không thể ở với con người đầy biến thái như thế này được. Tôi chỉ sợ rằng cứ ở mãi với cậu ta thì đến một ngày nào đây tôi cũng biến thái như thế.

Đoạn, cậu ta đứng lên và lấy một chiếc khăn tay có tẩm một thứ thuốc gì đó. Tôi nghĩ lại là thuốc mê nữa sao. Tôi thờ dãi, không dây dụa và chờ cậu ta tới.

_ Mỹ Anh à? Cậu rất thông minh nên chắc cũng sẽ đoán được thôi mà. Đây chính là thuốc mê. Còn vì để đảm bảo mọi thứ thì tôi chắc phải di dời cậu rồi- cậu ta đưa chiếc khăn mùi soa đến chỗ tôi và trước mắt mọi thứ tối sầm.

Tôi cứ tưởng được ở trong căn phòng đẹp đẽ sa hoa nhưng chắc là phải nghĩ lại rồi. Cuối cùng không sớm thì muộn thì cũng phải đối mặt với tầng hầm, nhà kho cũ kĩ thôi...Aizzz... thật mệt mỏi...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 22

Tôi chìm vào trong giấc ngủ dài sau khi hít khi gây mê.

Trong mơ, tôi đã gặp lại Nhật.

_ Mỹ Anh, sao cậu lại ở đây?- cậu ta nhìn và bước đến bên tôi. Tôi không hiểu ý cậu ấy là sao?

_ Ý cậu là gì?- tôi hỏi cậu ta lòng đầy thắc mắc.

_ Cậu không thể chần chừ được nữa Mỹ Anh à!- Nhật thờ dãi. Rồi đưa một tay lên vén mái tóc của tôi nhìn tôi với một ánh mắt tràn đầy yêu thương- mình muốn nói rằng hiện tại nếu cậu không trốn ra khỏi đây thì mọi thứ sẽ chấm dứt.

Tôi cảm thấy nghi ngờ:

_ Tôi không hiểu?- tôi nhìn cậu ấy lòng đầy thắc mắc.

_ Cậu ta sẽ làm thật.- nói rồi Nhật biến mất.

Và thế là tôi bừng tỉnh. Một mùi hôi thối bỗng xộc vào mũi tôi. Nhưng đáng tiếc đây không phải là nhà kho bỏ hoang mà đây là... tầng hầm của nhà Thanh Nhã. Tôi thờ dãi. Không có một tí ánh sáng lọt khe chỉ có một cái bóng đèn lắt lư phía trên đỉnh đầu. Tay chân bị trói chặt. Đồ đạc bị tháo dỡ hết ra. Tôi chẳng thể làm được cái gì nhiều. Cơ hội thoát ra khỏi đây có vẻ là 5%. Quá ít ỏi. Chẳng biết liệu tôi có bị bỏ đói nữa không đây là điều làm tôi vô cùng băn khoăn và suy nghĩ.

Tôi ngồi một lúc lâu, rồi cuộc thấy chán quá. Tay chân tôi quá vô dụng chỉ hi vọng có thể được mọi người cứu sống càng nhanh càng tốt. Do vậy tôi quyết định... đánh một giấc rồi tỉnh sau.

Trong cơn mơ tôi gặp lại một cảnh tượng khi xưa. Có một ông thầy bói từng nói với tôi rằng:

_ Con bé này số phúc. Nó gặp rất nhiều vận may.

Tôi thờ dãi và chìm đắm trong giấc mơ của mình.

Chắc tôi sẽ ổn thôi!

Thế nhưng có vẻ tôi không được buông tha một cách dễ dàng như vậy.

Trong cơn mơ này, tôi gặp lại Thanh Nhã, tôi thấy cô ta cầm theo con dao đến gần tôi. Nhìn thấy điều này, tôi đã cố chạy trốn. Nhưng khi tôi vừa nhấc đôi bàn tay của mình lên, tôi không cử động được. Khi tôi cố nhấc chân lên thì chân tôi như bị động cứng lại. Cậu ta thì ngày càng đến gần tôi. Khi tôi nhìn lại đôi bàn tay và bàn chân của mình thì tôi lại phát hiện ra tôi bị gông xích kìm hãm. Tôi cố tháo những chiếc khóa đó ra nhưng càng khóa thì nó lại càng thắt chặt và ngăn cho tôi không cử động. Tôi sợ đến phát hoảng và tự hỏi mình sẽ kết thúc như thế này ư?

Khi tôi nhìn ra bốn phía xung quanh thì tôi thấy những người bạn học cùng lớp với tôi. Họ ra sức cổ vũ động viên Thanh Nhã tiến về phía tôi. Một số người cười đùa, còn một số người thì lại nằng nổ quay lại cảnh tượng thú vị này.

Tôi lại tìm kiếm hình bóng của Khải. Nhưng sao cậu ấy lại đứng ở đây. Tôi giương ánh mắt cầu xin, tôi hét lên nhưng có vẻ cậu ấy không nghe thấy. Tôi phải làm sao bây giờ?

Tôi hét khản cả cổ nhưng xung quanh chỉ có tiếng cười.

Tôi nhìn về phía trước thì tôi thấy Thanh Nhã đang đứng tại chỗ nhìn tôi. Cậu ta cười và...

Tôi ngập mình trong bóng tối.

Tôi không còn thấy gì nữa.

Lòng tôi đau đớn.

Và....

Tôi tỉnh giấc. Một giấc mơ kinh khủng... Liệu nó có phải là điềm báo trước tương lai không?

Tôi lau mồ hôi và thở dốc.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Ngoại Truyện Khi Mỹ Anh Bị Bắt Cóc

Như thỏa thuận ban đầu, hôm nay, đến phiên của Tí và Tèo đến hộ tống Mỹ Anh đi học.

Đồng hồ đã điểm 6h45. Hai đứa vẫn chưa thấy Mỹ Anh đâu. Có vẻ hai đứa đã bắt đầu thấy kì lạ. Nhưng khi chúng nó gọi điện thì vẫn chỉ là những câu quen thuộc:

“số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”. Chúng nó thấy có điểm kì quái.

Khi thằng Tí nhìn thấy vị anh trai “đáng kính” của Mỹ Anh bước ra ngoài thì nó liền chạy lại hỏi thăm. Nhưng đáp lại chỉ là một sự ngạc nhiên của vị anh trai đó:

_ Nó chưa đi học sao?- nháy mắt trong mắt ba người bọn họ thấy lo lắng. Họ tự hỏi bản thân Mỹ Anh giờ này tại sao vẫn chưa đi học.

Khi anh trai cô lên kiểm tra phòng ngủ thì chỉ là một căn phòng trống không thấy chủ nhân nhưng trên bàn học lại xuất hiện một bức thư. Anh trai Mỹ Anh mở phong thư ra thì liền nhìn thấy em gái mình trong một căn phòng “quỷ ám”.

Lúc nhận được tin tức này của anh trai Mỹ Anh, thằng Tèo liền thông báo cho Duy Khải rằng Mỹ Anh đã bị bắt cóc thì Khải chỉ trấn an bọn nó bằng một câu:

_ Các cậu hãy khoan đừng hoảng loạn. Hãy đi đến trường và xem xét tình hình.

Chúng nó vô cùng nghe lời và anh trai Mỹ Anh liền nói:

_ Nếu có gì mới, hãy gọi điện báo luôn cho anh.

_ Vâng. Anh cứ yên tâm - bọn chúng đáp lại một cách chắc chắn rồi rời đi.

Khi đến trường học, ba người bọn họ họp mặt nhau. Hai thằng Tí và Tèo trông có vẻ lo lắng nhưng Khải lại tiết chế cảm xúc của mình rất tốt và hiện vẫn chưa có bộc lộ cảm xúc gì.

_Anh muốn nói các cậu không được để lộ sự lo lắng của mình ra bên ngoài. Chính sự lo lắng này có thể sẽ khiến cho Thanh Nhã đạt được như ý và đẩy nhanh kế hoạch của cô ta.

Sau khi nói xong, hai thằng Tí và Tèo cũng tự nhủ cho bản thân mình phải bình tĩnh lại.

Khi Khải bước vào lớp. Không khí lớp dường như không có vẻ gì thay đổi. Thế nhưng Duy Khải lại chăm chú vào biểu hiện của Thanh Nhã để tìm ra được manh mối nào đó. Mặc dù suốt tiết học trông cậu có vẻ tập trung nhưng dường như tâm trí cậu rất rối bời và cậu đang suy nghĩ khá nhiều.

Khi cậu liếc nhìn sang chỗ ngồi của Mỹ Anh thì vừa vặn bắt gặp ánh mắt của Thanh Nhã. Có vẻ Nhã đã nhìn Khải rất lâu rồi. Nhã liền nở nụ cười đối với Khải.

Khải liền suy nghĩ: “Rốt cuộc cậu ta thuộc loại người nào?”

Khi tan học.

Khải và Nhã là hai con người ra về cuối cùng.

Khải đứng ở cửa lớp đứng đợi Nhã:

_Giờ này mà cậu vẫn chưa về ư?- Nhã nhìn Khải hỏi.

_Vậy tại sao giờ này mà cậu mới bước chân ra khỏi lớp.

_Có lẽ tôi muốn tạo ra một điều gì đó chẳng?- Nhã nhìn Khải nói.

_Hoặc có thể là cậu đang ấp ủ một điều gì khó nói chẳng?

_Có lẽ vậy.

_Chúng ta đi bộ về cùng nhau chứ?

_Tất nhiên rồi.

Trên đường đi học, Khải và Nhã đã nói với nhau rất nhiều thứ nhưng chủ yếu vẫn là phim kinh dị và trinh thám.

_Cậu có vẻ rất thích đọc Sherlock Holmes?

_Sao cậu lại nghĩ như vậy?- Nhã mỉm cười nhìn Khải.

_Tại vì tôi ngửi thấy được hương vị đằng sau những vụ án bên trong con người cậu.- Khải sát lại Nhã rồi hít một hơi sâu và mỉm cười.

_Mùi cậu thính đấy!

_Cậu thích vụ án nào nhất.

_Không có vụ án nào thích nhất. Tôi thích tất cả... Nhưng... sẽ thú vị hơn nếu tôi tự tạo cho mình một vụ án nào đó.- Nhã trả lời với một khuôn mặt trầm ngâm suy nghĩ.

Khải dường như đã đoán ra được và xác định là Mỹ Anh đã bị Nhã bắt cóc.

_Tôi đến nhà cậu chơi được chứ?- Khải hỏi.

_Được chứ!- Nhã trả lời và nở một nụ cười sâu xa như muốn đem đến cho Khải một bất ngờ nào đấy.

Hai tay để trong túi quần của Khải bắt giắc nắm chặt lại.

Đến nhà Nhã, Khải bước vào ngôi nhà và đi thăm quan. Xem xét cẩn thận mọi ngõ ngách ở nhà Nhã nhưng kết quả vẫn không tìm được điều gì ở đây. Khi đang nhìn ngó xung quanh. Bỗng nhiên Nhã nói:

_Cậu sẽ không tìm được thứ cậu mong muốn ở đây đâu.

_Sao cậu lại dám chắc như vậy?- Khải ngừng động tác rồi quay người ra nhìn Nhã.

_Bởi... Thứ đó đã bị tôi giấu kỹ lắm rồi. – Nhã mỉm cười và không nói ra một lời nào nữa.

_Cậu muốn uống trà chứ?- Nhã lại quay ra hỏi.

_Không. Cho tôi cà phê.

_Đợi một lát nhé.

Trong khi Nhã đang pha cà phê thì Khải tự hỏi: Thanh Nhã sẽ giấu Mỹ Anh ở đâu? Không biết cậu ấy bây giờ ra sao? Rồi cậu nhìn xa xăm về phía cửa sổ.

_Mọi thứ đều ổn. Chỉ cần chờ thêm một thời gian nữa thôi.- Nhã bước đến gần Khải và nói.

_ý cậu là gì?- Khải mỉm cười hỏi lại.

_Cà phê mà tôi pha cho cậu cũng sắp xong rồi. Không cần đợi lâu nữa đâu.

Khải chợt suy nghĩ. Lời nói của Thanh Nhã thật sự khiến người ta phải suy nghĩ. Do vậy cậu phải mau chóng tìm ra Mỹ Anh thôi.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24: Hãm Hại

Tôi tỉnh dậy sau khi đã đánh một giấc dài. Quả thật là có tỉnh táo hơn hẳn. Cái bụng tôi bỗng réo lên. Trời ạ. Có nhất thiết phải ngược đãi một con người như tôi không? Tại sao lại không cho tôi ăn chứ. Tôi thấy thảm thương ngay cho mình. Rốt cuộc là tôi có tội tình gì mà sao cậu ta lại bắt tôi như vậy chứ?

Bỗng có tiếng cửa lạch cạch. Tôi xác định âm thanh đó. Cánh cửa phút chốc bỗng mở ra khiến cho tôi không thể thích ứng được với ánh sáng tự nhiên đó. Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi lại khao khát ánh sáng như vậy. Rồi cậu ta đến, trên tay không có thứ gì. Tôi ỉu xiu. No foods. Dạ dày tôi sắp dán vào lưng rồi. Tôi cảm thấy bị thương thay cho bản thân mình. Cậu ta bóc cái băng dính trên mồm tôi ra.

_Sao vậy? Cậu đói à?- Thanh Nhã bước đến và nhìn tôi cười- có phải cậu thất vọng lắm không?

_Hỏi bằng thừa.- tôi đáp lại và liếc mắt nhìn cậu ấy.

Thế rồi tôi thấy cậu ta cười rồi bỗng chốc lấy từ sau lưng một thứ gì đó rồi hươ hươ trước mắt tôi:

_Cậu có nhận ra đây là gì không?

Tôi bỗng trừng mắt lên rồi hỏi:

_Cậu định làm gì vậy?- tôi sợ nhưng không giãy dụa nổi.

_Không sao! Đừng lo lắng quá. Tôi có kinh nghiệm này rất nhiều.

_ý cậu là gì?

_Cậu có thể đoán ra một cách dễ dàng mà.- cậu ta ngừng lại rồi nhếch mép lên nói- tôi đã từng nghiện MA TÚY.

Tìm tôi bỗng dung như lạc mất một nhịp: Nghiện ma túy với từng tuổi này ư? Tôi không thể tin nổi được. Cậu ta vốn chỉ là học sinh thôi mà. Tôi bỗng tự hỏi chính bản thân mình rằng: rốt cuộc trước đây cậu ta như thế nào?

Trông cậu ta có vẻ lưỡng lự. Làm tôi càng mong cậu ta hãy lưỡng lự thật lâu cho tôi. Tại tôi thấy rất sợ. Đương nhiên rồi! Đây đâu phải là chuyện đùa. Đây chính là ma túy.

_Sao vậy?- cậu ta nhìn tôi mỉm cười, rồi đưa cái kim tiêm lên trước mặt tôi rồi dọa dọa tôi- đừng lo lắng, nó sẽ đưa cậu. ...- cậu ta hơi ngừng lại rồi ghé vào tai tôi- lên thiên đường.

_Cậu điên rồi.- nói rồi tôi cố sức dẩy dụa thể nhưng có vẻ vô ích.

Mũi kim càng đến gần tôi. Tôi không thoát ra được rồi.

_Đừng lo thái quá chỉ là liều lượng nhỏ để cho cậu bắt đầu làm quen dần thôi. Mọi thứ sẽ tuyệt hơn khi càng dùng liều lượng lớn đấy.

Tôi cố gắng để vùng vẫy nguời, uốn éo hết sức có thể để mũi kim tiêm đầy không thể làm gì được tôi. Thế nhưng tôi đang bị buộc ở đây. Tôi cảm thấy thật vô vọng.

Tay tôi bỗng nhói lên. Tôi đau. Tôi bỗng chột khóc. Mũi tiêm bỗng rời khỏi tay tôi. Từng dòng máu tôi đang chảy trong nguời tôi như lưu thông nhanh hơn và chảy ồ ạt về tim rồi đưa lên não. Kích thích hệ thần kinh của tôi. Dưới tác dụng cả ma túy, tôi cảm giác nguời mình hơi miên man. Cái cảm giác mà tôi nghĩ cả đời này, tôi sẽ không bao giờ cảm nhận được thì ngay tại đây, thời điểm này, tôi đang thử cái cảm giác đáng khinh ấy. Tôi có cảm giác không phải là chính mình nữa, tôi sợ bản thân mình không còn chống cự nổi. Nhưng thật may mắn tôi vẫn còn lại một chút ý thức đủ để cảm nhận được mọi thứ xung quanh mình. Nhìn thấy tôi như thế, cậu ta chột hỏi tôi:

_Cậu có cảm giác như thế nào?- cậu ta cười cười nhìn tôi- có muốn tôi cời trói phần chân cho không hả? Để máu lưu động đến toàn bộ cơ thể mới đạt được khoái cảm với ma túy. Nhưng... tôi chỉ cời trói chân được thôi. Tay thì tôi chịu rồi.

Cậu ta cười rộ lên. Tôi không trả lời bởi giờ này có một cảm xúc lạ đang chen lấn trong cơ thể tôi mà tôi không cảm giác được. Tôi thấy được một sự khoái cảm đến kỳ lạ. Đây là cảm xúc mà nguời ta gọi là ma túy sao? Tôi có có ngập vật vài cái nhưng điều này lại khiến cho cậu ta cảm thấy hứng thú.

_Đồ khốn. Tôi nguyên rủa cậu.- tôi nhìn cậu ta với ánh mắt tràn đầy thù hận.

_Vậy thì hãy đợi đến khi cậu thoát được ra khỏi đây đã.- cậu ta thôi nói rồi chần chừ một hồi lâu- cậu có muốn nghe câu chuyện khi xưa của tôi không?

Tôi nhìn cậu ta như chờ đợi một đáp án.

_Ờ- cậu ta nhìn tôi cười, rồi xoa xoa cái đầu tôi như đối với chó- đó là một câu chuyện rất xưa rồi.

Cậu ta ngồi một mình rồi mở đầu bằng một câu nói:

_Tôi thích Nhật.- và tôi nghĩ rằng: vâng, đồ khốn nạn. Tôi thì có liên quan gì để cậu ép và bắt tôi tại đây chứ?

Tôi không chế lại con nghiện đang hoành hành trong cơ thể mình bằng sự nỗ lực nhất.

_Vậy thì có liên quan gì?- tôi thều thào nói. Quả thật giây phút này tôi không khác gì một tên nghiện.

_Cũng không có gì nhiều. Nhật là nguời giúp tôi cai bỏ ma túy. Cho đến khi tôi thích cậu ấy thì cậu ấy đã thích cô và vì cô mà chết mất rồi.- cậu ấy nhìn về một góc chăm chú như để hồi tưởng lại câu chuyện xưa của mình và cậu ta nói chuyện một cách thờ ơ- nên tôi đang tìm cậu để trả thù cho Nhật.

_Tôi không phải là nguời hai chết cậu ấy!- con nghiện trong tôi đã bắt đầu thuyền giảm, và trí óc tôi dường như trở lại và minh mẫn hơn.

_Nhưng cậu là nguời gián tiếp.

_Không.- tôi phủ nhận- cậu ấy không hề đau khổ và bản thân tôi không gián tiếp hay trực tiếp giết cậu ấy cậu hiểu không?

_Tôi không tin. Tôi không tin.- cậu ta bịt hai tai lại và hét lên. Đôi mắt cậu ta đỏ lừ.

_Cậu không thể phủ nhận và chối bỏ sự thật được.- tôi nói với cậu ta.

_Im miệng lại mau.- cậu ta liền quay phắt về phía tôi, trợn trừng đôi mắt của cậu ấy là tát vào mặt tôi “bốp”.

Tôi hơi choáng. Có vẻ trong tuần này tôi đã nhận những cú tát hơi nhiều rồi đấy. Tôi liền quay phắt về phía cậu ta và trừng mắt lên. Nhưng dường như, có vẻ bây giờ cậu ta hơi kích động tôi có thể cứu được bản thân mình chứ?

_Cậu có vẻ thích bạo lực thế, sao không đưa tôi thoát khỏi cái nơi tối tăm và hôi thối này, rồi thả tôi ra và rượt bắt như một con mèo?

Cậu ta liền trợn trừng mắt nhìn tôi. Đôi mắt đỏ ngầu như máu.

_Nếu im lặng thì cậu sẽ an toàn. Còn không thì đừng trách tôi nặng tay.- cậu ta đến trước mặt tôi và thốt ra từng lời cay độc. Chỉ câu nói này cũng đủ để tôi hiểu rằng: toàn nhất.

Thế rồi tôi chỉ nhìn chăm chăm theo bước chân của cậu ta cho đến khi cậu ta bước ra ngoài và có nói một câu:

_Vì câu nói của cậu, tôi sẽ đẩy nhanh kế hoạch của mình.- cậu ta nhìn tôi cười rồi đóng sầm cửa lại.

Lúc này tôi mới chột bùng tỉnh và tự nhủ với bản thân mình: “Mỹ Anh à mày có biết mày vừa trêu chọc ai đấy không?” tôi thờ dãi nhìn cánh cửa đó. Tiếng chuột kêu. Mùi hôi thối. Tiếng dế vang lên từ tầng trên và tiếng đóng cửa. Tôi tự nhủ với lòng mình là không ổn rồi. Tôi phải thoát ra khỏi đây càng sớm càng tốt. Không thể chậm trễ thêm một giây phút nào nữa.

Tôi bắt đầu tìm kiếm xung quanh. Tôi xác định hiện tại đôi chân tôi có thể tự do thoải mái nên có thể kiếm được một thứ gì đó để cời trói cho bản thân mình. Tôi liếc nhìn xung quanh. ở đây không có gì nhiều nặng cho lắm. Chỉ có một vài thùng sơn, một chiếc hộp dài. và một vài mảnh lon cũ, vài chiếc

hộp rỗng. Aizzz, căn hầm này thật bừa bộn. Tôi liếc nhìn ra phía cửa và thở dài. Bỗng từ trong góc khuất nào đó mấy con chuột chạy tới và kêu chít chít với tôi. Tôi nhìn bọn chúng, hơi hoảng sợ một tí rồi an ủi bản thân mình: “có mỗi chuột làm bạn với mày thôi đấy!”. Tôi đi đến gần mấy chiếc lon nước ngọt. Nó có thể chính là ân nhân cứu mạng của mình. Tôi xoay người lại và tùy tiện nhặt một cái lon lên. Bỗng dưng tôi thấy có cái gì đó buồn buồn ở tay. Nó đang bò lên tay tôi. Có hai cái gì đó mảnh mảnh chạm vào da thịt tôi. Ôi mẹ ơi, hình như là... ..

á.....gián ... gián... gián... có con gián... tôi ra sức cửa quậy. Nhảy lên nhảy xuống trông như King Kong. Cả đời này, thứ tôi thù hận nhất chỉ có thể là gián. Một loài sinh vật đáng sợ. Sau khi làm nó rơi xuống đất tôi liền không nhanh không chậm giẫm nó một cái... Bẹp... nát luôn.

Tôi lấy phần nắp của lon nước. Có lẽ nó cũng đủ sắc nhọn để giúp tôi một phần nào đó. Tôi loay hoay mãi, loay hoay mãi, cuối cùng sau 2 tiếng đồng hồ tôi đã được giải thoát. Và lần đầu tiên trong cuộc đời tôi cảm thấy yêu tôi, yêu tự do đến vậy. Được tự do khỏi bó buộc đó đã là một niềm hạnh phúc vô tận rồi. Tôi yêu đất mẹ bao la. Ngần lặn gửi tình yêu của tôi đến cho người. Con ngần lặn biết ơn người đã cho con hạnh phúc tự do này. Tôi hân hoan, hí hửng, vui vẻ trong lòng đến mức... suýt chút nữa đã hôn đất mẹ bao la này rồi.

Nhưng niềm vui, niềm hạnh phúc có lẽ cũng buộc phải vắng mặt tạm thời thôi bởi vì trước mắt, tôi phải làm cách nào đó để thoát ra khỏi cái tầng hầm thối này đã.

La La Do: Aizzzzz.... vậy là đã viết được 32000 từ rồi! :))) Cảm ơn các bạn đã đọc nhiều nhiều lắm luôn. Nó như là động lực cho mình viết tiếp chuyện. :))) Hi vọng các bạn có thể đưa ý kiến của mình về những chỗ không hợp lý để mình rút thêm kinh nghiệm. ^3^ Tks you!!!!

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Ngoại Truyện 2: Tìm Kiếm Mỹ Anh

Sau khi trở về từ nhà của Thanh Nhã. Khải đã suy nghĩ về rất nhiều vị trí mà Nhã có thể giấu Mỹ Anh. Cậu đã suy nghĩ rằng: nếu như trong tiểu thuyết trinh thám thì người bị bắt cóc có thể bị giấu ở những nơi ví dụ như là xương, kho bị bỏ cũ. Nhưng có lẽ đó chỉ là những thứ có thể đánh lừa vị trí giấu Mỹ Anh đi. Vậy thì có thể ở đâu? Lúc đến trước cửa nhà Mỹ Anh, Khải đã quan sát rất kĩ nhưng không phát hiện ra được điểm gì đặc biệt. Nhưng cuối cùng cậu cũng phải gọi cho Tí và Tèo để giải quyết vấn đề này.

_ Có lẽ đã đến lúc chúng ta phải nhờ đến sự giúp đỡ từ phía cảnh sát rồi.- Khải nói.

_ Nhưng mà chúng ta không có bằng chứng cụ thể để buộc tội Thanh Nhã đã bắt cóc Mỹ Anh do đó không thể vu khống cho Thanh Nhã nên chưa chắc chúng ta đã có thể thuyết phục được phía cảnh sát lệnh khám sát nhà Thanh Nhã. – thằng Tí nóng vội nói.

_ Nhưng có lẽ em đã quên rằng: họ hàng chúng ta đang ở trong cục cảnh sát sao! Chúng ta có thể lợi dụng điểm này. – thằng Tèo nhếch mép cười đáp lại một cách gian xảo.

_ Thế thì ngay bây giờ em hãy báo án đi. Tính đến thời điểm bây giờ đã là 24h kể từ sau khi Mỹ Anh mất tích. Chúng ta đã có thể lập án và buộc họ tìm kiếm.- Khải nói.

Thằng Tí và thằng Tèo đều gật đầu nhất trí.

Thằng Tèo nhắc điện thoại lên và gọi điện về phía người họ hàng kia của nó. Sau một hồi nó đã thuyết phục người chú đấy. Người chú đó hứa với nó sẽ xin lệnh khám xét ngay lập tức và có thể đến khám xét nhà Thanh Nhã trong nội bộ ngày mai. Nó liền gật đầu đồng ý. Cúp máy, nó gật đầu nhìn cả ba người. Thằng Tí có vẻ mừng rỡ nhưng Khải lại có vẻ trầm tư hơn.

_ Liệu Thanh Nhã có làm gì nguy hiểm đối với Mỹ Anh không? Cậu ta vô cùng nguy hiểm.

Thằng Tèo bỗng nhiên trầm ngâm và vẻ mặt của thằng Tí thì có vẻ méo xệch trông đầy lo lắng.

Sau khi nghe được tin Mỹ Anh bị bắt cóc từ phía anh trai Mỹ Anh. Cả căn nhà như yên lặng hẳn đi. Không một ai nói gì. Cả ba người ngồi trong phòng khách. Người cha thì vô đầu bút tai. Người mẹ thì đứng ngồi không yên. Còn người anh trai thì chỉ thần thờ ngồi trên ghế.

_ Chúng ta phải làm gì bây giờ?- người mẹ bắt đầu lên tiếng- cô ta đã cảnh cáo chúng ta rồi.

_ Bây giờ cô đã nhận ra lỗi lầm của mình chưa?- người cha ánh mắt đỏ ngầu nhìn người mẹ.

_ Ba mẹ hãy bình tĩnh- người anh trai lên tiếng trấn an- điều quan trọng bây giờ chúng ta phải ngồi đây và nghĩ xem cô ta có thể đưa Mỹ Anh đến nơi nào.

Nghe con trai nói thế, người mẹ vội vàng minh họa:

_Đúng vậy, đúng vậy, cô ta có thể giấu Mỹ Anh ở nơi nào?

_Mẹ à, mẹ hãy nghĩ xem. Sau từng nẩy lần đến nhà Thanh Nhã. Mẹ có thấy căn nhà đó có điểm gì nổi bật không?- anh trai Mỹ Anh lên tiếng.

_Mẹ không nhớ rõ. Mẹ chỉ nhớ rằng: có một lần mẹ bước vào căn nhà đó với cha cô ta. Đi dạo một vòng căn nhà mẹ không thấy Thanh Nhã đâu, thế nhưng một hồi lâu sau, mẹ không hiểu cô ta từ xó xỉnh nào chui ra trong nhà khiến mẹ lúc đó đầu óc rất hỗn loạn.- người mẹ thuần thục kể lại.

_Cô có vẻ nhớ rất kĩ càng nhỉ?- người cha khiêu khích.

_Tôi nghĩ giờ này, anh phải quan tâm đến con gái anh cơ chứ? Nó đang bị bắt cóc kia kia.- người mẹ nghiêm túc nhìn người cha.

_Vậy thì duyên nợ này từ ai mà phát sinh ra?- người cha hỏi xong bất chợt bật cười. Người mẹ nghe xong điều này bỗng dưng im lặng mà không biết nói gì nhiều. Bà hơi hổ thẹn.

_Dù gì thì... Thì sau này cũng là do tôi bị bắt buộc.

_Ha... Ha... Ha... ha.... Bắt buộc? Bắt buộc! Bắt buộc!- người cha bỗng dưng cười rộ và hỏi câu hỏi này rất nhiều lần.

_Không phải cũng giống như anh sao?- người mẹ bỗng hướng về phía người cha và nói khiêu khích.

_Không phải là bắt nguồn từ phía con đàn bà như cô sao?

Người mẹ bỗng dưng im lặng.

_Hai ba mẹ thôi đi! Điều quan trọng là Mỹ Anh cơ. Là đứa con gái của ba mẹ cơ.- người con trai cuối cùng cũng phải lên tiếng giảng hòa.

_Nếu như theo mẹ nói thì chẳng phải trong nhà Thanh Nhã có phòng bí mật?- anh trai Mỹ Anh hỏi.

_Nếu như theo cô ta nói thì có vẻ là đúng là như vậy.- ba của Mỹ Anh lên tiếng.

_Vậy để con gọi điện báo cho bọn nó biết.

Anh trai Mỹ Anh gọi cho Khải. Từng tiếng tút, tút dài chậm chạp vang lên. Cuối cùng thì cũng có người gác máy. Một tiếng “Alo” xuất hiện. Anh trai Mỹ Anh liền lên tiếng:

_Alo? Đây có phải là số của Khải không?

_Đúng. Cho hỏi...

_Anh là anh trai Mỹ Anh.

_Ra là anh. Anh gọi cho em có việc gì không?

_Anh muốn nói rằng: nếu cậu có đến nhà Mỹ Anh một lần nữa thì cậu hãy để ý. Ở đấy rất có thể là có một căn phòng bí mật. ở xung quanh căn nhà đó.

_Anh yên tâm. Em sẽ nhớ kĩ. Em đã thông báo cho bên phía cảnh sát rồi, trong nội bộ ngày mai họ sẽ đến khám xét nhà Thanh Nhã.

Cả gia đình Mỹ Anh khi nghe thấy điều này cũng dường như trở nên yên tâm hơn và sau đó tất cả như chìm trong yên lặng.

Ngày hôm sau, sau khi nhận được điện thoại từ phía cảnh sát, Tí và Tèo liền lập tức gọi ngay cho Khải để đến nhà Thanh Nhã nhằm tiến hành khám xét.

“Kìng coong”- tiếng chuông cửa vang lên.

Thanh Nhã mau chóng bước ra thì ngay lập tức cô nhận thấy một vị cảnh sát bước lên phía trước đưa lệnh khám xét:

_Yêu cầu cô hợp tác cho chúng tôi- sau đó không đợi Thanh Nhã đồng ý, họ liền tiến vào và lục soát hết căn nhà.

Ngờ tưởng rằng Nhã sẽ rất kích động nhưng ngược lại cô ta chỉ nhếch mép lên cười và nói:

_Xin mời. Cứ tự nhiên.

Lúc Khải đi ngang qua Thanh Nhã, cô ta chỉ cười và nói:

_Cậu sẽ không tìm được thứ cậu muốn đâu!

_Sao cậu chắc vậy?- Khải lại nhìn Thanh Nhã với một nụ cười chắc chắn.

Lúc Khải bước vào, thì hai thằng Tí và Tèo lại tíu tít dắt nhau vào nhà của Thanh Nhã:

_Azzzz.... Mãi cho đến hôm nay mới có thể đến thăm được nhà của người đẹp. Thật là thất lễ!- thằng Tèo mỉm cười.

Còn thằng Tí thì thật ngỗ nghịch nói rằng:

_Đừng để tôi tìm được chỗ cô giấu đại ca. Không thì cô chết chắc rồi.- nói xong nó liền giơ bàn tay hình nắm đấm dứ dứ trước mặt Nhã nhằm đe dọa thì thoáng chốc cô ta liền bắt lấy tay cổ tay của thằng Tí và vặn lại rồi đe dọa:

_Còn chưa chắc đâu nhóc con.- cô ta con vặn tay thằng Tí trong vòng 30s nữa mặc cho thằng Tí kêu la oai oái.

Lúc được buông tay ra thằng Tí đã nhìn Nhã với vẻ mặt ai oán, ánh mắt dữ dội, cùng lời nói ngịch ngĩa của mình đe dọa:

_Vũ Thanh Nhã! Chị chết chắc với tôi rồi.- nói xong nó liền bỏ chạy theo thằng Tèo. Nó tự nhủ với bản thân mình rằng: “Không chấp kẻ tiểu nhân. Phải đợi thời cơ. Phải đợi thời cơ...” rồi nó cứ lăm bằm đi, lăm bằm lại câu nói đấy.

_Nói lăm thế?- thằng Tèo hỏi.

_Ai nói lăm? Có mà cả nhà anh nói lăm!- thằng Tí ngay lập tức bật lại.

_Thế nhà của anh không phải là nhà của em à?- thằng Tèo liền trả lời lại.

Tí im lặng.

Cảnh sát vẫn tiến hành lục soát ngôi nhà, từng căn phòng đều được kiểm tra kĩ càng nhưng khi báo cáo lại với Tèo thì kết quả vẫn chỉ là một câu trả lời đơn giản: “không”. Họ không tìm thấy bất cứ một thứ gì, một dấu vết gì của Mỹ Anh trong căn nhà của Thanh Nhã.

Trong lúc cùng cảnh sát tìm kiếm Mỹ Anh, Khải bỗng dưng đặt ra một câu hỏi: “chẳng lẽ Thanh Nhã ở một mình trong căn nhà này?”. Thế nên lúc xuống dưới lầu bắt gặp Nhã đang ở trong phòng khách, Khải bỗng vu vơ hỏi một câu:

_Chẳng lẽ cậu ở đây một mình?

_Không.

Khải quay sang và lặng lẽ đợi đáp án.

_Ba tôi sống chung với dì ghẻ và...- Nhã bỗng quay sang phía Khải mỉm cười- ông ta có rất nhiều tình nhân bí mật.

Khải bỗng thấy hơi bất ngờ trước câu nói này của Nhã.

_Sao vậy? Cậu ngạc nhiên lắm à?- Nhã nói.

_Một chút.- Khải trả lời. Và đáp lại câu nói của Khải chỉ là một tiếng cười khe khẽ.

Cuối cùng, cảnh sát phải ra về mà không thu hoạch được gì từ phía của Thanh Nhã. Và ba người bọn họ cảm thấy có chút gì đó thật kì lạ. Họ cảm thấy dường như có điều gì đó đang bị che giấu...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26: Kế Hoạch

tôi ngó nghiêng một hồi nhưng hình như cũng không biết cách nào để ra nữa. Có lẽ phải đợi đến khi Thanh Nhã mở cửa thì tôi mới có thể lợi dụng thời cơ lúc đó mà thoát ra ngoài do vậy thời điểm lúc này chính là thời cơ để cho tôi chuẩn bị sẵn sàng tất cả các loại vũ khí để chống lại cô ta. Nhưng tính từ thời điểm sáng nay, vậy là cũng đã một ngày trời tôi không có gì để bỏ vào trong cái dạ dày đáng thương của tôi. Không lẽ tôi phải “thất lưng buộc bụng” như người xưa đã dạy. Tôi thấy chân tay mình bây giờ đã hơi bủn rủn rồi, tôi chỉ sợ là mình trong vòng 12 h đồng hồ nữa sẽ không chống cự nổi.

Do vậy tôi phải hành động cẩn thận nhất và tránh việc tổn hại năng lượng nhất.

Tôi nhìn xuống dưới phía chân tôi. Ở đó có một cái hộp. Tôi tò mò liền cúi người xuống và toan mở cái hộp ra. Khi tôi động đến nắp hộp thì cảm giác mình hơi hồi hộp. Tim tôi đập thình thịch. Tôi cười tự nhủ rằng: “đập nhanh như chuẩn bị gặp thần tượng ý” thì bỗng nhiên, chiếc hộp được mở lên..

Aaaa

đó là.....

Một bộ xương.

Không lẽ... Cậu ta giết người?- đó là ý nghĩa đầu tiên của tôi.

Như một người bình thường, phản ứng đầu tiên của tôi đó chính là: trốn. Mặc dù bộ xương đó là gì đi chăng nữa thì trong trường hợp này nếu một người mà không biết sợ thì hẳn đó là một con người vô cùng gan dạ. Tôi chắc phải nhìn họ với một con mắt đầy ngưỡng mộ.

Tôi hơi thở dốc nên đành phải ngồi một lát để trấn tĩnh lại. Bây giờ cảm giác máu cứ dồn lên não hết. Cả người tôi nóng rực.

Ổn định lại hơi thở của mình, tôi liền mò ra chiếc hộp nơi chứa bộ xương. “Nhìn bộ xương này trông thật quen”-đó là ý nghĩ tiếp theo của tôi. Tôi dở khóc dở cười khi có ý nghĩ đó. Thực ra điều này tôi lí giải rằng đó là do bộ trang phục mà bộ xương đó đang mặc trên người từ kiểu dáng rất đời quen thuộc. Nhưng dấu cho quen thuộc đi chăng nữa thì khi tôi cố nhớ lại cũng không thể hồi tưởng được đã gặp qua ở đâu rồi. Nhưng nhìn bộ xương này quả thực trông hơi đáng sợ nên tôi cũng không dám động vào. Tôi an phận thủ thường liền nhẹ nhàng đẩy cái nắp đẩy vào. Amen.

Do vậy, tôi lại liếc nhìn xung quanh.

à! Đúng rồi! Không phải là nếu tôi có thể dùng nắp lon nước ngọt để cắt đứt

đây, vậy thì tôi cũng có thể dùng vật này để đe dọa cậu ta. Tôi liền cốc đầu tôi một cái tự nhủ: “Sao mày ngốc thế Mỹ Anh! Sao mày không nghĩ ra điều này sớm hơn chứ? Nếu mày nghĩ ra sớm hơn thì mày đã không phải bầu bạn với chuột và tỏ tình với gián rồi. Ngu ngốc. Ngu ngốc.”

Vậy thì sau khi đã hoàn thành xong điều này, tôi phải nhanh chóng phục ở trước cửa để khi Thanh Nhã bước vào tôi có thể dễ dàng uy hiếp được cậu ta luôn.

Tôi đứng ở cửa và chờ đợi. Tôi liền áp tai vào cánh cửa nghe ngóng. Không có động tĩnh gì cả. Tôi ngồi chờ dài thườn thượt. Thôi thì đành chờ đợi vậy, ngoài ra cũng đâu còn cách nào khác nữa.

....

Có lẽ đã rất nhiều tiếng đồng hồ trôi qua. Tôi không thấy động tĩnh gì cả. Tay tôi đã bắt đầu run lên, cổ họng tôi khát khô. Quả thực, bây giờ thật khó khăn để tôi có thể thoát ra khỏi đây nếu cậu ta còn không đến. Tôi đã bắt đầu thấy kiệt sức rồi. Không những vậy, trong cơ thể tôi, giờ phút này đã bắt đầu có một cảm giác khó chịu vô cùng. Tôi thêm có một thứ cảm giác nào đó thật mới lạ. Tôi ngáp từng cơn như để lấy được thứ khí gì đó nhưng càng ngáp tôi lại càng cảm thấy mình ham muốn nó hơn. Tôi bứt rứt khắp cơ thể. Trong tôi như nóng lên liên hồi. Không lẽ tôi đang lên cơn... Không được. Tôi phải kìm nén...

Đầu óc tôi hơi mơ màng, tuy vậy, tôi vẫn cố giữ cho đầu óc mình tỉnh táo hơn. Tôi lắc lắc cái đầu nhằm nhắc nhở bản thân mình. Rồi trong lúc lơ mơ, tôi bỗng nghe thấy được tiếng bước chân từ phía xa đến gần, vậy là nếu tôi không lầm thì đó chính là bước chân của cậu ta. Cậu ta đang đi về phía này.

Từng tiếng chân cứ vang lên đều đặn càng lúc càng gần. “Cộc” “cộc” “cộc”...Làm sao bây giờ? Tôi thấy mình yếu quá rồi và đầu óc tôi vẫn không thể điều khiển được chân tay sao cho linh hoạt.

Tôi hít một hơi sâu và nắm đôi bàn tay sao cho thật chắc rồi liền dút tay vào túi rồi tìm hung khí cho mình. Thấy rồi! Tôi rút tay ra và cầu nguyện: “Hi vọng mày đủ sắc bén để giúp tao thoát khỏi đây!”.

“leng keng”- tiếng chìa khóa vang lên. Cuối cùng đã đến. Thời khắc mà hàng tiếng đồng hồ, tôi chờ đợi cuối cùng đã đến. Mày đã sẵn sàng chưa Mỹ Anh.

1...2...3...

“Cạch”

_Đứng yên!- tôi nhanh nhẹn luôn ra phía sau và uy hiếp Thanh Nhã.

_Cậu đang làm gì vậy?- Thanh Nhã không có vẻ hoảng hốt cho lắm. Cậu ta hơi nhếch mép cười.

Đầu óc tôi vẫn còn hơi choáng nên tôi vẫn chưa có thể đủ để chống lại cậu ta. Thế nhưng không nhanh không chậm, tôi bỗng ngay lập tức bị một cú húc từ đằng trước dội thẳng vào bụng.

“hục”- tôi đau đớn kêu lên.

_ Cậu. . . Khụ. . . khụ. . . khụ. . . - tôi ho lên từng hồi. Tôi cảm thấy vô cùng mệt mỏi rồi. Tôi nhanh chóng ngã ra đất nằm bất động. Hai con mắt tôi mở mông. . .

_ Cậu nghĩ với cái thứ đồ tẻ nhạt này mà tôi sợ cậu chắc? - Thanh Nhã cười và bước đến bên cạnh tôi. Cậu ta dùng một tay vỗ nhẹ vào má tôi rồi tự nhủ- chắc chắc chắc. Nhìn cậu lúc này chắc Khải cũng phải đau lòng lắm. Cậu ta chỉ vừa mới về thôi. Cậu ta sẽ không bao giờ có thể tìm ra chỗ này được đâu. Nhưng mà cậu biết không? Nhìn cậu bây giờ, tôi có thể cảm nhận được ánh mắt lúc đấy của Nhật. Đó là một ánh mắt tràn đầy tuyệt vọng. Nhưng mà. . . cậu trông thật đáng thương. Không đồ ăn. Không thức uống. Trông cậu sắp như một con ma đói rồi. Thử hỏi như thế này làm sao có thể chơi đùa cùng tôi được?

Được rồi, thế này thì quá rồi còn gì nữa! Cậu ta nói rằng tôi ở trong tình trạng thế này thì làm sao có thể chơi đùa cùng với cậu ta thế thì tại sao cậu ta không tự đặt ra câu hỏi là ai đã làm tôi ra nông nổi như thế này? Thật là bức mình mà! Cậu ta bị làm sao thế cơ chứ?

_ Vậy thì cậu cho tôi ăn đi.- tôi thều thào nói- nếu tôi không ăn thì tôi làm sao có thể chơi trò đuổi bắt với cậu?

_ Tôi chỉ muốn thử xem sức chịu đựng của cậu ra sao, nhưng xem chừng là sức chịu đựng có vẻ yếu hơn tôi tưởng.- cậu ta chẹp chẹp cái miệng của mình.

ORZ. Con mẹ nó. Tôi hận cậu ta quá. Nhìn xem, cậu ta muốn thử sức chịu đựng của tôi. Thế này có phải là giỡn quá không.

_ Rốt cuộc cậu có cho tôi ăn hay không?- tôi thều thào nói. Tôi đã quá kiên nhẫn với cậu ta rồi. Tôi thề rằng nếu tôi có đầy đủ sức mạnh thì tôi sẽ cho cậu ta ăn mười chiêu của tôi. . . Không! Mười chiêu không đủ! Phải nhiều hơn thế nữa. Tôi nhìn cậu ta bằng cặp mắt phần nộ.

_ Ôi trời ạ! Xem ra cậu đã đói lắm rồi.- cậu ta cười rộ lên- nhưng cậu biết không? Trước khi cho cậu ăn, tôi đành phải trói cậu lại. Hừm. Biết làm sao được. Cậu chính là con mồi của tôi mà. Nhưng mà có phải vừa này cậu đã lên con nghiện đúng không? Nhưng xem chừng là chưa đủ nhì. Thời gian phát tác có vẻ quá ít. Chắc. . . Chắc. . . Vậy thì tôi đành phải tăng liều lượng thôi.- cậu ta nói thảm vào tai tôi.

Tôi liền trừng mắt lại cảnh cáo cậu ta nhưng vô dụng thôi. Lúc này, tôi vô cùng yếu ớt đang nằm ôm bụng co quắp tại đây.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27: Có Những Sự Thật Đáng Lẽ Không Nên Biết

Một lúc sau. . .

Cậu ta đã trói tôi xong, giờ chỉ còn việc là đưa tôi lên ‘thót’.

_ Uhm, bây giờ tôi nên chọn việc gì trước ta? Cho cậu ăn hay cho cậu ma túy? - Thanh Nhã nói.

Tôi lờ đi, không để ý đến cậu ta nhưng. . . từ tận trong thâm tâm tôi vẫn gào thét: Ăn. Ăn. Ăn. Ăn. Ăn.

Rồi tôi thấy cậu ta nhìn sắc mặt tôi một hồi lâu và cậu ta nở một nụ cười:

_ Hình như đáp án có vẻ là ăn rồi.- cậu ta vừa rút lời thì từ tận sâu trong đáy lòng tôi vẫn cảm thấy một điều: cuối cùng trong dã tính của cậu ta vẫn còn tiềm ẩn một chút gì đó gọi là nhân tính.

Thế rồi tôi thấy cậu ta đứng lên và nói:

_ Đợi một lát tôi sẽ đem cho cậu đồ ăn.- cậu ta nói xong và bước đi.

Cũng không nhanh không chậm, sau một lúc cậu ta đã mang thức ăn tới. Đương nhiên, cậu ta dứt cho tôi. Nhưng tôi tự hỏi, cậu ta có bạc bẽo tôi quá không? Cậu ta mang đến cho tôi mỗi cốc nước cùng cái bánh bông lan trà xanh. Nhà cậu ta chẳng lẽ không có gì khác ngoài bánh ra hay sao? Hai bữa. Hai bữa cậu ta cho tôi ăn thì cả hai bữa đều là bánh. Tôi thực kêu gào: “tôi muốn ăn thịt, tôi muốn ăn thịt”. Tôi cũng lắm cũng chỉ là một cô gái thôi mà, tôi cũng đang ở cái độ tuổi ăn, tuổi lớn mà. Tôi muốn được ăn thịt.

_ Có vẻ cậu vẫn còn muốn ăn cái gì khác.- Thanh Nhã mỉm cười hỏi. Nhưng mỗi khi nhìn thấy nụ cười cô ta thì tôi lại nổi hết da gà nên tôi đáp lại một cách ngoan ngoãn.

_ Không có gì. Cảm ơn.

Thế rồi, tôi bỗng thấy Thanh Nhã có vẻ ngẩn người ra một hồi lâu. Sau khi định thần lại, cậu ta bỗng dưng nói:

_Tôi muốn kể cho cậu nghe một câu chuyện. Không biết cậu có tò mò không?- cậu ta nói với một chất giọng buồn buồn đến kì lạ. Tôi thấy cũng hơi thông cảm bởi, đằng sau mỗi con người đều có một câu chuyện. Tôi im lặng không đáp lại cậu ta.

_uhm... Cậu biết không? Tôi sống một mình trong ngôi nhà này. Ba tôi ở với dì ghẻ và ông ta có rất nhiều tình nhân ở ngoài- cậu ta nói đến đây liền ngừng lại và ghé thăm và tai tôi- và mẹ cậu là một trong số những tình nhân của ông ta... Tôi chính là người đã sắp xếp cho hai con người bọn họ gặp nhau...

_Đồ khốn nạn. Nếu tôi mà thoát được khỏi cái tầng hầm nhà cậu, tôi quyết sẽ không tha cho cậu.- tôi nhìn cậu ta với con mắt đầy căm phẫn.

_Cậu còn chưa nghe hết chuyện mà. Cậu biết không, ba của cậu cũng là một trong số những người mà tôi đã phải dày công sắp xếp lắm. Chính tôi còn uy hiếp họ đó, cậu biết không? – cậu ta nhìn tôi đầy tự tin kể chuyện- nếu không có sự can thiệp của tôi, thì có lẽ gia đình cậu đúng là “gương vỡ lại lành” từ lâu rồi.

Tôi sau khi nghe xong câu nói đầy như nổi một cổ tức giận:

_Đồ khốn. Tôi hận cậu. Tôi sẽ thoát được ra khỏi đây, cậu nhớ rằng nếu tôi không thấy cậu vào trại cải tạo hay vào tù thì bản thân tôi sẽ cho cậu nhưng ngày tháng không bình yên đâu.

_à! Còn một truyện nữa! Cậu biết không? Trong cái hộp ở đằng kia. Thứ mà cậu đã sờ vào. Đó chính là Bộ XƯƠNG của Nhật. Cậu có biết điều đó không?- cậu ta thì thầm vào tai tôi và nói ra những lời nói đáng sợ.

_AA...- tôi hét lên- cậu điên rồi. Cậu điên thật rồi. Đến người chết cậu cũng không tha cho thậm chí đây còn là Nhật mà cậu cũng không từ bỏ. Cậu là cái thể loại gì vậy?

_Phải rồi. Tôi là cái thể loại khiến cho mấy người các người cũng phải lo lắng, ghê sợ tôi đúng không? Lúc Nhật sống, tôi không chiếm được cậu ấy thì cho đến lúc chết, tôi cũng không thể buông tha. Cậu có biết vì sao tôi lại để cậu ấy trong một cái hòm cũ kĩ ở dưới tầng hầm này không?

Tôi không đáp lại nhưng ánh mắt căm hận nhìn cậu ta như bảo cậu ta hãy nói cho tôi kết quả. Đường như thấy ánh mắt tôi nhìn như vậy, cậu ta liền cười đáp lại.

_Đó là sự trả thù của tôi đối với cậu ấy.

Và khi cậu ta trả lời xong thì cũng chính là lúc tôi vừa ăn xong miếng thức

_ồ, thật trùng hợp. Cuối cùng thì chúng ta có thể vào màn chơi chính rồi.

Màn chơi chính thức, cuối cùng cũng đã xuất hiện rồi...

... Cậu ta quay trở lại với nụ cười quỷ dị trên khuôn mặt mình.

Rút từ trong người một cây kim tiêm khiến cho tôi rùng mình run sợ. Cậu ta tiếp theo pha thứ ma túy đó ra rồi cho vào cây kim tiêm.

_Đến giờ rồi- cậu ta nói xong, ý chỉ tôi chỉ thăm cầu nguyện cho bản thân sớm qua khỏi cái kiếp nạn này. Sao mà đáng sợ thế.

Tôi muốn giãy dụa ra khỏi nơi đây nhưng mà xem chừng là rất khó khăn, tôi không muốn bị nghiện, thực sự không muốn. Lần đầu tiên trong cuộc đời tôi thấy sợ hãi. Từng giọt nước mắt của tôi lăn dài trên má. Tôi không muốn bỏ mặc bản thân, thực sự không muốn. Tôi còn rất nhiều điều còn chưa làm. Tôi còn có những con người tôi muốn bù đắp. Khại à, cứu tôi với...

Trên da tôi bắt đầu thấy đau. Ma túy đi vào cơ thể tôi, lên thần kinh tôi. Kích thích toàn bộ. Tôi khóc và trước mắt tôi mọi thứ trở nên, huyền ảo và mơ hồ.

Tôi bỗng nhớ đến giấc mơ trước kia.

“Nhật à, cậu nói đúng, cậu ta sẽ làm thật. Không lâu nữa thôi...”

....

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 28: Hi Vọng

Từ căn nhà của Thanh Nhã trở về, Khải đi từng bước chậm chạp, lòng đầy suy tư.

Khi vừa bước đến trước cửa nhà, thì một cánh tay bỗng đập lên vai cậu và gọi:

_ Khải.

Khải chậm rãi quay lại thì bắt gặp anh trai của Mỹ Anh. Anh trai Mỹ Anh liền mỉm cười và bước đến bên Khải:

_ Cậu tìm ra Mỹ Anh rồi chứ?

_ Chưa tìm thấy!- nói rồi, cậu liền không nhanh không chậm đi vào trong nhà của mình thay vì đợi anh trai Mỹ Anh nói một câu.

“Sầm” một cái tiếng đóng cửa vang lên. Anh trai Mỹ Anh không khỏi làm bộ dạng thất vọng quay về nhà. “Không thể chờ đợi được nữa, phải hành động.”- đó là những gì anh Mỹ Anh nghĩ.

Khải đóng cửa lại không khỏi thở dài và suy nghĩ: “Mỹ Anh, giờ cậu đang ở đâu? Tôi vô cùng, vô cùng nhớ cậu. Tôi phải làm gì để có thể tìm ra cậu bây giờ?”

Một lúc sau, Khải liền suy nghĩ: Lúc Mỹ Anh rời đi, cậu ấy không hề mang theo điện thoại, không có bất cứ một đồ vật gì để có thể liên lạc đối với cậu ấy. Vậy nếu bằng việc lục soát căn nhà không thể phát hiện được điều gì thì có lẽ hỏi ba của Thanh Nhã sẽ là sự lựa chọn tốt nhất. Nhưng để phòng trừ trường hợp ngoại lệ nữa rằng có lẽ để thêm được một tia hi vọng sống sót, Mỹ Anh sẽ muốn nói chuyện với mình lần cuối nên tốt hơn hết vẫn nên gài người và nhờ hai thằng Tỉ, Tèo theo dõi sóng điện thoại của Thanh Nhã do đó có thể xác định vị trí của Mỹ Anh rồi từ đó có thể tìm được cậu ấy.

Nói là làm và không nhanh không chậm, Duy Khải liền lôi điện thoại ra. Từng tiếng “tút” dài vang lên nhưng vẫn không có ai trả lời, 10s cuối cùng sắp trôi đi, bỗng một tiếng nói từ đầu dây bên kia cất lên:

_ Anh Duy Khải?- thằng Tỉ trả lời.

Khi thằng Tèo biết Duy Khải gọi điện đến, nó liền tức tức ngồi bên thằng Tỉ như để chờ một điều gì đó.

_ Anh lại có việc muốn nhờ các chú rồi đây.

_ Anh nói đi.

.....

Sau một hồi đưa ra yêu cầu của mình, thằng Tỉ và Tèo liền lập tức đồng ý, không những vậy, để góp sức mình vào công cuộc cứu Mỹ Anh, bọn nó cũng muốn đi tìm với sự đánh đổi đó chính là: thuê Hacker về. Thực là không biết nên khóc hay nên cười nữa.

Ngày hôm sau...

Như đã hẹn trước, 8h cả ba người bọn họ đã có mặt ở trước cửa nhà cha Thanh Nhã.

“Kính Coong”- tiếng chuông cửa vang lên. Mở cửa ra là sự xuất hiện của một người đàn ông khoảng tầm 45 tuổi nhưng nhờ cách ăn vận của mình vẫn giữ được vẻ đẹp đào hoa của bản thân.

_ Chào chú, cháu là Vương Duy Khải. Bạn của Thanh Nhã.- Khải đưa tay ra mỉm cười một cách đầy lịch sự.

_ Chào cháu.- ba Thanh Nhã đáp lại- các cháu vào nhà đi.

Họ cùng nhau bước vào nhà. Rót một chén trà, người cha của Thanh Nhã có vẻ vô cùng hưởng thụ.

_ Như cháu đã trình bày qua điện thoại, hôm nay cháu đến đây để...

_ Ta không biết!- Khải chưa nói hết câu thì đã bị ba Thanh Nhã ngắt lời. Trong lòng Khải không khỏi cảm thấy bất bình trước thái độ không tôn trọng này, nhưng vẫn phải cố nén lại cảm xúc của mình.

_ Bác có thể giải thích cho cháu được không ạ?- Khải cố gắng gượng nở một nụ cười.

_ Ngoại trừ 1 lần gần đây nhất đến nhà nó, ta không còn đến nhà nó thêm một lần nào nữa. Nó có bí mật gì ta không biết.

Không khỏi thở dài một tiếng, Kết quả vẫn chỉ là con số không. Thật đáng thất vọng.

Cả ba người họ đành thất vọng ra về. Duy Khải bỗng nhìn lên bầu trời và cảm thấy bầu trời hôm nay mới đẹp làm sao, thật là một ngày tốt để tiến hành một việc gì đấy. Và khi ý nghĩ này vừa xuất hiện thì Khải bỗng chợt cảm thấy giạt mình và dự cảm về một việc không hay sẽ xuất hiện.

Thấy Khải đứng lâu ở một chỗ với một vẻ mặt đầy lo lắng. Hai thằng Tí và Tèo liền đến bên, hỏi:

_Anh Khải, anh ổn chứ?- thằng Tí cất giọng trả lời.

_Không ổn. Có vẻ hôm nay sẽ là ngày cuối cùng của Mỹ Anh.- Khải cất tiếng trả lời. Bỗng nhiên câu trả lời này khiến cho cả hai thằng đều vô cùng sửng sốt.

Cũng không nhanh không chậm, tiếng chuông điện thoại của Khải bỗng vang lên như đổ phá tan đi sự im lặng. Rút chiếc điện thoại ra, cậu chậm chạp trả lời:

_Alo?

_Sao cậu chậm chạp nghe máy quá vậy?- một tiếng nói ở bên kia phát ra. Khải bỗng ngạc nhiên.

_Thanh Nhã?

_Bingo.- Thanh Nhã vui mừng trả lời ở phía bên kia đầu dây.

Còn phía đầu dây bên này, hai thằng Tí và Tèo liền nhón nháo hỏi loạn lên: “Ai đấy?”. Khải chỉ mấp máy môi hai chữ Thanh Nhã rồi bật toa lo lên.

Sau khi biết được người gọi điện thoại phía bên kia đầu dây, Tèo liền gọi điện cho Hacker mà nó thuê yêu cầu xác định sóng điện thoại ở phía bên kia đầu dây.

_Cậu muốn gì?- Khải cất tiếng hỏi.

_Cậu thông minh như vậy, ắt hẳn cũng biết tôi muốn nói gì mà.- Thanh Nhã đáp.

_Tôi cảm cậu làm hại đến Mỹ Anh.- Khải hét vào điện thoại.

_Ồ. Cậu cảm tôi? Cậu nghĩ cậu không chế được tôi ư?

Nhận ra mình ở thế hạ phong, Khải đành đáp lại với sự im lặng.

_Ồ, có vẻ tốt hơn rồi đấy! Thái độ của cậu bây giờ khiến tôi rất hài lòng- Thanh Nhã đáp lại- nên là tôi sẽ cho cậu 5 đề nói với cô bạn gái dễ thương của cậu những lời cuối cùng.

Thế rồi cũng không đợi Khải đáp lại, Thanh Nhã phía bên kia đầu máy đã ra lệnh cho Mỹ Anh: “cậu có năm phút thôi nên hãy ngoan ngoãn, nói những câu cuối cùng. Nhưng nếu cậu có nói một câu gì có hơi quá đáng thì hãy cẩn thận đó.”

Nghe được những lời nói đó của Thanh Nhã, trái tim Duy Khải không khỏi run rẩy

_Alo?- một giọng nói yếu ớt phát ra từ phía bên kia đầu dây- Khải à?

_Thanh Nhã?- Khải vội vàng đáp lại phía bên kia đầu dây- cậu vẫn ổn chứ? Cậu ta không làm gì cậu chứ?

_Tôi vẫn ổn! Cậu yên tâm đi!- Mỹ Anh đáp lại mà cảm giác ngọt ngào như lan tỏa trong tim. Thế nhưng vẫn không quên rằng mình đang ở trong giờ khắc sinh li tử biệt của bản thân, nên mau chóng nói- Khải à!

_Tôi vẫn nghe. Cậu nói tiếp đi.- Khải vừa xử lý cuộc gọi này vừa mau chóng đến nhà Mỹ Anh.

_Nếu, tôi chết rồi, cậu cũng đừng buồn nhé.

_Cậu đừng nói linh tinh.

_Không! Tôi không nói gì sai cả. Khi cuộc gọi này kết thúc thì sẽ đồng nghĩa với việc cuộc sống của tôi sẽ kết thúc.

_...

_Khải à! Cậu còn nhớ, khi cậu mới đến, tôi chính là người phun coca vào cậu không? Bây giờ tôi chân thành xin lỗi. Nếu sau khi tôi chết rồi, cậu hãy đến nhà tôi xuống dưới căn hầm và lấy một ít đồ đặc cũ của tôi thiếu cho tôi nhé! Để trên đây tôi còn có đồ chơi mà chơi cho đỡ chán.

_Cậu lại nói linh tinh rồi.

_Cậu lại ngốc nữa rồi.

_Có mà cậu ý!

_Thế tôi trắng trời hay cậu trắng trời?

_Cậu!

_Tốt! Nghe tiếp!

_...

Phía đây bên kia điện thoại phát ra một giọng nói đầy nhắc nhở: “Còn 1 nữa thôi! Hai người còn gì muốn trắng trời thì nói đi!”. Khải bỗng giật mình xác định vị trí của bản thân. May quá, phía trước là ngôi nhà của Thanh Nhã. Có vẻ xem chừng hai thằng Tí và Tèo đã sắp tìm ra rồi.

_Khải à! Cậu nhớ sống tốt nhé! Tôi cũng ngưỡng lắm nhưng đằng nào cũng sắp từ biệt nhân gian rồi nên tôi sẽ nói luôn. Khải à! Tôi yêu cậu!

_Tôi cũng yêu cậu...

_Tôi cũng yêu cậu...

_Tôi...

“tút ... tut... tut...”- từng tiếng tut vang lên, khiến cho Khải vạch đen đầy mặt chỉ hận không thể bóp chết Mỹ Anh. Cậu ta thật quá quắt. Tôi mà cứu được cậu ta ra khỏi đây thì tôi sẽ hôn chết cậu.

=_=

Cùng lúc tiếng tắt máy điện thoại thì lại có cuộc gọi từ phía của Tèo và Tí.

_Alo?- Khải cất tiếng trả lời.

_Alo? Anh Khải mau đến đây đi! Chúng em vẫn chưa tìm ra được nơi giấu Mỹ Anh. – thằng Tèo cất tiếng trả lời.

_Anh đang đến. Nhưng chú mày nói rõ cụ thể tình hình cho anh xem nào.

_Hiện tại theo hướng xác định của máy tính thì bọn em đang đứng trên điểm sáng tại nhà Thanh Nhã. Nhưng tìm hết một lượt rồi mà em vẫn chưa tìm ra bọn họ ở đâu!

_Phía tầng hầm nhà Thanh Nhã. Các chú mau tìm đi! Anh sắp đến rồi.

....

Ngưng cuộc gọi phía bên kia đầu dây, Tèo chạy vào yêu cầu:

_Mau tìm được nơi có cánh cửa đấy đi, không còn nhiều thời gian đâu!

Cả ba người bọn họ bắt đầu tìm kiếm. Thời gian sắp hết nhưng phía bọn họ vẫn chưa tìm ra được cánh cửa ý.

Đến nhà Thanh Nhã, Khải vội vàng bước vào nhà:

_Đã tìm ra chưa?- Duy Khải cất tiếng trả lời.

_Vẫn chưa thấy.- thằng Tí đáp lại.

Và như một linh cảm, Duy Khải bước đến chỗ giá sách trong phòng khách và kéo nó ra.

_Cánh cửa đây rồi.- thằng Tí reo lên.

_Một trong số các cậu gọi điện cho cảnh sát đi! Anh sẽ xuống cứu Mỹ Anh.- Khải ra lệnh.

_Em đi với anh! Tí, em gọi điện đi.- Tèo nói.

_Các anh đi cẩn thận.- thằng Tí nói.

Duy Khải và Tèo men theo lối mòn ở phía sau cánh cửa. Không biết đã bao lâu kể từ khi họ bước vào cánh cửa đó thì bỗng nghe thấy tiếng nói của Thanh Nhã:

_Này, cậu làm sao vậy? Tỉnh lại đi chứ! Này, này, này , tỉnh lại đi!- giọng của Nhã vang lên nhưng còn kèm theo tiếng nấc. Điều này thật khiến cho Khải và Tèo cảm thấy khó hiểu.

Bước đi một cách chậm rãi, cố để không phát ra tiếng động. Cả hai cùng nhau trao đổi ánh mắt rồi chậm rãi gạt đầu ra hiệu ngầm cho nhau tự hiểu.

Đếm thầm trong lòng:

“1... 2... 3”

Tiến vào! Cả hai cùng nhau bước ra chuẩn bị tấn công Thanh Nhã nhưng khung cảnh trước mắt bỗng dừng làm cho họ sững sờ.

Mỹ Anh đã gục xuống còn Thanh Nhã thì đang ở bên ôm cậu ta vào lòng và khóc nức. Khải và Tèo đều không hiểu vì sao cậu ta bỗng chốc lại trở nên khác lạ như thế. Nhưng trước mắt, Mỹ Anh vẫn còn đang nguy hiểm do vậy cả hai cùng tiến lại gần Thanh Nhã và ra lệnh:

_Buông Mỹ Anh ra!- Khải ra lệnh.

Nhưng đáp lại Khải vẫn là sự im lặng của Nhã, điều này khiến cho Khải hơi run sợ. Chưa kịp phản ứng lại thì bỗng chốc, Thanh Nhã đứng bật lên rồi lao về phía Khải ... cần.

“A...”- Khải kêu lên.

Thằng Tèo theo phản xạ tự nhiên:

_Anh Khải.

Rồi mau chóng đi tìm một vật dụng gì đó để chế ngự Nhã. Cuối cùng cũng tìm ra. “Búp”- cảm chiếc gậy trong tay, không chần chừ hạ thủ. Tèo đã khiến Nhã ngất đi. Xong rồi liền lao đến chỗ Khải đang bế Mỹ Anh giúp đỡ một tay. Mong chóng đưa Mỹ Anh đến bệnh viện.

...

Từ phía xa xa họ đã nghe thấy tiếng xe cảnh sát. Có lẽ đến muộn rồi...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 29: Phá Bỏ Mâu Thuẫn

Lúc tỉnh lại, trước mắt tôi là một quang cảnh màu trắng, thuốc sát trùng đậm đặc. Tôi loáng thoáng nghe được một vài tiếng nói:

“Mọi người mau ra đây đi, Mỹ Anh tỉnh lại rồi!”- giọng nói này có phần thật quen thuộc.

Khi mọi thứ dường như trở nên rõ ràng hơn thì người tôi gặp đầu tiên, không ai khác đó chính là Vương Duy Khải.

Có vẻ thấy tôi đã tỉnh, cậu ta trong lòng ngập tràn sự vui mừng liền tiến tới bên tôi, ôm tôi vào lòng, rồi thì thầm vào tai tôi và nói:

-Cậu đã ngủ suốt 48h đồng hồ rồi đấy!- trong giọng nói còn ngập tràn ý cười.

Tôi đã ngủ suốt 48h đồng hồ?

Tôi cố gắng nhớ lại thì chỉ còn loáng thoáng một vài kí ức mờ nhạt: sau khi kết thúc cuộc gọi cho Khải, lòng tôi ngập tràn sự tuyệt vọng. Tôi nhìn Thanh Nhã thì tôi không thể nhớ cậu ta đã nói gì với tôi. Cậu ta nhìn tôi rồi lôi một cây kim tiêm rồi tiêm cho tôi thuốc ngủ và nói với tôi một câu mà câu nói này khiến tôi không thể nào quên nổi: “Vì chúng ta cũng là một loại người nên tôi sẽ cho cậu từ từ chìm vào giấc ngủ không hề đau đớn như cô bạn thân Linh Đan của cậu.” Có lẽ đó là một sự nhân đạo từ phía cậu ta. Cho đến khi tôi dần dần ngủ say thì tôi bỗng nghe thấy được tiếng khóc nghẹn ngào của cậu ta: “mẹ ơi! mẹ ơi!” rồi cậu ta ôm chặt lấy tôi.

-Cậu đã cứu tôi?- tôi ngược nhìn Khải.

-Ờ! Tôi đã cứu cậu! Bây giờ cậu hãy nghĩ nên đền đáp tôi cái gì đi!- Khải nhìn tôi với ánh mắt tà mị.

-Thế là không công bằng đâu anh Khải!- một tiếng nói từ sau cánh cửa vọng đến- thế còn công lao của bọn em thì sao?

“soạt” – một tiếng mở cửa đầy mạnh mẽ. Xuất hiện là hai vị anh em sinh đôi, hai vị huynh đệ tốt của tôi.

-Đến đây với chị nào, hai em trai ngoan.- tôi cười cười rồi nhìn về phía hai thằng Tí và Tèo, giờ cái tay như muốn ôm chúng nó.

-Thôi! Nghỉ ngơi tốt đi bà chị của tôi! Tôi không muốn ăn đậu hũ của bà rồi để bạn trai của bà ghen đâu.- thằng Tí bỗng cắt lời khiến chúng tôi không khỏi bật cười. Nó nói thật trẻ con.

-Chú em đột nhiên hôm nay biết điều đấy.- thằng Khải nhìn nó rồi xoa đầu nó.

Thằng Tí bỗng chốc bĩu môi rồi hất hất cái tay của Khải ra. Thằng nhóc thật đáng yêu.

Tôi như nhớ ra một điều gì đó, tôi bỗng chốc ngưng cười và nhìn ba người bọn họ:

-Thanh Nhã bây giờ thế nào rồi?

Cả ba bỗng nhiên im lặng rồi nhìn tôi. Tôi cảm thấy thật kì lạ nhưng để phá vỡ sự kì lạ này, thằng Tèo bỗng nhiên cất tiếng nói:

-Chị không cần phải lo lắng gì đâu! Hiện nay, theo như từ phía cảnh sát điều tra, Thanh Nhã đã 18 tuổi, đủ tuổi để nhận án phạt giành cho riêng mình rồi. Điều này đã làm thỏa mãn được lòng cừu hận của chị chưa?- nó nói rồi nhìn tôi cười.

Tôi bỗng dưng im lặng. Dường như điều này khiến cả ba người thấy kì lạ nên họ bỗng dưng ngừng nói chuyện và nhìn chằm chằm tôi:

-Dường như tôi cảm thấy Thanh Nhã có điều gì đó khó nói. Mọi người có nhận ra điều đó không?

Cả ba người họ bỗng dưng rơi vào im lặng một hồi rồi gật đầu đồng ý với quan điểm của tôi.

-Phía Thanh Nhã, cậu ta có được ba thuê luật sư bào chữa không?- tôi cất tiếng hỏi.

-Chị muốn giúp chị ý giảm án?- thằng Tí bộp chộp nhìn tôi hỏi.

Tôi gật đầu.

-Không có.- thằng Tèo trả lời

-Nhưng hiện tại họ vẫn đang tiến hành điều tra nên vẫn chưa đưa cậu ta ra tòa.

-Tôi muốn đi nói chuyện với cậu ta!- tôi lên tiếng đề nghị.

Cả ba người họ đều nhìn tôi tỏ vẻ ngạc nhiên rồi cùng nhau gật đầu đồng ý.

-Cảm ơn.

Thế rồi không lâu sau khi tôi nói xong, một tiếng nói từ phía đằng sau cánh cửa vọng lên:

-Có lẽ trước đó chúng ta phải nói chuyện với nhau đã.

Tôi nhìn về phía cánh cửa, những bước chân thay nhau tiến vào, đi đến bên giường bệnh của tôi. Họ mỉm cười nhìn tôi, tôi cười đáp lại.

-Chào con yêu!- ba tôi giang rộng vòng tay của mình trực chờ để ôm tôi.

-Ba! Mẹ!- tôi vui mừng gọi họ và đáp lại sự chờ mong của họ- cảm ơn hai người đã trở lại.

Họ im lặng nhưng tôi thấy họ âu yếm ôm tôi vào lòng như để cho thỏa nỗi nhớ mong. Đã thực lâu lắm rồi, cái cảm giác gia đình mới đến bên tôi. Nó thực ấm áp. Tôi bỗng thấy hơi cay cay nơi đầu mũi. Thật hạnh phúc.

-Hình như nhóc đã quên còn một người nữa đang đứng ở đây.- một giọng nói vọng lên từ phía sau.

Tôi buông họ ra rồi tìm kiếm giọng nói đó:

-Anh hai!- tôi gọi vọng lên- đến đây ôm em nào!- tôi ra về nũng nịu giống một con mèo con.

-Ôi nhóc con thật đáng ghét!- anh hai tôi bước tới, ôm tôi vào lòng, xoa xoa cái đầu của tôi.

Tôi ôm anh hai thật chặt và hít hà hương thơm bạc hà của anh nhưng trong hương thơm ấy tôi bỗng ngửi thấy có mùi thuốc sát trùng nhẹ nhẹ. Tôi liền mau chóng buông anh ra rồi nhìn kĩ anh như để khẳng định rằng anh vẫn ổn. Nhưng không...

Giờ cái tay búng thật mạnh vào trán anh:

-au...- anh liền lấy tay hít hà, vỗ về chỗ vết thương đó.

-Anh bị làm sao thế?- tôi khoanh tay tra khảo.

-Nhờ em đấy!

-Sao lại nhờ em?- tôi thẳng thốt.

-Thực ra là anh ấy định xông vào cứu cậu liền bị Thanh Nhã hạ thủ cho bất tỉnh liền bị giấu trong phòng cậu ta may mà nhờ Tí và Tèo phát hiện.- Khải xen vào giải thích cho tôi hiểu.

-Cho anh chữa!- tôi bấu môi không hề thương xót mà thay vào đó cảm thấy đáng đời anh hai.

-Nhóc con vô nhân tính.- anh hai tôi phản bác lại.

Mọi người trong căn phòng bỗng cười òa lên.

Mâu thuẫn bị phá bỏ. Giao dịch vô hiệu.

...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30

-Trời ạ! Hôm nay đã là ngày thứ 3 rồi đấy! Tôi đã xuất viện được chưa?- tôi cất tiếng rầu rĩ hỏi.

-Dựa theo tình trạng sức khỏe, tâm lí của chị hiện tại chắc chắn anh Khải sẽ... KHÔNG cho chị xuất viện.- ôi con mẹ nó, tôi bắt đầu thấy ghét thằng Tèo- và lại...- nó ngừng lại rồi chỉ chỉ về phía cửa ra vào của phòng- nếu chị muốn ra ngoài thì chị sẽ gặp tai họa khôn lường.

Tôi theo hướng tay nó chỉ thì tôi thấy một lũ con gái đang trực sẵn ngoài cửa gào thét, hò hét được mong được gặp thằng Tèo. Thế rồi, tôi theo hướng tay lại nhìn nó. Thằng này có gì mà đẹp trai đầu nhí, chẳng bằng nam diễn viên Hàn Quốc, cũng không phải minh tinh màn bạc. Thế thì nó có cái gì chứ?

-Có vẻ chị không hiểu được lực sát thương của em rồi.- thằng Tèo bỗng cất tiếng.

Tôi liền cười cười đáp lại:

-Trải qua nhiều lần với chú em thì lực sát thương của mày chị đây đã miễn dịch rồi.- tôi vừa ngắt lời nó liền lườm lườm tôi. Tôi thấy nó tháo bỏ chiếc kính thường ngày nó vẫn hay đeo rồi tiến về gần tôi hơn. Hai con người tôi co giật lùi lại phía sau. Tôi nhìn vào mắt nó thế rồi tôi bỗng đơ một vài giây. Sau cùng tôi bỗng sực tỉnh ra rồi đánh vào cái đầu của nó.- mày giỏi nhỉ?

-Ai ui! Tụt cả cảm xúc!- nó xuyt xoa kêu lên.

-Cho mày chữa! Dám bắt nạt chị mày à!- tôi cười tự đắc.

Nó lườm lườm nhìn tôi:

-Đến một lúc nào đó, chị sẽ phải trả giá.

-Yên tâm, điều này không đến tay chú mày lo.

Nó sau khi đùa một hồi với tôi xong liền chuyển chú vào cái máy vi tính. Tôi thăm rủa nó ngồi nhiều cho cận lồi con mắt ra luôn. Rồi tôi cười cười để máy cái. Thấy tôi như vậy nó bỗng quay phắt ra nhìn tôi với cái nhìn đầy kì dị.

Tôi thấy hơi kì quái liền lấy điện thoại của mình lôi ra chơi. Thế rồi một ý tưởng trong tôi bỗng lóe lên và tôi lôi chiếc máy tính trong ngăn kéo ra, giấu vào trong áo để nó không nhìn thấy đồng thời cấp thêm mấy bộ quần áo.

-Ai ui... Tôi đau bụng quá.- tôi giả vờ liền quay phắt sang thằng Tí- mày đừng có đi đâu đấy nhé! Chị đi vệ sinh.

Tôi giả vờ lôm côm vào nhà vệ sinh.

Bật chiếc máy tính lên. Tôi dùng những thủ thuật nho nhỏ. Bản thân là người đã kết bạn được một thời gian với hacker lẽ nào tôi không biết được những

trò nghịch cơ bản này.

Attack liên tục mấy lần liền. Rồi cài đặt sẵn trong 3 phút. Không thể cầm cự lâu hơn.

Tôi lạnh lẽ thay quần áo. Luồn qua cửa sau rồi trốn ra ngoài.

Ngẩng mặt nhìn thế giới. Ta tự do rồi. Hít hà... Hít hà bầu không khí này. I Love U.

Tôi lắng tai nghe: tiếng gió thổi, tiếng chim hót, tiếng còi ô tô, tiếng thờ,... Đợi đã! Tôi vừa nói là tiếng... THỜ? Tôi quay lại đằng sau.

-Ồ? Hi!- tôi cười cười một cách gượng gạo- sao cậu lại ở đây? Hôm nay trời đẹp quá ta!

Tôi phải nghĩ cách chuồn ra khỏi đây!

Phương án 1: Tôi không nhanh không chậm liền rảo cật bước đi. Càng đi nhanh tôi lại càng thấy bước chân sau tôi ngày càng mạnh.

Trời ạ! Thế này lại không khả thi rồi!

Phương án 2: Tôi nhanh nhẹn chạy. Tôi có khả năng chạy rất nhanh với tốc độ ánh sáng 2km/h nhưng tôi không hiểu sao, tôi chạy nhanh như thế mà cái người phía sau tôi chạy còn kinh khủng hơn tôi. Hắn ta liền lao tới phía trước tôi, hắn ta cười cười nhìn tôi, tôi cười cười nhìn hắn, hai đứa cười cười nhìn nhau. Cuối cùng một đứa đâm vào cột điện!

Đương nhiên đứa đó không phải tôi!

Hạ được một đối thủ đáng gờm.

Còn 2 tên phía sau. Chúng có vẻ đuổi sức rồi nhưng tôi đây ngược lại sức mạnh vô biên. Anh hùng cái thế!

Tôi liền luồn lách đánh võng. Chui vào ngõ nhỏ rồi lại chạy ra ngõ to. Cuối cùng tôi cũng đánh lừa và làm mất dấu của hai tên đấy và tôi của bây giờ còn không nhận ra mình đang ở đâu! hô hô hô...

Hô... hô... hô... Tôi đang ở đâu... hu... hu... hu...

Được rồi! Tôi phải bình tĩnh lại để xác định được bản thân mình đang ở đâu. Nơi đây hai bên đều là nhà mọc sát nhau. Cách một ngôi nhà lại có một cái cây. Những ngôi nhà ở đây đều giống hệt nhau. Rồi chỉ có tiếng thổi vi vu của gió với một vài con bụi thỉnh thoảng lại xuất hiện trên mặt đường. Tôi có cảm giác mình đang làm cao bồi trên thảo nguyên. Bọn cướp đang trú ẩn trong nhà và sẵn sàng lôi súng ra, bắn bâng... bâng... bâng vào tôi bởi tôi đang giữ một khối lượng vàng lớn. Chỉ cần bọn nó xuất hiện thì tôi sẽ lôi súng ra và xoay xoay súng, vuốt lại chiếc mũ cao bồi. Bắn bọn chúng rồi thổi mùi khói súng. Cuối cùng không thể thiếu đó chính là nụ cười chiến thắng! Ha... ha... ha... Minh ngày càng có trí tưởng tượng phong phú vượt qua người bình thường.

...

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 31

-Dậy đi thím hai!- Một giọng nói vang lên bên tai. Tôi bừng tỉnh giấc. Thì ra đó là mơ.

-Tôi ngủ được bao lâu rồi?- tôi cất tiếng hỏi.

-Tính đến thời điểm bây giờ thì thím ngủ được 1h30 rồi.- người đó cất tiếng trả lời.

-cậu...cậu... là ai? Sao tôi không nhớ gì hết vậy?- tôi quay quay sang nhìn người bên cạnh.

-Hà?- người bên cạnh tôi sững sờ lẫn thảng thốt!- Ngủ dậy rồi mất trí nhớ hả thím hai? Bà có muốn kiểm tra sóng não không bình thường của mình không? Tôi mới viết ra một chương trình đấy, bà hai.

-Cậu là ai? Sao lại nói chuyện với tôi như thế?

-Tôi là Ti. Bà đã tỉnh chưa?

- Tí là thằng nào?

- là tôi!

- Tôi là ai?

- Là Tí!

- Tí là ai?

- Bây giờ bà muốn gì?- nó có vẻ bức mình đến mức nó đã nâng cái máy tính lên chỉ chực chờ không thể phang ngay vào cái đầu của tôi. Ôi nhìn cái mặt nó thật dễ thương. Tôi nên cười rồi thú nhận:

-Được rồi, được rồi! Chị chỉ đùa mày một chút thôi mà!- tôi nhìn nó, nó thờ phỉ phò như để để nén con tức giận. Cuối cùng tôi đã tự nhủ chỉ trêu nó nốt lần này nữa thôi, nốt một lần nữa thôi. Sau cùng thì tôi sẽ không trêu nó nữa. Nhưng tôi không thể nhịn được mỗi khi nhìn nó, tôi lại cảm thấy bức bối trong lòng tôi xông lên một loại nhiệt huyết dẫn dụ tôi chọc nó phát điên. Phải chăng đây chính là sức hấp dẫn của nó? Cuộc chơi bắt đầu.

-Tí!- tôi gọi nó- chúng ta ngồi tâm sự đi!

-ừ!- nó ngoan ngoãn đến bên giường ngồi xuống chuẩn bị lắng nghe câu chuyện của tôi.

-Dạo gần đây, chị thấy Khải có xu hướng ngoại tình!- tôi làm bộ mặt vô cùng khó coi, tôi nhăn nhó hết như một con khi. Giả bộ phiền muộn vô cùng.

-Em có thể hiểu được nỗi khổ của chị!- thằng Tí đúng như dự đoán của tôi y như rằng mặt nó méo xệch tỏ vẻ khốn khổ. Thằng nhóc này đúng là giản đơn.

-Hà?- tôi trở mắt nhìn nó- cái gì cơ? Mày thích anh Khải á? Mày có phải là gay?-tôi giả bộ ngây thơ nhìn nó với ánh mắt: Được rồi, mày cứ nhận đi, có gì tao sẽ nâng đỡ và chấp cánh cho mày. Tao có thể hi sinh vì hạnh phúc trọn vẹn của huynh đệ mình mà.

Thằng Tí dường như ngạc nhiên trước thái độ của tôi và nó không thể theo kịp những gì tôi nói. Aizzz... Đúng là mấy sóng não không giao nhau mà. Nó liền ngây ra một hồi lâu mà cái mặt của nó thật dễ coi chỉ hận không thể đâm vào mặt nó. Nhưng mà thằng này suy nghĩ thật lâu la. Tôi ngồi chần chờ cả một buổi. Rung đùi lắc chân đủ các kiểu vẫn thấy nó đơ ra như thế: xác ơi ở lại, hồn đi nhé. Không chừng nó đã bị tôi dọa cho hồn bay phách lạc mất rồi.

Thế rồi một tiếng mở cửa phát ra... xoẹt. Một giọng nói trầm ấm vang lên:

-Cậu đang nói gì vậy?- Khải nhìn tôi ánh mắt híp lại.

-à! à! Không có gì đâu?- tôi cười cười nhìn cậu ta rồi liền lờ đi bằng cách- cậu đến đây làm gì?

-Thăm cậu!

-à! Ra là vậy!- tôi cười cười nhìn Khải.

-Thái độ của cậu nghĩa là sao?

-à! Không có gì đâu!- như nhớ ra được một việc quan trọng, tôi liền nhìn cậu ta và nói- hôm nay tôi ra viện được chưa? Vết thương trên người tôi đã khỏi hẳn rồi.- như để kiểm chứng cho sự thật này, tôi liền đứng lên giang hai tay hai chân ra thành hình chữ nhân.

Nhìn thấy tôi như thế Khải liền nhìn tôi từ trên xuống dưới song cũng có vẻ ngượng ngùng. Hai gò má bỗng dung đỏ lên rồi nói:

-Được rồi, được rồi cậu ngồi xuống đi hôm nay cậu đã có thể ra viện được rồi.- Vừa nghe hắn nói xong, tôi liền mỉm cười hếch mắt về phía thằng Tí. Thằng Tí liền bắt chọt bấu môi và tiếp tục vui đầu vào cái máy tính.

Tôi liền mỉm cười đắc thắng. Chạy ngay ra phía tủ đựng đồ bắt đầu thu dọn đồ đạc lộn xộn của mình. Trong lúc dọn dẹp, tôi bỗng chợt nhớ ra một chuyện, giọng tôi bỗng trầm xuống:

-Thanh Nhã ra sao rồi?- rồi tôi lại quay ra nhìn Khải và nói- cậu có thể giúp tôi gặp Thanh Nhã được không?

Tôi quan sát Khải thấy cậu ta im lặng không lên tiếng rồi một hồi lâu cậu ta cũng gật đầu. Tôi muốn hiểu rõ hơn về cậu ta.

Suốt cả quãng đường, chúng tôi trầm mặc không nói gì nhiều, cho đến bây giờ mặc dù có thể nói rằng chúng tôi đã tỏ tình với nhau nhưng giữa tôi và Khải có một bức tường vô hình ngăn cách mà không một ai chịu vượt qua như tường rang như vậy là tốt nhất cho cả hai.

Thanh Nhã được đưa ra khỏi phòng tạm giam và ngồi trên ghế đợi chúng tôi trong một căn phòng tối màu xám chỉ có nguồn ánh sáng duy nhất phát ra từ bóng đèn dây tóc trên trần nhà. Khung cảnh có vẻ đáng sợ khiến tôi không khỏi lạnh run. Tôi bước đến trước cửa căn phòng rồi quay ra phía sau nhìn Khải:

-Cậu nhớ đợi tôi ở đây nhé! Đừng đi đâu!

-ừ! – cậu ấy trả lời lại một cách nhẹ nhàng.

Tôi hồi hộp đẩy cửa căn phòng đó. Tiếng cửa mở ra kèn kẹt như đã lâu chưa được tra dầu. Tôi đảo mắt một vòng căn phòng thì thấy Thanh Nhã đang ngồi ở đấy. Tôi liền bước tiếp rồi đóng cánh cửa lại. Ngồi đối diện cậu ta và mở một câu chào lịch sự:

-Cậu vẫn khỏe chứ?

Tôi thấy câu hỏi này của tôi hơi thừa thãi và vô duyên. Cậu ta đã gầy đi rất nhiều, gương mặt phần nào hốc hác.

-Tôi vẫn khỏe.- cậu ta đáp lại nhưng khiến tôi hơi lạnh sống lưng.

-Tôi sẽ vào luôn vấn đề chính. Tại sao hôm đó cậu lại tha cho tôi?- đây vẫn là vấn đề khiến tôi thắc mắc.

-Không vì sao hết! Chẳng phải tôi đã nói cho cậu biết rồi sao?

-Vì chúng ta cùng một loại người. Vũ Thanh Nhã rút cuộc cậu đã trải qua những gì mà để đến bây giờ cậu lại thành ra như thế này?

-Tôi có nhất thiết phải nói cho cậu không? Tôi nghĩ cậu đủ thông minh để tự hiểu mà.

-Cậu có biết bây giờ cậu rất đáng thương không?

-Im miệng lại!- cậu ta hét lên rồi đập bàn đứng dậy khiến tôi bỗng giật mình- cậu tưởng mình là ai mà có quyền hỏi tôi như vậy. Cậu nghĩ tôi đáng thương ư? Cậu! Cậu mới chính là đứa con gái đáng thương nhất mà tôi từng gặp. Được rồi, cậu muốn nghe tôi nói vì sao lại tha cho cậu đúng không? Tôi sẽ nói. Cậu nghe cho kĩ đây. Bởi vì tôi với cậu từ trước tới nay chưa từng có một người bạn theo đúng nghĩa.- cậu ta mỉm cười nhìn tôi rồi lấy lại sự ôn hòa đáng sợ trước kia.

Câu trả lời của cậu ta khiến tôi hơi hoảng sợ. Cậu ta nói đúng. Từ trước tới nay tôi chưa từng có một người bạn thân theo đúng nghĩa.

-Sao? Tôi đoán đúng rồi đúng không? Vậy cậu biết vì sao tôi giết Linh Đan không?

Tôi vẫn một mực giữ im lặng nghe cậu ta nói.

-Đó là vì: Cậu ta cũng giống như người bạn khi xưa của tôi. Cậu ta cũng hăm hại, bắt nạt tôi. Nhưng lúc đó, tôi đã giết cậu ta rồi cũng như Linh Đan vậy. Tặng cậu ta một thỏi son vào cái ngày cậu ta cảm thấy mình cần đẹp nhất và chỉ cần vài phút sau, cậu ta đã có thể có một cái chết đầy đau đớn cũng như những gì mà tôi phải chịu đựng từ phía cậu ta.

Lúc này tôi mới chợt hoảng hồn lại. Tim tôi đập mạnh từng tiếng. Cậu ta đã giết... hai mạng người rồi sao?

-Cậu đã giết hai mạng người?

-Không! Phải nói là tôi đã giết ba người mới đúng!

-Vậy... Vậy ... Vậy người còn lại là ai?

-Đó là mẹ tôi. Cậu biết không? Bà ta đã trở thành bóng ma ám li suốt cuộc đời tôi. Dục vọng của bà ta khiến tôi ghê sợ. Thậm chí bà ta còn cho tôi là một món hàng trao đổi. Bà ta không hề yêu thương và coi tôi như một đứa con thực sự nên khi đó tôi liền cho bà ta một liều thuốc ngủ mạnh để bà ta mãi mãi ở bên cạnh tôi không hề xa rời. Không hề bị dục vọng che mắt một lần nào nữa.

Bây giờ tôi đã ngồi thụp xuống dưới đất, răng cắn càm cạp vì run sợ. Cậu ta... Cậu ta giết người không nương tay, cậu ta đã giết ba mạng người. Lúc này tôi không còn có ý định để mình oan, giảm án tù cho cậu ta nữa. Cậu ta... Cậu ta có chết cũng không thể đền được ba mạng người. Tội của cậu ta đã lên tới mức án tử hình. cậu ta không phải là con người nữa mà cậu ta...

-Cậu là đồ quái vật. Cậu không phải là con người nữa...

Như nghe thấy sự kích động từ phía tôi, cậu ta liền đứng dậy, đẩy dịch bàn sang một bên, tiện tay lấy cây bút có trên bàn làm le về phía tôi.

-Cậu nói lại câu nói đó một lần nữa cho tôi! Nói!

Tôi hoảng sợ không nói gì hơn. Tôi liền chạy một mạch đến bên cửa. Trống tim tôi đập nhanh. Tôi đập cửa gọi mấy lần.

-Khải, mở cửa cho tôi. Khải. Khải.

Tôi gọi thét lên nhưng vẫn không nghe thấy tiếng trả lời bên ngoài. Tôi liền quay ra đằng sau thì thấy cậu ta đang đến gần tôi hơn với cây bút trên tay. Cậu ta có thể giết người một lần nữa. Không thể để cậu ta đến gần mình, tôi phải chạy ra ngay khoảng trống tôi có thể chạy nhưng vẫn một mực kêu gào cầu cứu.

Cậu ta thấy tôi chạy về một phía liền định dồn tôi vào tường. Một mực kêu lên:

-Tôi không phải là quái vật. Tôi không phải là quái vật.- cậu ta nói loạn lên. Chạy ra chỗ tôi rồi ngồi thụp xuống. Kêu lên câu nói đó.

Cậu ta bịt hai tai lại rồi hét lên những từ: “ Không. Không. Tôi không phải là quái vật.” Bỗng cậu ta nhìn chăm chăm về phía tôi trừng mắt lên. Hai con mắt đỏ lừ như thể muốn ăn tươi nuốt sống tôi. Tôi vẫn cứ ngồi ở một góc tường trong lòng run sợ.Sau cùng tôi liền thấy cậu ta ngã lăn ra, hai tay vẫn bịt hai tai lại hai con mắt đầy mơ màng rồi ngất đi.

Cậu ta đã ngất mất rồi.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Nguy Hiểm

Khi cậu ta ngất thì đúng lúc Khải bước vào.

-Mỹ Anh?- Khải gọi to tên tôi.

Tôi vẫn không khỏi run lên sau khi cận kề với cái chết. Bây giờ tôi mới có thể cảm nhận thế nào là cái chết trong gang tấc. Tôi nhìn chăm chăm Thanh Nhã như để xác định với bản thân mình rằng hiện giờ tôi đã ổn, lúc này tôi mới ngược lên nhìn Khải:

-Sao bây giờ cậu mới tới?- tôi hỏi cậu ta một cách lạnh lùng- cậu có biết rằng vừa lúc này tôi đã phải cận kề với cái chết gần như thế nào không?- Tôi không khỏi bức mình càng hét to lên- cậu thử nghĩ mà xem, nếu cậu ta không ngất đi thì hiện tại tôi không còn có đủ khả năng đứng trước mặt cậu đâu. Rốt cuộc là cậu đã đi đâu?

-Xin lỗi. Tôi đi gặp mặt phía vị quản giáo trông coi Thanh Nhã.

-Ra là vậy- tôi nhếch mép cười nhạt- ra là cậu bỏ tôi đi chỉ để tìm được một số tin tức liên quan đến Thanh Nhã. Tôi thật có phúc.

-Cậu đừng nói linh tinh. Tôi mới biết được một số chuyện không hay cho lắm về những ngày gần đây của Thanh Nhã.-cậu ấy nói với vẻ mặt lo lắng.

Tôi nhìn thấy vậy chỉ biết cười nhạt:

-Vậy rốt cuộc xảy ra chuyện gì? Nói xem cậu đã nghe được những gì?

Dường như nghe thấy tôi nói với một chất giọng mỉa mai, Khải hơi sầm mặt lại tức tối xong vẫn bình tĩnh cất tiếng trả lời:

-Thanh Nhã thường xuyên bị cắt com và đánh đập. Từ ngày cậu ấy vào đây, mỗi lần tập trung phân phát thức ăn thì lại xảy ra xung đột giữa các nữ tù với nhau.

-Cậu ấy chính là nguyên nhân?- tôi gắng hỏi lại.

-Ừ-Khải gật đầu.

-Được rồi, tôi tha thứ cho cậu. Cậu gọi ai đó giúp Thanh Nhã đi. Rồi gọi luôn cả bác sĩ nữa. Tôi muốn làm một chẩn đoán nhỏ cho cậu ta.

-Được.- cậu ấy nói xong liền lập tức rời đi. Nhưng sao trong lòng tôi bỗng cảm thấy có một sự khó chịu nho nhỏ không nói lên lời. Chúng tôi thật thờ ơ với nhau. Điều này khiến tôi cảm thấy hơi thất vọng. Rốt cuộc là tình cảm của hai con người có thể phai mờ theo thời gian ư?

Lúc Khải đưa bác sĩ tới đã là chừng 10 phút sau.

Người bác sĩ trong trại giam mà Khải dẫn tới đó chính là một người thanh niên trẻ khoảng 25-26 tuổi. Thần thái tốt. Quần áo chỉnh tề. Gương mặt sắc lạnh.

Tôi yêu cầu anh ta kiểm tra sức khỏe tổng thể cho Mỹ Anh. Bác sĩ gật đầu đồng ý và yêu cầu chúng tôi đợi một lát. Nhưng tôi vẫn không yên tâm cho lắm nên tôi muốn theo dõi anh ta khám cho Thanh Nhã như để đảm bảo rằng anh ta đáng tin tưởng. Bởi những người trong nơi này khiến tôi có một cảm giác không an toàn.

Sau khi khám sức khỏe tổng thể cho Thanh Nhã, vị bác sĩ đứng lên nhìn tôi và nói một cách hồ hững:

-Sức khỏe của cô bé đây không có vấn đề gì nhìn chung có vẻ hơi suy nhược đồng thời thần kinh có vẻ hỗn loạn nên cần được nghỉ ngơi do vậy tôi sẽ tiêm cho cô bé một mũi thuốc an thần.

Anh ta nhìn tôi như để chờ câu trả lời đồng ý từ phía tôi. Thấy vậy tôi liền chăm chú quan sát sắc mặt anh ta, cùng những cử chỉ của vị bác sĩ này để xác định anh ta sẽ không làm hại đến Thanh Nhã. Vẻ mặt của anh ta không có biểu hiện gì là sợ sệt hay lo âu. Tay không bất giác nắm chặt. ánh mắt nhìn thẳng không liếc ngang dọc để trốn tránh. Biết tôi đang nhìn nhận đánh giá anh ta từ nãy đến giờ, anh ta chỉ cười cười hỏi:

-Chẳng lẽ cô bé đây không tin tưởng tôi.

Nghe anh ta nói vậy, tôi bỗng chốc sững người lại vài giây rồi bình thần đáp lại:

-Không có gì. Mời bác sĩ.

Anh ta không đáp lại. Liền lục tìm trong chiếc xe đẩy của mình một lọ thuốc an thần. Cầm kim tiêm lên để chuẩn bị lấy thuốc từ trong lọ. Anh ta chậm rãi tiến hành các bước cần thiết. Sau khi tiêm thuốc vào người Thanh Nhã, anh ta đứng lên dặn dò chúng tôi phải bồi bổ thật tốt cho Thanh Nhã đồng thời tích cực nói chuyện nhưng không được để cô ấy chịu kích động. Hai chúng tôi nghe nói vậy liền gật đầu đồng ý.

Lúc vị bác sĩ này rời đi, tôi nhìn Khải rồi nhờ cậu ấy:

-Cậu giúp tôi dứt lốt mấy người ở đây được không? Chăm sóc cậu ấy một chút.

-Cậu không có ý định giám án cho cậu ta à?

Khi cậu ấy nói thế, thoáng chốc tôi liền im lặng. Phải, tôi không có ý định giám án cho cậu ta. Cậu ta chính là một con quỷ giết người.

-Cậu biết không? Thanh Nhã đã giết ba mạng người.

Nên tôi không thể giúp cậu ấy.Cậu ấy xứng đáng phải nhận hình phạt giành riêng cho mình.

Khải không quá bất ngờ, cậu ấy chỉ nhìn tôi gật đầu rồi phát ra một tiếng “ừ”. Thấy vậy tôi không khỏi ngạc nhiên:

-Cậu đã biết?

-Bởi vì cậu ấy đã khai như vậy.

Thảm nào đó là lí do cậu ta lừa dối chuyện với tôi, không ngần ngại nói ra toàn bộ sự thật với tôi rằng cậu ta đã giết ba mạng người.

-tôi...

Khi tôi vừa định cất lời tiếp tục thì tôi bỗng phải nuốt lại câu nói của mình bởi vì tôi nhìn thấy Thanh Nhã... cậu ta... đang co giật.

Không chần chừ, chúng tôi liền tiến tới giúp Thanh Nhã. Cậu ta hai mắt đỏ ngầu trợn tròn lên, cơ thể phía dưới không ngừng co giật dẫy dụa tựa như cơ thể không ngừng bị những linh hồn xung quanh xiết chặt, không chế.

-A...- một tiếng kêu lên.

Tôi quay ra để tìm kiếm nơi phát ra tiếng kêu đó, thế nhưng, điều mà tôi bắt gặp đó chính là Khải... cậu ấy đang cho tay vào trong miệng Thanh Nhã cố gắng giữ chặt đầu lưỡi cậu ta. Từng dòng máu từ trong động mạch và tĩnh mạch của cậu ấy trào ra. Khuôn mặt cậu ấy nhăn nhó vì đau. Lúc này đầu óc tôi điên đảo. Tôi không biết làm gì.

-Mỹ Anh. Bình tĩnh lại đi. Mỹ Anh.- Khải bỗng dưng hét to đem tôi trở về hiện tại.

Tôi hoảng hốt nhìn cậu ấy đau đớn và cố nặn ra từng chữ:

-Hãy tìm một miếng vải cho tôi.

Tôi liền không nhanh không chậm gật đầu đồng ý. ánh mắt tôi đảo điên tìm miếng vải. ở đâu có miếng vải? Miếng vải có thể ở đâu?

-Đừng hoảng hốt quá. Phía đông 30o.- tôi liền đánh mắt nhìn về phía mà Khải chỉ rồi chạy ra nhặt tấm vải. Vo tròn nó lại rồi đưa cho Khải. Cậu ấy nhanh chóng thay thế miếng vải cho tay mình. Nhưng Thanh Nhã chưa có dấu hiệu suy giảm mà ngược lại còn chuyển theo chiều hướng xấu đây phức tạp hơn, cậu ta không ngừng co giật mạnh và sùi bọt mép. Cậu ta bị cái gì vậy? Trong đầu tôi không ngừng xuất hiện những câu hỏi. Càng nhìn cậu ta tôi lại càng nghĩ đến ba từ: “Không xong rồi”, tôi sợ hãi liền chạy đi gọi bác sĩ.

Như biết tôi đi tìm bác sĩ. Khải ở đó chỉ cố gắng tìm cách không chế Thanh Nhã.

Tôi tìm đến phòng y tế trong đây thì nơi đây bỗng dưng lại vô cùng im lặng không một tiếng động. Tim tôi đập thình thịch. Vừa mở cửa phòng y tế ra thì tôi bỗng thấy một vũng máu... tôi sợ hãi... rồi theo chiều máu tìm đến tôi bỗng bắt gặp tên bác sĩ vừa khám cho Thanh Nhã... Anh ta chết rồi. Tôi

thoáng chốc hoảng sợ hét lên và lùi lại... lùi lại... Tôi muốn bỏ chạy nhưng hai chân tôi thoáng tê run run. Tôi muốn cất bước đi nhưng tôi bỗng chốc ngã thụp xuống nền nhà. Đầu óc tôi hoảng loạn thậm tự hỏi bản thân: “Làm sao bây giờ? Làm sao bây giờ?” tôi cố gắng đứng lên nhưng sao chân tôi cứ đông cứng lại vô tri vô giác.

Bỗng chốc một vật màu đen lạnh buốt dí lên trán tôi. Bây giờ tôi mới biết rằng: “Minh không xong rồi!” Tâm thức muốn tôi chạy cho bằng được thể nhưng tôi không thể. Tôi run mình ngược nhìn lên thì thấy một bóng đen đội chiếc mũ vành nhằm che đi khuôn mặt, chiếc áo da dày đang cầm cây súng trên tay nhìn tôi và nói:

-Oh! Hello! Im Jack.- thế rồi tôi thấy khóe miệng của người này bỗng nhếch lên một đường cong. Nhưng ấn tượng đầu tiên về giọng nói của người này với tôi là nó thật quen thuộc.

Anh ta cười rồi lại gần chìa chiếc súng về phía tôi rồi nhìn tôi nói:

-Mày chắc không còn nhớ tao đâu Mỹ Anh!- Anh ta gọi tên tôi. Anh ta biết tôi.

Nhưng bề ngoài anh ta lại khiến tôi run sợ. Tôi tôi bậm lại ngăn mình không được run không được thể hiện trước mặt kẻ thù.

-Mày đang sợ hãi ư?- anh ta nhìn tôi nhếch khóe miệng cười rồi thoáng chốc bỗng cười to một tiếng. Cuối cùng lại chìa khẩu súng về phía trán tôi:

-Hôm nay là ngày tận thế của chúng mày rồi!- tim tôi đập loạn hoảng sợ. Tâm thức tôi bỗng hoảng loạn kêu lên: “Khải! Cậu ở đâu rồi?”.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Chiến Đấu

-Mày đang chờ Khải đến cứu mày sao? Nó sẽ không đến cứu mày đâu!- khi nghe được những lời này, lòng tôi thoáng chốc run sợ, tôi liền bậm môi lại để che dấu đi hai hàm răng đang vang lên tiếng động kia.

-Mày đang run sao?- hấn gần giọng xuống khiến cho sống lưng tôi bỗng lạnh toát nhưng tôi vẫn giữ một thái độ im lặng- sao mày không nói gì hết vậy?- hấn lại cúi xuống hỏi tôi, nhưng tôi vô cùng sợ hãi, rốt cuộc tôi bị làm sao thế này.

Như dường như thấy tôi vẫn một mực im lặng, hấn bỗng nhiên kéo mạnh tóc tôi lên.

á- tôi hét lên một tiếng. Nước mắt tôi bắt đầu bỗng nhiên chảy vì đau còn nỗi sợ trong tôi vẫn liên tục dâng lên.

-Ông đã làm gì Khải rồi?- tôi lí nhí hỏi.

-Cuối cùng mày cũng đã mở nồm ra nói!- ông ta nói với hơi thở tràn ngập mùi thuốc lá- tao chỉ giúp nó kết thúc thôi!

-Ông nói cái gì?- tôi thoáng vùng lên sau bỗng bị kéo ngược trở lại bởi khối tóc bị nắm khiến tôi không thể đứng dậy. Cặp mắt tôi nhìn chăm chú ông ta với một sự căm ghét.

Kéo tóc tôi lại phía sau, ông ta nhếch môi cười và nói rằng:

-Mày nghĩ mày có thể làm gì được tao?

Tôi trừng mắt về phía ông ta rồi nhếch mép lên cười:

-Đúng! Tôi không thể làm gì ông!Nhưng tôi muốn được biết: Ông đã làm gì Thanh Nhã.

-Thanh Nhã ư?- Jack nhếch mép lên cười- đơn giản thôi! Tao chỉ uy hiếp cái thằng bác sĩ nhỏ yếu ớt kia một chút vậy mà nó đã sợ đến mức tao nói gì nó cũng nghe. Chắc. Nhưng tiếc rằng cái mạng nhỏ đó không giữ được mất rồi.

-Ông nói vậy là có ý gì?

-Mày là người hiểu rõ nhất!

Tôi nhú mày lại tỏ vẻ khó chịu và suy nghĩ cẩn thận lại tất cả những lời mà Jack nói. Suy nghĩ một cách kĩ càng có thể thấy Jack không có động cơ để bịt miệng Thanh Nhã bằng cách giết chết cậu ta như vậy. Lúc ban đầu mới vào lớp có thể thấy cậu ta không có biểu hiện gì đặc biệt cho lắm cho đến những ngày tiếp theo... như vậy thì chẳng lẽ ông ta...

Tôi ngước lên nhìn vào gương mặt đầy. Tôi thấy ông ta cười và đáp lại:

-Mày đoán đúng rồi đấy! Nhưng điều đáng tiếc thay là tao chỉ là người kích thích nó thôi bởi sâu bên trong nội tâm nó đã có những suy nghĩ đấy. Chỉ là nó kìm nén lại. Nhưng ngờ đâu, nó thật hữu ích. Nó đã dẫn mày đến được đây.- Ông ta nhìn tôi cười, tôi hơi rụt người lại- xem ra bây giờ mày đã lớn thật rồi Mỹ Anh à!

-Tôi không hiểu ông đang nói cái gì- tôi càng rụt người lại, nói giọng dè dặt, tôi không dám nhìn vào mắt ông ta nữa.

-Ra là bọn họ đã tẩy não mày rồi.- Ông ta cười nhìn tôi với một ánh mắt dâm tặc. Tôi không hiểu nhìn ông ta thì ông ta liền tiến sát tới người tôi và nói- Mày đã bao giờ tự hỏi vết sẹo ở phía tay trái của mày tại sao lại có chưa?

Tôi thấy hơi sợ.

-Đó là do...

Ông ta nhìn tôi cười khiến cho bản thân tôi run sợ. Ông ta đang muốn nói cái gì? Tại sao lại là tẩy não? Rốt cuộc ông ta là ai? Tại sao ông ta lại muốn hai tôi và Khải.

-Im mồm lại!

Tôi liền nhìn về phía sau thì thấy Khải đang mang theo một chiếc ghế chạy đến.

Uỳnh. Jack dường như không phản ứng kịp liền tiếp nhận cú đánh ấy. Hấn ngã ra. Ôm khư khư bả vai bị thương nặng.

Khải liền đến bên tôi, ôm tôi vào lòng:

-Mỹ Anh! Cậu vẫn ổn chứ?

Tôi không ổn. Tôi không ổn một chút nào! Tôi chỉ muốn hỏi cậu ấy đã có chuyện gì xảy ra với tôi khi hai chúng tôi bị bắt cóc.

-Không! Nhưng mà cậu không sao chứ? Không phải là ông ta đã bắn cậu ư?- Tôi lo lắng nhìn cậu ấy! Nhưng đáp lại tôi thì cậu ấy chỉ cười.

-Tôi không sao cậu đừng có lo! Chỉ là vết thương ngoài da không có gì đáng lo cả.- cậu ấy nhìn tôi cười ấm áp. Đôi mắt ngập tràn yêu thương bỗng dưng sắc bén quay về phía Jack.

-Quả là một quãng thời gian dài chúng ta không gặp nhau rồi Jack!

Tên Jack đó liền đứng dậy. Quệt quệt khoe môi rồi ngẩng đầu lên nhìn Khải:

-Mày vẫn yếu ớt như ngày nào.- Hấn liền luồn tay ra đằng sau nắm chắc chiếc súng.

-Cẩn thận!- tôi hét lên để cảnh báo cho Khải thì thoáng chốc thấy hai người đó đã nâng lên khẩu súng chĩa về phía nhau.

Căn phòng như ngột thở. Tim tôi đập loạn, đầy căng thẳng chờ đợi một trận chiến nảy lửa sắp tới.

-Tại sao ông vẫn muốn bầm giết chúng tôi?- Khải lạnh lùng cất giọng hỏi.

-Không phải là vì ba mày sao.- hấn ta cười lạnh nói.

-Ba tôi?

Hấn bỗng cười hất một tiếng rồi nhìn chúng tôi:

-Ông ta không kể cho bọn mày nghe câu chuyện cũ đó sao?- ông ta bỗng ngừng lại nhìn liếc qua nét mặt chúng tôi.- có vẻ như là không rồi. Để tao kể cho bọn mày nghe.

Jack bỗng hồi tưởng lại câu chuyện cũ đó nhưng vẫn không quên cảnh giác:

-Mẹ mày chính là người tao yêu nhất trên đời. - ông ta vừa cất lời tôi bỗng giật mình và lên nhìn Khải thì thấy cậu ấy cứng đờ người lại. Ông ta thấy vậy bỗng nở nụ cười mỉa mai- khi đó tao đi ra nước ngoài lập nghiệp vì không muốn cô ấy chịu khổ nên tao đã khuyên cô ấy chờ tao 10 năm... lúc đó chúng tao mới có 18 tuổi.- ông ta đau khổ kể lại bỗng đánh giọng lạnh lùng- thế nhưng lúc tao quay về thì ba mày... chính ba mày đã cướp đi người tao yêu thương nhất trần đời. Và vì mày... vì mày... vì sinh mày ra mà cô ấy phải chết.- Ông ta hét lên- tao hận ba mày và tao càng hận mày hơn nữa. Tao muốn giết mày để cho ba mày phải đau khổ rồi tao mới từ từ giết hấn ta. Còn con bé kia biết được một số bí mật của tao mất rồi. Nên tao phải giết nó.

-Vậy người năm xưa chính là ông?

-Không sai! Chính là tao!

“Cạch”

“Cạch”

Tôi hoảng sợ nhìn hai người đang lên nòng súng. Ông ta thì tiến lên còn Khải thì lùi lại đẩy tôi ra phía đằng sau lưng cậu ấy. Cậu ấy đang bảo vệ cho tôi.

Khải không ngừng nhìn về phía trước:

-Ông nên dừng lại tất cả mọi việc đi!

-Tao đã lãng phí 16 năm rồi. Việc đã đến mức này lẽ nào tao lại không cố gắng để hoàn thành nó.

-Bây giờ dừng lại vẫn chưa là quá muộn.-Khải cố gắng khuyên nhủ.

Ông ta vẫn tiếp tục tiến lên. Còn chúng tôi vẫn tiếp tục lùi ra phía cánh cửa phòng. Chúng tôi liếc nhìn nhau. Và thoáng chốc Khải bỗng đẩy tôi ra và đóng sầm cánh cửa lại. Khóa chốt.

Tôi thoáng giật mình. Bỗng đập cửa mạnh.

-Khải! Cậu đang làm trò gì vậy? Mở cửa ra.

Nhưng cậu ấy chỉ nhìn tôi.

-Tôi sẽ sống sót. Cậu hãy mau gọi cảnh sát tới đây đi! Nhanh lên.

Thế rồi cậu ta bỗng quay về phía Jack. Lên nòng súng. Đôi môi lắm bầm:

-Cuộc chiến bắt đầu.

-Rất hoan nghênh.- Jack cười đáp lại.

Một tương lai đầy tăm tối!

La La Do: sắp kết thúc câu chuyện rồi! Cảm ơn các bạn đã đọc. Song song với việc viết tôi cũng rất mong các bạn có thể cmt nhận xét bên dưới để tôi có thể có rút thêm kinh nghiệm cho bản thân. Cảm ơn các bạn đọc truyện của tôi nhiều nhiều lắm :)))

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 34: God Bless You

Ngoại truyện: Đối thoại.

Hai con người lên nòng súng chĩa về phía nhau, đầy uy hiếp. Họ cố gắng nhìn chằm chằm vào điểm yếu của đối phương để mau chóng triệt hạ. Một phát dứt điểm.

-Tại sao ông cứ nhất định phải bám theo Mỹ Anh? Ngoại trừ chuyện hôm đấy ra, cậu ta không còn biết chuyện nào khác! Vậy sao ông cứ phải giết cậu ấy làm gì?

-Cho dù tao nói mày cũng không hiểu!- Jack cười nhạt- cho dù nó có nhớ lại vẫn vô dụng. Bởi nó đâu có biết rằng chỉ vì hành động của nó đối với một người cũng đã tác động rất nhiều đến cuộc sống của tao!

Khải thoáng chốc giật mình, vậy là ngoại trừ nguyên nhân là mẹ cậu ra vẫn còn một nguyên nhân nữa tác động đến ông ta? Vậy đó là ai? Khải cố gắng lục tìm hình ảnh những người bạn những con người mà Mỹ Anh quen biết hay những người chỉ là có sự cứu giúp đặc biệt đối với Mỹ Anh. Nhưng cậu không tìm thấy.

-Vậy người đó là ai?- Khải cất tiếng hỏi.

- Người đó không ai khác ngoài con tao?- Jack đẩy mắt thoáng lạnh lùng.

-Con ông?- Khải nghi vấn. Là con nuôi?

-Mày đoán đúng rồi đấy. Tao yêu nó như sinh mệnh của tao. Nhưng chỉ vì một hành động của nó mà nó đã hai chết con tao.- Jack đau khổ kể lại- Bí mật của tao đó chính là: thằng bé đó không có mẹ và nó là con nuôi.

Khải trợn trừng mắt lên thoáng giật mình. Trong kí ức của cậu cũng từng xuất hiện một cậu bé.

-Không những vậy, hành động bêu rếu đó. Mày biết không nó đã ảnh hưởng rất nhiều đến tinh thần của thằng bé. Và cuối cùng là nó... chết.- Jack nhếch môi lên cười một nụ cười chế giễu.- Hành động quá đỗi ngu xuẩn. Mà tất cả chỉ vì bọn mày.- Không nhanh không chậm. Jack liền giương súng lên chia vào Khải và nói- cho nên hôm nay chúng ta phải kết thúc mọi thứ ngay tại đây.

Khải trong thoáng chốc giật mình cũng theo phản xạ giữ chặt cây súng trong tay. Trong đầu cậu bỗng hiện lên một hình ảnh cậu bé đáng yêu, vui vẻ tíu tít đến trường với một người đàn ông lao động nhưng đầy mắt họ vô cùng hạnh phúc. Người đàn ông đưa đứa bé đến trường và sau mỗi buổi học họ ra về. Đứa bé đi bên cạnh người đàn ông và kể chuyện ở lớp mình: “Ba ơi...” Điều đó đã khiến cho Khải đã từng cảm thấy rất ghen tị với cậu bé đó. Thế nhưng cho đến một ngày không hiểu vì một hành động nào đó mà đứa bé đó và Mỹ Anh có xích mích. Vô tình lộ ra bí mật. Mọi người bêu rếu đứa trẻ đó. Sau đó từng ngày, từng ngày nó sống trong bóng tối với những lời chế giễu. Nó ảo não và trở nên gầy gò hơn. Rồi cho đến một ngày nó bỗng dưng nghỉ học. Và từ đó nó đã không còn trở lại lớp học đó một lần nào nữa...

Khải bỗng dưng thấy cay cay nơi đầu sống mũi. Giờ cậu mới hiểu rằng lời nói chính là thứ vũ khí sắc bén nhất của con người. Bởi chỉ vì những lời nói ác độc đó đã vô tình cướp đi một sinh mạng bé nhỏ với bao ước mơ cùng với người cha của mình.

Cậu thoáng chốc mỉm cười. Ra là vậy. Mỗi chúng ta đều phải chịu trách nhiệm cho từng lời nói của mình. Và cậu cũng thế. Cũng phải chịu trách nhiệm cho lời nói của mình.

Khải bỗng chốc bỏ súng xuống rồi nhìn Jack.

-Tôi xin lỗi.- Cậu hạ từ từ cây súng xuống.- Tôi xin lỗi vì những việc mà ba tôi, Mỹ Anh đã gây ra cho ông. Nhưng xin ông hãy buông tha cho họ. Tôi chính là người có lỗi. Ba tôi vì việc kia, ông cũng đã đau khổ dằn vặt rất nhiều. Mỹ Anh tuy cậu ấy không nhớ gì nhưng cậu ấy là người tôi yêu. Tôi không muốn cậu ấy phải chết nên xin ông hãy bắn tôi để xóa bỏ nỗi hận trong mình. Ông muốn làm gì tôi cũng được. Tôi xin chịu hết mọi tội lỗi.-Khải đau khổ ôm trái tim, quỳ xuống trước mặt Jack.

Jack hơi sững sờ vì hành động của cậu nhưng ông vẫn không cam tâm. Ông ta vẫn giương cao chiếc súng và từ từ tiến gần đến phía Khải và sẵn sàng bóp cò. Trong đầu Jack, bỗng hiện lên hình ảnh của một cậu bé đáng yêu ngây thơ, nụ cười trong sáng, nhưng gầy gò ốm yếu trước mặt thì thảo nói: “Ba à. Họ không có lỗi!” Từng giọt nước mắt ông tuôn rơi. Được. Ông ta cam tâm chút hận lên Khải. Chỉ vì lỗi lầm của bọn chúng mà con trai Jack phải chết. Jack cầm chặt cây súng tay run run. Từng chút một kéo cò.

Khải nhắm chặt mắt lại. Cậu nghĩ đến Mỹ Anh. Người con gái đã khiến cho trái tim cậu tan chảy. Cậu nghĩ đến ba- người đàn ông luôn sống với công việc. Từ nay trở đi, cậu sẽ không bao giờ có thể gặp lại hai người quan trọng với cậu nữa. Cậu cố nhớ để khi chết, cậu sẽ có thể mang theo hình ảnh của họ. Cậu càng nhắm chặt mắt hơn nữa bởi cậu sợ đau. Đau là một thứ rất đáng sợ. Nó chính là ám ảnh về mặt tâm lí với cậu.

Khẩu súng run rẩy cuối cùng cũng vang lên tiếng nổ lớn : “Đoàng, đoàng”. Khi mở mắt ra Jack thấy hơi bất ngờ. Bởi tiếng súng ấy không phải là tiếng súng của Jack mà đó là tiếng súng từ phía cảnh sát. Nhìn chậm chậm xuống phía dưới lồng ngực, trái tim Jack bỗng nhói đau. Jack nhận ra một điều rằng kế hoạch trả thù của ông sẽ mãi mãi không thành công. Máu đang rơi. Từng giọt, từng giọt một... Và Jack nhìn xung quanh đó trong những tiếng ồn ào huyền ảo kia., hắn nhận ra gương mặt hốt hoảng của Mỹ Anh, đó là gương mặt bất ngờ của Khải. Cuối cùng cũng kết thúc được một đời. Từ nay về sau hắn sẽ không còn phải ôm nỗi hận này mà sống nữa. Chết chính là một sự giải thoát

Jack từ từ ngã xuống nhưng thoáng chốc được đỡ bởi Khải. Ông thấy hơi kì lạ nhưng Khải nói với ông:

-Tôi xin lỗi.

Jack hơi ngậm ngùi nhưng cuối cùng hắn vẫn nói:

-God bless you.- Jack nói thấp thoáng bởi hắn không còn hơi nữa. Hắn cảm thấy khó thở và đôi mắt của hắn như càng ngày càng nặng hơn và nó đang dần nhắm nghiền lại. Trước mắt Jack bỗng thấy người con gái hắn yêu hơn 20 năm qua đang xuất hiện trước mặt hắn với đôi cánh trắng mang vẻ đẹp tựa thiên thần cùng với đứa con trai nuôi của mình, họ mỉm cười và giương đôi tay về phía hắn. Trong giờ khắc sinh tử đó, hắn thều thào nói những câu cuối cùng- tôi đến đây.

Cuối cùng Jack nhắm mắt lại, bóng tối mãi mãi bị che phủ và đồng thời nước mắt của Khải cũng bắt đầu tuôn rơi. Khải thì thảo vào tai Jack.

-God bless you!

Tiếng cảnh sát vẫn tiếp tục vang lên và những âm thanh cùng tiếng bộ đàm phát ra liên tục.

Mỹ Anh đến bên Khải chậm chậm. Chờ đợi Khải đặt Jack xuống và ngược nhìn cô, thì ra cậu vẫn có thể sống với người con gái cậu yêu.

Mỹ Anh nhìn thấy đôi mắt của Khải, cô hơi xúc động liền cúi xuống ôm Khải vào lòng và nói:

-Khải! Cảm ơn cậu. Cảm ơn cậu rất nhiều.- nói xong liền nhẹ nhàng đặt một nụ hôn lên bờ môi ấm áp của cậu. Cô muốn cùng sát cánh bên cậu.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Vương Duy Khải 10 Tuổi

Ngoại truyện: Vương Duy Khải 10 tuổi

Mỹ Anh ư? Phải nói rằng tôi đã yêu thầm cậu ấy từ rất lâu rồi. Mặc dù khi đó tôi vẫn còn là một đứa trẻ nhưng với tôi Mỹ Anh là một người rất đặc biệt.

Khi chúng tôi đang học cấp 1, tôi ngồi phía sau bàn của cậu ấy. Tôi không nói gì nhiều bởi tôi có tính cách trầm lặng. Đương nhiên Mỹ Anh là một cô gái vui vẻ hoạt bát, có được rất nhiều người yêu quý trong đó có cả tôi, tuy được mọi người yêu quý nhưng cậu ấy cũng là một người nghĩ gì nói đấy vô cùng vô tư mà không suy nghĩ rằng điều này sẽ ảnh hưởng đến mọi người xung quanh. Điều này cũng khiến tôi không khỏi bận tâm.

Vì để có thể làm quen với cậu ấy, mỗi ngày tôi đều hẹn chú lái xe đợi ở một vị trí cố định để tôi có thể đi về với cậu ấy. Cậu ấy là một con người vui vẻ nên mỗi khi ở bên cạnh cậu ấy tôi có một cảm giác vô cùng thoải mái. Cái cảm giác thoải mái này không phải lúc nào tôi cũng có thể tìm thấy được.

Và dần dần chúng tôi cứ thế hàng ngày đều đi về bên nhau. Rồi trở nên thân thiết một cách kì lạ từ lúc nào không hay biết.

Có một lần ở trong lớp, tôi bỗng thấy có một cậu bé vô cùng đáng yêu. Đôi mắt to tròn hết sức dễ thương đi đến bên cạnh Mỹ Anh với một tâm trạng hết sức nặng nề. Hôm đó, tôi cũng không để ý nhiều lắm bởi tôi còn cả một đồng bài tập nhưng chỉ một lúc sau thôi tôi đã nghe thấy lời qua tiếng lại giữa hai người đó và Mỹ Anh đã vô tình nói ra một câu nói: “Cậu im đi. Đồ con hoang.” Tôi không nghĩ là cậu ấy cố ý nhưng khi đó tôi đã thấy cậu nói đó hình như vô tình đã làm choáng váng cậu bé ấy, đôi mắt cậu ấy sưng đỏ, quay trở lại chỗ cũ và cậu bé ấy đã ngồi một cách yên lặng.

Lúc trên đường đi học về Mỹ Anh đã tâm sự rất nhiều đối với tôi và cậu ấy đã bật khóc rồi lắc lắc cái đầu: “Minh thực sự đã lỡ lời.” Tôi cũng hơi khó xử và trách cậu ấy ngốc nghếch trong lòng. Nhưng đến ngày hôm sau, tôi thấy cậu ấy dường như đã trở lại bình thường và tôi không hiểu là do cậu ấy vô tâm quá mức hay cậu ấy muốn trốn tránh? Nhưng cậu ấy đã không hề xin lỗi cũng như bảo vệ đứa bé đó. Cũng từ đó tôi thường thấy cậu bé ấy bị bạn bè trong lớp chế giễu và trêu chọc nhưng tôi đã nghĩ rằng: việc của cậu bé ấy không liên quan tới tôi. Và điều đó là sai lầm để đến một ngày nào đó tôi đã phải trả giá cho những hành động ấy của mình. Rồi một thời gian sau này, Cậu bé ấy đã không còn tới trường nữa cho đến một hôm cô giáo chủ nhiệm thông báo cậu bé đã qua đời thì lúc đấy tôi mới hoảng hốt giật mình và tôi để ý Mỹ Anh lúc đó cũng sưng người lại. Đôi bàn tay của cậu ấy hoảng hốt đan chặt lại vào nhau. Khi đó, tôi rất muốn tiến lên nắm tay cậu ấy và nói đừng có sợ hãi. Nhưng sao tôi không thể. Buổi chiều hôm đó, chúng tôi đã không đi về cùng với nhau. Và rất nhiều ngày sau đó cũng vậy.

Cho đến một hôm, cậu ấy chờ tôi trước cửa lớp và nói với tôi rằng: “Chúng ta về chung nhé!” . Tôi bỗng vui vẻ đồng ý.

Ai ngờ được rằng hôm ấy là ngày chúng tôi bị bắt cóc. Khi đang bước đi trên đường thì chúng tôi bỗng bị một người đàn ông lạ mặt tẩm thuốc mê và đưa đến một chiếc nhà kho cũ kĩ ở ngoại thành. Lúc tôi mở mắt ra thì Mỹ Anh vẫn còn hôn mê. Tôi hoảng hốt lay cậu ấy dậy. Cậu ấy liền tỉnh lại trong trạng thái lơ mơ khiến tôi không khỏi mừng rỡ. Tôi cố gắng thoát khỏi dây trói và tìm cách mở dây trói cho cậu ấy. Nhưng khi tôi vừa mới cởi dây trói cho cả hai đứa xong thì tôi bỗng thấy tiếng leng keng của cây gậy sắt. Từng hồi từng hồi vang lên. Rồi giọng nói của một người đàn ông cất lên: “Cuối cùng hai bọn mày cũng thoát ra được.” Lúc bấy giờ tôi không khỏi sợ hãi. Nhưng tôi vừa kịp cất tiếng thì tôi bỗng bị chiếc gậy đánh vào đầu và bất tỉnh. Nhưng trong cơn mơ màng, đôi mắt lơ mơ và đục ngầu của tôi bỗng nhìn thấy Mỹ Anh đến bên cạnh tôi và hỏi han rằng: tôi không sao chứ? Tôi cố gắng muốn trả lời thì cậu ấy liền bị kéo đi bất ngờ. Tâm trí tôi liền hốt hoảng. Tôi đã cố gắng rất nhiều để đứng dậy. Tôi mấy có cái gì đó ấm ấm đang chảy từ trên đầu tôi xuống. Nhưng tôi không quan tâm. Tôi phải cứu Mỹ Anh đó là phản ứng đầu tiên của tôi. Tôi đã cố đứng dậy và tiến đến nơi ông ta đưa Mỹ Anh đi.

Thế rồi bất chợt tôi bỗng nghe thấy tiếng hét lên đầy ghê rợn của Mỹ Anh khiến tôi hơi hoảng hốt. Tôi liền đi qua nơi đấy và tôi thấy cậu ấy đang nằm bất tỉnh dưới đất. Và tôi không hiểu đã có chuyện gì đã xảy ra cho đến nhiều năm về sau tôi mới phát hiện.

Khi đó tôi đảo mắt thấy trên chiếc bàn gỗ tên bắt cóc vô tình để quên chiếc điện thoại. Tôi liền nhanh chóng gọi điện cầu cứu khi tôi vừa mới hoàn thành cuộc gọi thì tôi bất chợt thấy phía gáy nhói đau và tôi ngất đi.

Khi tôi tỉnh lại đã phát hiện mình đang nằm trong bệnh viện với mùi thuốc khử trùng nồng nặc. Ba tôi cho vệ sĩ bảo vệ nghiêm ngặt cho tôi nhưng ông ấy thì vẫn ở công ty tiếp tục làm việc và chỉ cử lại chú thư kí bên cạnh tôi để truyền đạt lời nói của ông ấy cho tôi.

Lúc đầu, tôi có hơi thất vọng vì cách hành xử của ông ấy nhưng khi tôi suy nghĩ kĩ lại thì tôi cũng thấy ấm áp hơn vì ít nhất ông đã để lại người ông thân cận nhất của mình ở bên cạnh tôi.

Nhưng sau đó tôi bỗng hoảng hốt lại hỏi thư kí của ba tôi rằng Mỹ Anh vẫn ổn chứ? Thì ông ta chỉ đáp lại bằng một nụ cười trên khuôn mặt lạnh băng của mình rằng: “Cậu chủ đừng lo lắng quá! Cô Mỹ Anh vẫn ổn.” Nhưng khi nhìn thấy sắc mặt lạnh như tiền của ông ta tôi liền có một cảm giác không tốt. Tôi liền hốt hoảng chạy xuống giường, rồi chạy ra một cách nhanh chóng, thoát khỏi vòng vây của đám người vệ sĩ.

Sau khi hỏi cô y tá phòng bệnh của Mỹ Anh, thì tôi liền chạy ngay đến cửa đầy lo lắng. Tôi tự nhủ với lòng mình cậu ấy sẽ ổn thôi. Đừng quá lo, nhưng khi tôi vừa mở cửa ra thì tôi bỗng chợt thấy Mỹ Anh trong bộ đồ bệnh nhân đang hoảng loạn núp vào một mép tường vừa vô đầu vừa khóc. Khi nhìn thấy tình cảnh đấy, trái tim tôi liền đau đớn không nguôi. Tôi tự trách mình đã khiến cho Mỹ Anh ra nông nỗi như thế này. Bản thân là một người bạn tôi đã quá hèn nhát. Nhưng khi tôi vừa định tiến lên thì tôi bỗng thấy anh trai của Mỹ Anh đang đến bên nói những lời nói vô cùng dịu dàng an ủi cậu ấy rồi lần đầu tiên trong cuộc đời tôi bỗng hiểu cái cảm giác thế nào là bất lực trước một người một việc. Nhưng dường như tâm hồn cậu ấy chỉ đỡ hơn phần nào bởi những ngày tiếp theo mọi thứ vẫn tiếp tục như vậy.

Tối hôm đó, tôi đã nhờ thư kí của cha tôi mời những vị bác sĩ tâm lí đến chữa trị cho Mỹ Anh thì người thư kí ấy không nói gì chỉ lẳng lặng đồng ý. Thế nhưng, khoảng một tuần sau, tôi liền nghe thấy kết quả không như ý muốn. Họ quyết định họp bàn lại với nhau và sử dụng phương pháp thôi miên để giúp Mỹ Anh quên đi mảnh kí ức kinh khủng đó. Tôi đồng ý. Nhưng tôi cũng đau khổ không kém bởi nếu như vậy, Mỹ Anh sẽ không còn nhớ đến tôi nữa và cũng như những bộ phim truyền hình khác, nữ chính sẽ hỏi nam chính rằng: “Anh là ai?” Rồi phủ nhận rằng: “Xin lỗi! Tôi không quen anh!” Chỉ nghĩ đến thôi mà lòng tôi cũng đã đau khổ rất nhiều.

Ngày cậu ấy tiến hành xong liệu pháp thôi miên, cậu ấy liền khôi phục lại về mặt hồn nhiên như trước nhưng cậu ấy đã không còn nhớ tôi là ai. Cậu ấy đã không còn nhớ lại rằng tôi đã từng là một người bạn rất thân của cậu ấy.

Và từ sau hôm đó, chúng tôi trở lại với cuộc sống thường nhật. Cậu ấy vẫn tiếp tục học trong ngôi trường ấy với những người bạn của mình còn tôi... Tôi phải ra nước ngoài sinh sống một thời gian để ba tôi giải quyết những đám người có thể ảnh hưởng đến tôi. Ông không muốn bận tâm nhiều về tôi bởi với ông, tự chống đỡ trên đôi vai của mình mới là quan trọng. Và tôi đã phải vượt qua tất cả khi tôi chỉ là một đứa trẻ 10 tuổi.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 36: Ngoại Truyện

Ngoại truyện 1:

Hôm nay, thời tiết 33 độ, tôi ngồi đến nỗi buồn chán cả người. Sao mà giờ này Khải vẫn chưa đến chứ? Tôi tự hỏi thăm trong lòng mình. Tôi đã ngồi đợi suốt 1 tiếng đồng hồ rồi. Tôi phát điên cả người. Đã hẹn cậu ta thế rồi mà...

-Mỹ Anh!- ồ đó là tiếng của Khải. Tôi quay ngất về phía cậu ấy.

-Tôi ở đây!- Tôi hét lên đáp lại cậu ấy.

Tôi thấy từ phía xa xa, cậu ấy đang dần dần đi tới.

-Cậu làm cái gì mà lâu vậy?- trong giọng nói của tôi có thoáng một chút giận dữ.

Cậu ấy liền mỉm cười đáp lại:

-Xin lỗi, xe của tôi bị hỏng nên tôi phải sửa, nhân tiện mua cho cậu vòng luân.- cậu ấy nói xong liền nở một nụ cười, lôi chiếc vòng trong hộp ra rồi đeo lên cổ tôi. Hơi thở ấm áp của cậu ấy phả vào mặt tôi. Khuôn mặt tôi thoáng chốc bừng đỏ.

Tôi liền run rẩy đưa chiếc túi đang cầm trong tay mình ra nói:

-Khải!

-ừ?

-Cho cậu này!

-Hôm nay đâu phải là ngày sinh nhật tôi, cũng không phải là ngày lễ tình nhân. Cũng không phải là ngày gì đặc biệt. Vậy hôm nay là ngày gì?

-Cậu đoán thử xem

-Là ngày 20-5.

-Không phải.

-Vậy là ngày gì?

-Là ngày mình tỏ tình với cậu. Vương Duy Khải mình thích cậu! Chúng ta hẹn hò nha!

- Không phải từ trước đến nay chúng ta vẫn hẹn hò à?

- Đây là một chuyện khác. Chỉ có cậu chủ động. Như thế thật không công bằng và khiến cậu ủy khuất quá. Nên bây giờ một lần nữa tôi sẽ chủ động tỏ tình với cậu.- tôi mỉm cười rồi ghé sát vào tai cậu ấy rồi thì thầm- mà cậu biết không theo tiếng Trung thì 520 sẽ là em yêu anh. Vương Duy Khải, em yêu anh, chúng ta hẹn hò nha!- nói rồi tôi đặt một nụ hôn lên má Khải.

Bạn đang đọc truyện *Love Love Love* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.